

พ.ศ. 2559

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้
กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่ม
ร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

สุวรรณณี ภูถายขาว
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

พ.ศ. 2559

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากสถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ปีงบประมาณ พ.ศ. 2559

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

คณะกรรมการสอบได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ นางสาวสุวรรณี ภูลายาว แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์ฤทธิ์ โสกา)

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์
(ผู้แทนบัณฑิตวิทยาลัย)

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอนก ศิลปนิลมาลย์)

กรรมการ
(ผู้ทรงคุณวุฒิ)

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกานต์ จังหาร)

กรรมการ
(อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก)

.....
(อาจารย์ ดร.บุษริสินทร์ ศิริวรรณ)

กรรมการ
(อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรวาท ทองบุ)
คณบดีคณะครุศาสตร์

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สนิท ตีเมืองซ้าย)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 21 ๕.ค. 2559

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ชื่อเรื่อง : การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรม
การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ผู้วิจัย : สุวรรณิ ภูลายขาว **ปริญญา :** ค.ม. (หลักสูตรและการเรียนการสอน)

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผศ.ดร.สุรกานต์ จังหาร **อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก**

ดร. มยุรีสิรินทร์ ศิริวรรณ **อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม**

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 2559

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E1/E2) เท่ากับ 75/75 2) เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนโดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ก่อนเรียนกับหลังเรียน และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD กลุ่มเป้าหมาย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนดงบังวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 32 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD จำนวน 8 แผน 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 30 ข้อ และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจ แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ สถิติตรวจสอบสมมติฐาน t - test (Dependent Samples)

ผลการวิจัยพบว่า 1) กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการ
แสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ (E1/ E2) เท่ากับ 88.90/88.78
2) นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการแสดง
บทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้การพูด
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบ
กลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.67, \sigma = 0.45$)

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

TITLE : The Development of Communicative English Speaking Ability Using the Role Play and Student Team Achievement Divisions (STAD) Technique for 6 th Grade Students

AUTHOR : Suwannee Poolaikhaw **DEGREE :** M.Ed.(Curriculum and Instruction)

ADVISORS: Asst. Prof. Dr. Surakarn Jangharn Major Advisor

Dr. Mayureesirin Siriwan Co-advisor

RAJABHAT MAHA SARAKHAM UNIVERSITY, 2016

ABSTRACT

The research aimed to: 1) develop communicative English speaking learning activities using the role play and Student Team Achievement Divisions (STAD) technique for 6th grade students based on the 75/75 efficiency criterion (E1/E2); 2) to compare the communicative English speaking ability of the students using the role play and Student Team Achievement Divisions (STAD) technique, before and after 3) study the students' satisfaction with learning activities using the role play and Student Team Achievement Divisions (STAD) technique. The target group comprised 32 6th grade students of Dongbang Wittaya School, Kalasin Primary Education Service Area Office 2, in the 2nd semester of the academic year 2015, they were selected by purposive sampling. The research instruments consisted of: 1) 8 lesson plans using the role play and Student Team Achievement Divisions (STAD) technique; 2) a test of communicative English speaking ability using the role play and Student Team Achievement Divisions (STAD) technique for 6th grade students, containing 30 questions; and 3) a 5-level rating scale satisfaction questionnaire containing 10 questions. The statistics employed for the analysis of data were the percentage, the mean, standard deviation, and t-test (dependent samples) for hypothesis testing ($\mu = 4.67$, $\sigma = 0.45$)

The results are as follows 1) The research finding indicated that communicative English speaking activities using the role play and Student Team Achievement Divisions

(STAD) technique for 6th grade students standardized criteria efficiency was (E1/ E2) of 88.90/88.78 based on the standard 2) The overall communicative English Speaking ability of the 6th Grade Students using the role play and Student Team Achievement Divisions (STAD) technique was higher than that before learning at the .01 level of statistical significance.

3) The overall satisfaction of the students with the learning activities was at the highest level ($\mu = 4.67, \sigma = 0.45$)

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลือให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการวิจัยตลอดจนกระบวนการดำเนินงานวิจัยจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรกานต์ จังหาร อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก อาจารย์ ดร.มยุรีสิรินทร์ ศิริวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษา ร่วม รองศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์ฤทธิ์ โสภา ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอนก ศิลปนิลมาลย์ ผู้ทรงคุณวุฒิ

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณคณะผู้เชี่ยวชาญ ประกอบด้วย อาจารย์ ดร.ศรีมาลา จตุพร คุณครู ประสงค์ สกลซัง คุณครูรักชนก โพธิ์สกล คุณครูสุธาทิพย์ ภูอ่อน และคุณครูสุรสีห์ จันทร์แสง สี ที่กรุณาตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของเนื้อหา เครื่องมือในการวิจัยและ เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบพระคุณคุณครูกนิษฐา สาลี ครู โรงเรียนดงบังวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษา กาฬสินธุ์ เขต 2 ผู้ให้คำปรึกษาและแนะนำเกี่ยวกับแผนการจัดการ เรียนรู้และการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณนายกิตติชัย ไกรพิณีจ ผู้อำนวยการ โรงเรียนดงบังวิทยา คณะครู โรงเรียนดงบังวิทยา ที่ให้ความกรุณาช่วยเหลือในการทำงานด้วยดีเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากการศึกษาค้นคว้าวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขออุทิศ เพื่อบูชาพระคุณบิดา มารดา ตลอดจนบูรพาจารย์ทุกท่านที่มีส่วนสำคัญยิ่งในการสร้างพื้นฐาน การศึกษาที่ดีแก่ผู้วิจัยมาแต่ทุกวันนี้ และมอบเป็นวิทยาทานเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา สำหรับนักเรียนและผู้สนใจศึกษาต่อไป

สุวรรณณี ภูลายขาว

สารบัญ

หัวเรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ก
ABSTRACT	จ
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญตาราง	ญ
สารบัญแผนภาพ	ฎ
สารบัญภาคผนวก	ฏ
บทที่ 1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	5
สมมติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย	5
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	6
ประโยชน์ที่ได้รับ	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
หลักสูตรหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ.....	9
การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	16
การแสดงบทบาทสมมติ	30
การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD.....	49
แผนการจัดการเรียนรู้	71
ความพึงพอใจ	89
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	94
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	102

หัวข้อ	หน้า
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	103
กลุ่มเป้าหมายการวิจัย	103
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	103
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย	104
การเก็บรวบรวมข้อมูล	107
การวิเคราะห์ข้อมูล	108
สถิติที่ใช้ในการวิจัย	108
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	112
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	112
ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	112
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	113
บทที่ 5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	119
สรุปผล	119
อภิปราย.....	119
ข้อเสนอแนะ.....	123
บรรณานุกรม	125
ภาคผนวก ก ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้.....	138
ภาคผนวก ข แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้	156
ภาคผนวก ค แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด	161
ภาคผนวก ง แบบสอบถามความพึงพอใจ	167
ภาคผนวก จ ผลประเมินความสอดคล้อง (IOC).....	172
ภาคผนวก ฉ ผลวิเคราะห์ความเชื่อมั่นความพึงพอใจ.....	174
ภาคผนวก ช หนังสือเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย.....	177
ประวัติผู้วิจัย	183

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนนทดสอบย่อยระหว่างเรียน ของนักเรียนรวมทุกแผน	113
2	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนนทดสอบ	115
3	ค่าประสิทธิภาพ โดยใช้แผนการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบ กลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	116
4	เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน โดย การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ก่อนเรียนกับหลังเรียน	117
5	ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการ เรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD.....	118

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1	กรอบแนวคิดการวิจัย	102
---	--------------------------	-----

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญตารางภาคผนวก

ตารางภาคผนวกที่	หน้า
1 ผลแบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	159
2 ผลประเมินความสอดคล้อง (IOC) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	170
3 ค่าความยาก (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (r_{xy}) ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.....	172
4 ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจโดยผู้เชี่ยวชาญ	175

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สังคมโลกปัจจุบันต้องอาศัยข้อมูลข่าวสารเพื่อความก้าวหน้า ความเท่าเทียมด้านข้อมูล สารสนเทศ และความเท่าทันความเคลื่อนไหว การเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและสังคม วัฒนธรรม รวมถึงการเมืองการปกครอง กล่าวว่าการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและ จำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การแสวงหา ความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวิสัยทัศน์ของชุมชนโลก (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 220) สถานศึกษาจึงเร่งพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ เพื่อให้คนไทยมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมาตรฐานสามารถใช้ ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร ตลอดจนเลือกสรรและใช้ประโยชน์จากสารสนเทศที่มีอยู่ อย่างมหาศาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถที่จะแข่งขันกับนานาชาติอารยะประเทศ รู้เท่าทันการ เปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และ อุตสาหกรรม สามารถดำรงความเป็นเอกลักษณ์ความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้ผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้ว ต้องเป็นผู้มีเจตคติที่ดีต่อ ภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความเข้าใจในวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคม โลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ กล่าวคือ ผู้เรียนควรมีทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะทางการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการพูด ซึ่งถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสารกับ ชาวโลกอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศต่อไป

เมื่อก้าวถึงธรรมชาติการเรียนภาษาต่างประเทศ เห็นภาพว่าการจัดการเรียนการสอน ไม่ได้เรียนภาษาเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็น เครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น ได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งใน ชีวิตประจำวันและงานอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 221) การที่นักเรียนจะใช้ภาษาได้ ถูกต้องคล่องแคล่วเหมาะสมนั้น ขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา ทุกทักษะมีความสำคัญเหมือนกัน

การเรียนการสอนควรเน้นการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ กล่าวคือ วัตถุประสงค์การเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะทางการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน หากแต่ในบรรดาทักษะทั้งหมด จะเห็นได้ว่าทักษะการพูดมีความสำคัญที่สุด เพราะการพูดสามารถทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารความรู้ ความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดประสงค์ของผู้พูดได้

การพูด เป็น พฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออกเพื่อโต้ตอบกับผู้อื่นและสถานการณ์ต่างๆ การพูด เป็น เครื่องมือของคนในการใช้ภาษา สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 55 - 65) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาตามวิธีสอนพูด คือ มุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้โดยใช้ภาษาต่างประเทศ ในขณะที่ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 19 - 21) กล่าวว่า การพูดควรเน้นความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้เข้าใจเจตนาของผู้พูดมากกว่าปัจจัยอื่น แต่อย่างไรก็ตาม จากการจัดการเรียนการสอนในประเทศไทย พบว่า นักเรียนยังไม่ประสบความสำเร็จในด้านการเรียนภาษาอังกฤษเท่าที่ควร โดยเฉพาะทักษะการพูด คนไทยประมาณร้อยละ 70 - 80 มีอาการภาษาอังกฤษบกพร่อง ที่เราเรียกว่า Dyslexia ซึ่ง หมายความว่า ความไม่สามารถในการเรียนรู้ที่จะฟัง พูด หรือ อ่านภาษาอังกฤษได้คล่องอย่างถูกต้องและชัดถ้อยชัดคำ (อินทิรา ศรีประสิทธิ์. 2552)

ในการพัฒนาหรือส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอาจทำได้หลายวิธี เช่น ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย (ณัฐรัตน์ ฤทธิรัตน์ และรัชฎา ชีระมณี. 2558) การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โดยใช้ภาพยนตร์ต่างประเทศ (จิตพล ยานารมย์. 2556) ความสามารถด้านการฟัง-พูดและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนบ้านบ่อ ด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เพลงและเกม (วารุณี ยะปาน. 2555) แต่อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD นั้น นับว่าเป็นวิธีการหนึ่งที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้เป็นอย่างดีเช่นกัน

บทบาทสมมติ เป็น วิธีการสอนอย่างหนึ่งในบรรดากิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ที่มีจุดประสงค์ เพื่อ ช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ที่อยู่ในใจออกมา ทำให้สิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่เปิดเผยออกมา มีข้อดี คือ ฝึกฝนและเรียนรู้ภาษาในสถานการณ์จริงในสภาพของการสมมติขึ้นมา ญาณาคพนิต พิณกุล (2539 : 269) และ

ทิสนา แวมมณี (2545 : 201) กล่าวถึง ข้อดีของบทบาทสมมติ ว่า ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้จากภายในและยั่งยืน อติศา เบญจรัตน์านนท์และคณะ (2552 : 176) กล่าวว่า บทบาทสมมติ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟังและการพูดโดยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง หรือที่ใช้ในชีวิตจริง เช่นเดียวกับ การอภิปราย การเล่นเกม การใช้สื่อมวลชน เช่น วิทยุและโทรทัศน์ที่ใช้ภาษาต่างประเทศ ส่วน กาญจนา จันทะดวง (2543 : 118) กล่าวว่า การเรียนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องราวอะไรได้ดียิ่งขึ้นเพราะผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างแท้จริง นอกจากนี้ วัฒนาพร ระวังทุกข์ (2542 : 4) ยังกล่าวว่า บทบาทสมมติ เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นวิธีการสำคัญที่สามารถสร้างและพัฒนาผู้เรียนให้เกิดคุณลักษณะต่างๆที่สังคมต้องการ ครูผู้สอนสามารถนำบทบาทสมมติมาประยุกต์ใช้กับวิธีการสอนอื่น ๆ ได้

การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค Student Team Achievement Divisions (STAD) เป็น วิธีการสอนอย่างหนึ่งที่เน้นการบูรณาการ (Integration) (ทิสนา แวมมณี, 2557 : 255) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่พยายามพัฒนาการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนไปพร้อม ๆ กัน โดยใช้การบูรณาการทั้งทางด้านเนื้อหาสาระและวิธีการ รูปแบบในลักษณะนี้กำลังได้รับความนิยมอย่างมาก เพราะมีความสอดคล้องกับหลักทฤษฎีทางการศึกษาที่มุ่งเน้นพัฒนารอบด้าน และ ทิสนา แวมมณี (2557 : 265) ยังกล่าวว่า STAD เป็น รูปแบบที่มุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระต่าง ๆ ด้วยตนเอง และด้วยความร่วมมือจากผู้อื่น ส่วน อารมณ์ ใจเที่ยง (2546 : 121) กล่าวว่า ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกทักษะกระบวนการกลุ่ม (Slavin 1995; Cited in Siriwan, 2012 : 374) กล่าวว่า STAD เป็น รูปแบบการเรียนการสอนที่สามารถประยุกต์ใช้ได้กับทุกสาระวิชา และทุกระดับชั้นเรียน เหมาะสำหรับวิชาที่มีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว เช่น คณิตศาสตร์ , ภาษาศาสตร์, กลศาสตร์, ภูมิศาสตร์, ทักษะการใช้แผนที่ และข้อเท็จจริงทางวิทยาศาสตร์ จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนแบบ STAD คือ การสร้างแรงบันดาลใจและให้กำลังใจผู้เรียนแต่ละคน การที่ผู้เรียนรู้จักช่วยกันทำงานหลังจากได้เรียนกับครูแล้วเรียนรู้ที่จะปรึกษาหารือเพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ผู้เรียนสามารถตั้งคำถามให้แก่เพื่อนในกลุ่มได้ ทั้งนี้เพื่อให้เพื่อนในกลุ่มได้สำรวจตนเองว่ายังมีจุดแข็งหรือจุดอ่อนใดบ้างที่จะช่วยให้กลุ่มตอบปัญหาเหล่านั้นได้

บริบททั่วไปของโรงเรียนดงบังวิทยา ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 9 ตำบลห้วยน้ำคำ อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ เป็น โรงเรียนขยายโอกาส ขนาดกลาง มีครูประจำการ 15 คน นักเรียนประจำภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2558 จำนวน 163 คน จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไม่มีครูประจำการที่จบวิชาเอก

ภาษาอังกฤษ จึงทำให้ประสบปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และในการจัดการเรียนการสอนนั้น พบว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนดงบังวิทยายังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ข้อมูลจากผลการทดสอบวัดระดับความสามารถนักเรียนหรือผลโอเน็ต ประจำปีการศึกษา 2557 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปรากฏว่า ได้คะแนนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 28.69 จากระดับจังหวัดร้อยละ 30.36 และระดับประเทศร้อยละ 36.02 มีทักษะการฟัง การเขียน การอ่าน โดยเฉพาะการพูดอยู่ในระดับต่ำมากคะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 27.50 (โรงเรียนดงบังวิทยา. 2558 : 2)

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง บริบทของ โรงเรียนและสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตลอดจนข้อดีของการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ และข้อดีของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ผู้วิจัยพิจารณาว่าการจัดการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD จะสามารถช่วยพัฒนาหรือส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ในการพัฒนาหรือส่งเสริมความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยได้พิจารณาว่า ผู้เรียนจะเกิดความพึงพอใจเมื่อได้พัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD และจะส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีทัศนคติที่ดี เกิดแรงบันดาลใจ และมีความสุขในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ อีกทั้ง จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่ามีนักวิจัยทำการวิจัยด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารค่อนข้างน้อย โดยเฉพาะสำหรับชั้นประถมศึกษา ส่วนใหญ่จะเป็นวิจัยในระดับมัธยมศึกษาหรือในระดับอุดมศึกษา หรือหากจะปรากฏงานวิจัยสำหรับระดับชั้นประถมศึกษาอยู่บ้าง ก็เป็นงานวิจัยที่ค่อนข้างล้าสมัยแล้วเมื่อประมาณ 5 ถึง 10 ปีที่แล้ว ดังนั้น จึงสมควรนำกลับมาวิจัยใหม่

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพ (E1/E2) กำหนดเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ก่อนเรียนกับหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนดงบังวิทยา ตำบลห้วยน้ำคำ อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 1 ห้องเรียน รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 32 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. ขอบเขตด้านตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.2.2 ความพึงพอใจ

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเป็นเนื้อหาที่กำหนดในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 การเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง เรื่อง activities โดยมีการสอนเรื่องย่อย เรื่องละ 2 ชั่วโมง ดังต่อไปนี้ 1) Introduction 2) What are your favorite things? 3) Going outside 4) Direction 5) My holiday 6) Congratulations 7) Special day 8) Good morning Asean

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการพูดกับคู่สนทนาเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่อง 1) Introduction 2) What are your favorite things? 3) Going outside 4) Direction 5) My holiday 6) Congratulations 7) Special day 8) Good morning Asean ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนได้แสดงออกทางการพูดได้เต็มความสามารถ ไม่ถูกปิดกั้นความคิด มีอิสระในการตัดสินใจที่พูดเพื่อแสดงบทบาทของตนเองอย่างเต็มความสามารถ โดยควรมีข้อมูลย้อนกลับเพื่อทราบพัฒนาการของตนเอง ประเมิน โดยแบบประเมินการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

การจัดกิจกรรมการแสดงผลบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ครูเป็นผู้กำหนดบทบาทให้นักเรียนแสดงตามสถานการณ์ซึ่งใกล้เคียงกับความจริง โดยครูจัดให้นักเรียนที่มีความแตกต่างกัน มาผสมผสานกันให้เป็นกลุ่มย่อย เช่น นักเรียนต่างเพศ ต่างความรับผิดชอบ เก่ง 1 คน ปานกลาง 2 - 3 คน และเรียนอ่อน 1 คน ในอัตราส่วน 1 : 2 : 1 มาทำงานที่ได้รับมอบหมายจากครู และเรียนร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย 4 - 5 คน โดยเน้นความสำเร็จของกลุ่ม คือ การได้เรียนรู้ตามวัตถุประสงค์หรือสาระสำคัญของเนื้อหาที่เรียนรู้นั้น ๆ เป็นเป้าหมายสำคัญ และมีขั้นตอนการสอนที่ผู้วิจัยดำเนินการสอน ดังนี้ คือ

1. ชี้แนะ ครูจะทบทวนความรู้เดิม และแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้
2. ครูนำเสนอบทเรียนต่อทั้งชั้น
3. ครูให้แบ่งกลุ่มย่อย
4. ครูให้นักเรียนทดสอบย่อย (Pre - Test)
5. ครูเตรียมตัวผู้เรียนในด้านภาษา ข้อเท็จจริง ลักษณะสังคม และวัฒนธรรม

ของสถานการณ์สมมติ เช่นการให้คำศัพท์และรูปประโยค โดยฝึกเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม

6. ครูเลือกผู้แสดงการแสดงบทบาทสมมติ ให้โอกาสผู้เรียนอาสาเองหรือผู้สอนเลือกโดยการสุ่ม หรือเลือกเฉพาะเจาะจง

7. ครูเตรียมความพร้อมของผู้แสดงบทบาท โดยให้เวลาผู้แสดงได้ศึกษาเกี่ยวกับบทบาทที่จะต้องแสดงหรือครูผู้สอนพูดถึงบทบาทนั้นให้ฟัง

8. ครูและนักเรียนช่วยกันจัดฉากแบบสมมติขึ้นเพื่อให้การแสดงนั้นใกล้เคียงกับความเป็นจริง เช่น โต๊ะ เก้าอี้ เป็นต้น

9. การแสดงบทบาทสมมติ ผู้แสดงบทบาทสมมติต้องแสดงอย่างมีชีวิตชีวา ควรใช้เวลาสั้นและเล่น ไปจนกระทั่งพฤติกรรมที่ผู้แสดงเลือกแสดงปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน

10. การอภิปรายผลการแสดง ผู้แสดงบทบาทและผู้ชม แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นเกี่ยวกับการแสดงมีการประเมินประสิทธิภาพในการสื่อสารของผู้แสดง ครูอาจอธิบายหรือแก้ไขถ้อยคำสำนวนของผู้แสดง

11. ครูให้คะแนนการพัฒนาตนเอง

12. ครูกับนักเรียนร่วมกันสรุปกลุ่มที่ได้รับบทเรียนและการยอมรับ

13. การกำหนดกิจกรรมติดตามผล ผู้สอนอาจมอบหมายกิจกรรมต่อไปนี้ให้ผู้เรียนปฏิบัติ เช่น อ่านเพิ่มเติม เขียนรายงานสรุปผลการแสดง เป็นต้น

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง แผนกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้บทบาทสมมติตามกรอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ที่มีรายละเอียดเกี่ยวกับสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล ที่สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

ประสิทธิภาพแผนกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ

เทคนิค STAD ตามเกณฑ์ 75/75 หมายถึง เกณฑ์ที่ใช้พิจารณาการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารรายวิชาภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ โดยพิจารณาเกณฑ์ดังนี้

75 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากคะแนนการประเมินระหว่างเรียน ประกอบด้วยการวัดผลการประเมินทักษะการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ใบงาน แบบทดสอบย่อย ยึดเกณฑ์ร้อยละ 75

75 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ยึดเกณฑ์ร้อยละ 75

แบบทดสอบ หมายถึง แบบวัดความรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 30 ข้อ มีเนื้อหาเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรก จำนวน 25 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก และ ส่วนที่ 2 จำนวน 5 ข้อ เป็นบทสนทนา ถาม - ตอบ เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยครูเป็นผู้ถามนักเรียนโดยตรง และให้คะแนนนักเรียนเป็นรายบุคคล

แบบประเมินการพูด หมายถึง แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยครูผู้สอนได้สร้างเกณฑ์การให้คะแนน 5 ระดับ คือ 1 = แย่มาก, 2 = ควรปรับปรุง, 3 = พอใช้, 4 = ดี, 5 = ดีมาก โดยครูผู้สอนจะเป็นผู้กรอกคะแนนเอง คะแนนจะมาจากคำถาม-ตอบจากครูผู้สอนโดยตรง หรือการสังเกตจากการสนทนาระหว่างนักเรียนก็ได้

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบหรือพึงพอใจ และมีความสุขต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ประเมินจากการสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. เป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD และสร้างความพึงพอใจในการเรียนแก่นักเรียน
2. นักเรียนได้พัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเสริมสร้างประสบการณ์ในการฝึกการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างถูกต้องตรงตามสถานการณ์การใช้ภาษา
3. ได้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD
4. เป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนและผู้ที่มีบทบาททางการศึกษาในการนำข้อมูลความรู้ที่ได้จากการวิจัยไปปรับปรุงหลักสูตรและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาอื่นๆ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
3. การแสดงบทบาทสมมติ
4. การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD
5. แผนการจัดการเรียนรู้
6. ความพึงพอใจ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
8. กรอบแนวคิดการวิจัย

หลักสูตรหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) มีความมุ่งหมายที่จะพัฒนาคุณภาพผู้เรียนในสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. วิสัยทัศน์

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความคาดหวังให้ผู้เรียนทุกคนได้สามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกที่มีวัฒนธรรมที่หลากหลายได้อย่างสร้างสรรค์ โดยโครงสร้างหลักสูตรภาษาต่างประเทศกำหนดระดับความสามารถทางภาษาและพัฒนาการของผู้เรียนไว้ 3 ระดับดังนี้ คือ ระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หรือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

2. สาระสำคัญ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ มีความสามารถในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ นำไปประกอบอาชีพ และนำไปแสวงหาความรู้เพิ่มเติมรวมถึงการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นได้ ทั้งนี้ผู้เรียนต้องสามารถนำความรู้ความเข้าใจที่มีต่อวัฒนธรรมที่หลากหลายของประชาชน โลกมาถ่ายทอดในด้านความรู้ ความคิด ความเข้าใจสู่สังคมไทย และในทางกลับกันจากวัฒนธรรมไทยสู่สังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ โดยสาระสำคัญของสาระภาษาต่างประเทศมีดังต่อไปนี้

2.1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิด รวบรวมและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2.2 ภาษาและวัฒนธรรม

การใช้ภาษาภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

2.3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

2.4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

3. คุณภาพผู้เรียน

เมื่อจบชั้นจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ ความสามารถ ตามลำดับดังต่อไปนี้

3.1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียง ประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือกรหรือระบุประโยค และข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า

3.2 พูดหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ พูดหรือเขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูดหรือเขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

3.3 พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่าง ๆ ที่ฟังและอ่าน พูด, เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

3.4 ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาลหรือวันสำคัญหรืองานฉลองหรือชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

3.5 บอกความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างเทศกาลงานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย

3.6 ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดหรือการเขียน

3.7 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

3.8 ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

3.9 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ เน้นการฟัง พูด อ่าน เขียน สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050-1,200 คำ คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม

3.10 ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ จึงกล่าวได้ว่าเมื่อจบชั้นจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานเหล่านี้

4. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แบ่งออกเป็น 4 สาระการเรียนรู้และมีมาตรฐานดังต่อไปนี้

สาระที่ 1 สาระเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟัง และอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัดที่ 1 คือ ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำ ที่ฟังและอ่าน จากสาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังนี้คือ คำสั่ง เช่น Look at the..., here, over there., Say it a, an..., Don't go over there etc. คำขอร้อง เช่น Please look up the meaning in a dictionary., Look up the meaning in a dictionary, please. , Can, Could you help me, please? etc. ภาษา ท่าทาง และคำแนะนำ เช่น You should read every day., Think before you speak., คำศัพท์ที่ใช้ ในการเล่นเกม Start., My turn., Your turn., Roll the dice., Count the number., Finish., คำบอก ลำดับขั้นตอน First, Second, Next, The, Finally etc. ในการเล่นเกม การวาดภาพ การทำอาหาร และเครื่องคิด และการประดิษฐ์

ตัวชี้วัดที่ 2 คือ อ่านออกเสียงข้อความ นิทานและบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้อง ตาม หลักการอ่าน จากสาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังนี้คือ ข้อความ นิทาน และบทกลอน การใช้ พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ การ ออกเสียงเน้นหนัก เบา ในคำและกลุ่มคำ การออกเสียงตามระดับเสียงสูง ต่ำ ในประโยค การ ออกเสียงเชื่อม โยง (Linking Sound) ในข้อความ การออกเสียงบทกลอนตามจังหวะ

ตัวชี้วัดที่ 3 คือ เลือกหรือระบุประโยคหรือข้อความสั้น ๆ ตรงตามภาพ สัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน จากสาระการเรียนรู้แกนกลาง ได้แก่ ประโยคหรือข้อความ สัญลักษณ์เครื่องหมาย และความหมายและความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อการขาย และลมฟ้าอากาศ และเป็นวงคำศัพท์สะสมประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม)

ตัวชี้วัดที่ 4 คือ บอกใจความสำคัญและตอบ คำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า จากสาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังนี้คือ ประโยค บท สนทนา นิทาน หรือเรื่องเล่า คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม Yes หรือ No Question เช่น Is, Am, Are, Can..? Yes,....is, are, can., No,...isn't, aren't, can't. Do, Does, Can, Is หรือ Are...? Yes, No... etc. Who is, are...? He หรือ She is..., They are...What...? หรือ Where...? It is ..., They are...What...doing? ...is, am, are... etc. Is this, it a, an...or a หรือ an...? It is a หรือ an ... Is, Are, Was, Were, Did...or...? etc.

สาระที่ 1 สาระเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษา ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดที่ 1 คือ พูดหรือเขียนได้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล จาก สาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังนี้คือ บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ ประโยค,ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ชิด และสำนวนการตอบรับ เช่น Hi, Hello, Good morning, Good afternoon, Good evening, I am sorry. , How are you?, I'm fine., Very well., Thank you. And you?, Hello. I am... Hello,...I am... This is my sister. Her name is... Hello,...., Nice to see you. Nice to see you, too., Goodbye., Bye., See you soon,later., Great!, Good., Very good.Thank you., Thank you very much., You're welcome., It's O.K., That's O.K., That's all right., Not at all., Don't worry., Never mind., Excuse me., Excuse me, Sir., Miss., Madam. etc.

ตัวชี้วัดที่ 2 คือ ใช้คำสั่ง คำขอร้องและให้คำแนะนำ จากสาระการเรียนรู้ แกนกลาง คือ คำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่มี 2 - 3 ชั้นตอน

ตัวชี้วัดที่ 3 คือ พูดหรือเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ จากสาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังนี้คือ คำศัพท์ สำนวนและประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว เช่น

What do you do?	I'm a, an...
What is she, he?	is a, an (อาชีพ)
How old, tall...?	I am...
Is, Are, Can...or...?	is, are, can...
Is, Are...going to...or...?	is, are going to... etc.

ตัวชี้วัดที่ 4 คือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว จากสาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังนี้คือ คำศัพท์ สำนวน และ ประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว เช่น

What do you do?	I'm a, an...
What is she, he?	...is a, an (อาชีพ)
How old, tall...?	I am...

Is, Are, Can...or...? ...is, are, can...

Is, Are...going to...or...? ...is, are going to... etc.

ตัวชี้วัดที่ 5 คือ พูดหรือเขียนแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ จากสาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังนี้คือ และประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึก และการให้เหตุผลประกอบ เช่น ชอบ, ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า หิว รสชาติ สวย น่าเกลียด เสียงดัง ดี ไม่ดี เช่น

I'm..., He, She, It is..., You, We, They are...

I, You, We, They like..., He, She likes...because...

สาระที่ 1 สาระเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัดที่ 1 คือ ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพเหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา จากสาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังนี้คือ การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้าท่าทางประกอบการพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความรู้สึกชอบ, ไม่ชอบ การกล่าวอวยพร การแสดงอาการต้อนรับหรือปฏิเสธ

ตัวชี้วัดที่ 2 คือ ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล, วันสำคัญ, งานฉลอง, ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา จากสาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังนี้คือ ข้อมูลและความสำคัญของเทศกาล, วันสำคัญ, งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์ เครื่องแต่งกายตามฤดูกาล อาหาร เครื่องดื่ม

ตัวชี้วัดที่ 3 คือ เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ จากสาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังนี้คือ กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทาน การแสดงบทบาทสมมติ วันขอบคุณพระเจ้า วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัดที่ 1 คือ ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพเหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา จากสาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังนี้คือ การ

ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้าท่าทางประกอบการพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การกล่าวอวยพร การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ

ตัวชี้วัดที่ 2 คือ ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา จากสาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังนี้คือ ข้อมูลและความสำคัญของเทศกาล วันสำคัญ งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์ เครื่องแต่งกายตามฤดูกาล อาหาร เครื่องดื่ม

ตัวชี้วัดที่ 3 คือ เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ จากสาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังนี้คือ กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทาน การแสดงบทบาทสมมติ วันขอบคุณพระเจ้า วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตัวชี้วัดที่ 1 คือ 1. บอกความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทยจากสาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังนี้คือ ความเหมือน, ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ ของเจ้าของภาษากับของไทย การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

ตัวชี้วัดที่ 2 คือ เปรียบเทียบความเหมือน, ความแตกต่างระหว่างเทศกาลงานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย จากสาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังนี้คือ การเปรียบเทียบความเหมือน, ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง และประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัดที่ 1 คือค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดหรือการเขียน จากสาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังนี้คือ การค้นคว้า การรวบรวม และการนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัดที่ 1 คือ ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษาจากสาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังนี้คือ การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การพูดเป็นทักษะที่บุคคลพึงมีในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น หากปราศจากการพูดหรือความสามารถในการสื่อสารที่ดีแล้ว บุคคลก็ไม่สามารถที่จะประสบความสำเร็จในการสื่อสาร สิ่งที่ต้องการสื่อสารออกมาได้ การจัดการเรียนรู้ในเรื่องการพูดจึงเกิดขึ้นโดยมีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนวทางในการพูดและสอนการพูดไว้ดังหัวข้อที่สำคัญจำเป็นดังต่อไปนี้

1. ความหมายและวัตถุประสงค์ของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการพูดไว้ดังนี้
พรสวรรค์ ลีป้อ (2550 : 163) ได้ให้ความหมายว่าการพูด คือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคมเป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไปต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ ที่จะสื่อความหมายตัวเอง และต่างฝ่ายก็ต้องตีความสิ่งที่ตนเองได้ฟัง ดังนั้นจุดประสงค์ของทักษะการพูด คือ สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจหลีกเลี่ยงการทำให้ผู้ฟังสับสนเนื่องจาก การออกเสียงผิด ไวยากรณ์ผิด ใช้คำผิด หรือไม่เหมาะสม นอกจากนั้นยังต้องพูดให้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมด้วย

กุศยา แสงเดช (2548 : 136) ได้กล่าวว่า การพูด เป็น เครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารในการสอนทักษะการพูด เบื้องต้น มุ่งเน้นให้ใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง สิ่งสำคัญคือตัวครูผู้สอนจะต้องให้ความถูกต้อง รูปแบบ เสียง ดังนั้นกิจกรรมต่าง ๆ จึงเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติตามแบบหรือตัวอย่างที่กำหนดเพื่อนำไปสู่

กิจกรรมการสอนพูด ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้เรียน

ยูทซ์ พัยคัมวีเชียร (2542 : 17) ให้ความหมายการพูด หมายถึง การสื่อสารความคิด ประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อ สื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ โดยอาศัยน้ำเสียง ภาษา กิริยาท่าทาง อย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้องตามจรรยา มารยาทและประเพณีนิยมของสังคม ให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 167) ให้ความหมายของการพูดว่า หมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึก เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของข้อมูล

กล่าวโดยสรุป การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจ ความต้องการหรือมวลประสบการณ์ของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง โดยอาศัยน้ำเสียง กิริยาท่าทาง ภาษาที่มีความถูกต้องตามมารยาททาง บริบททางสังคม และสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจถึงจุดมุ่งหมายที่แท้จริงของผู้พูด

2. ความสำคัญของการพูดเพื่อการสื่อสาร

นักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงความสำคัญของการพูดเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้
เจนจิรา ชัยปาน และคณะ (2556 : 19) ได้ให้ความหมายการพูดว่า เป็นทักษะที่จำเป็น เพราะเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่าทักษะอื่น ๆ การพูดได้ และพูดเป็น ทำให้การใช้ทักษะอื่น ๆ ย่างขึ้นและการพูดนำไปสู่ปฏิสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน และกัน การสอนทักษะการพูดควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมในการฝึกการพูดที่ใช้สื่อสารกันในชีวิตประจำวัน การฝึกพูดควรเริ่มจากง่ายไปหายาก และให้โอกาสผู้เรียนทุกคนได้ฝึก

พรสวรรค์ สีป้อ (2550 : 166) กล่าวไว้ว่า ความสำคัญของการพูดเพื่อการสื่อสารว่า เป็น การสอนทักษะการพูด มักจะสอนควบคู่ไปไปกับทักษะการฟัง การสอนแบบเดิมมักจะเป็นการฝึกโดยให้คนหนึ่งถามอีกคนหนึ่งตอบ อีกทั้งคำถามจะถูกกำหนดไว้ให้สามารถเดาคำตอบได้ มักจะมีคำตอบที่ถูกเพียงคำตอบเดียว ซึ่งได้กำหนดไว้ก่อนแล้ว ดังนั้น ความสำคัญของการพูด คือการแสดงความสามารถในการถามและตอบคำถาม

อิทธิพล เหล็กกล้า (2545 : 27 - 28) ให้ความสำคัญของทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารไว้ว่า การสอนภาษาเพื่อให้ได้ผลดีต้องสอนทักษะการพูดก่อน เพราะการพูดเป็นพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออกเพื่อโต้ตอบกับผู้อื่นและสถานการณ์ต่าง ๆ การพูดเป็นเครื่องมือของคนในการใช้ภาษา การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้เน้นให้สามารถใช้ภาษาเพื่อการ

สื่อสารได้ การพูดจึงมีความสำคัญในการเรียนการสอน การฝึกความเข้าใจ การฝึกความสามารถในการพูด

จากความสำคัญของการพูดเพื่อการสื่อสารจากนักการศึกษาข้างต้น สรุปได้ว่าการพูดเป็นทักษะที่สำคัญในขั้นต้นของการดำเนินชีวิต เมื่อคนเราสามารถพูดสื่อสารให้ผู้อื่นได้เข้าใจดีแล้ว ก็จะมีความสัมพันธ์อันดี ปฏิสัมพันธ์อันดี การตอบโต้กัน สื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ปฏิบัติตามความต้องการของอีกฝ่ายได้เป็นอย่างดี

3. องค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสาร

องค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสารมีหลายประการ นักการศึกษาได้กล่าวถึงการพูดเพื่อการสื่อสารที่ดีไว้ ดังนี้

Brown (2000) กล่าวว่า องค์ประกอบด้านการพูดเพื่อการสื่อสารประกอบด้วย

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammar Competence) รวมถึงความสามารถในการใช้องค์ประกอบทั้งหมดของภาษา ได้แก่ เสียง ศัพท์ และไวยากรณ์ ซึ่งทำให้ผู้พูดใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามโครงสร้างโดยปราศจากความลังเล

2. ความสามารถในการต่อเนื่องข้อความ (Discourse Competence) การพูดเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพนั้นผู้พูดต้องมีความสามารถในการเชื่อมโยงข้อความ กล่าวคือผู้พูดสามารถเปลี่ยนบทบาทในการพูดเปิดและปิดการสนทนาและเชื่อมโยงให้การสนทนาดำเนินต่อไปอย่างเหมาะสมและราบรื่น

3. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) หมายถึง ผู้พูดสามารถใช้คำพูดเพื่อการสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ สัมพันธ์กับพฤติกรรมของบุคคลในสังคม นอกจากนี้ ผู้พูดยังต้องพูดเพื่อสร้างความสัมพันธ์ในสังคม โดยมีจุดประสงค์เฉพาะที่แตกต่างไปตามสถานการณ์และประเภทของการพูด

4. ความสามารถด้านยุทธวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) หมายถึง ผู้พูดสามารถแก้ปัญหาในระหว่างการใช้สื่อสารด้วยกลยุทธ์ต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายได้

Underhill (2000 : 2) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสาร ว่า มี 3 ประการ ดังนี้

1. ผู้พูด (Speaker) หมายถึง บุคคลซึ่งพูดสื่อสาร หรือส่งข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ไปยังผู้ฟัง
2. ข้อความ (Message) หมายถึง สารหรือข้อมูลข่าวสารที่ผู้พูดส่งไปยังผู้ฟัง

3. ผู้ฟัง (Listener) หมายถึง บุคคลที่รับข้อความหรือข้อมูลที่ส่งมาจากผู้พูด David (1988 : 81 - 82) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบในการพูดเพื่อการสื่อสารว่า ควรประกอบด้วย

1. การออกเสียง (Pronunciation) ผู้พูดต้องออกเสียงพยัญชนะ สระ การเน้นหนักในคำ ประโยค และคำควบกล้ำต่าง ๆ ให้ถูกต้อง

2. ไวยากรณ์ (Grammar) ใช้ภาษาถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

3. คำศัพท์ (Vocabulary) ใช้คำศัพท์ได้หลายหลากและถูกต้อง

4. ความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency) ใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างคล่องแคล่ว

5. ความสามารถในการจับใจความ (Comprehensibility) สามารถจับใจความของข้อมูลแล้วพูดโต้ตอบให้การสื่อสารดำเนินต่อไปได้อย่างราบรื่น

Searle (1978 : 85 - 95) กล่าวว่า องค์ประกอบในการพูดเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วย

1. การกล่าวถ้อยคำ (Utterance Act) หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวคำหรือประโยคออกมาอย่างมีจุดประสงค์ในการติดต่อสื่อสาร

2. การใช้คำพูดให้บรรลุผลตามสถานการณ์ (Propositionary Act) หมายความว่าผู้พูดใช้คำพูดได้เหมาะสมกับสถานการณ์และตัวบุคคล เช่น การกล่าวคำพูดให้ผู้ฟังเกิดความเชื่อถือ

3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด (Locutionary Act) หมายถึง การใช้คำพูดซึ่งแสดงความตั้งใจของผู้พูดในการพูดออกมา เช่น การทักทาย การขอร้อง การยอมรับ เป็นต้น

จากข้อมูลข้างต้น สรุปได้ว่าองค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วย ผู้พูดหรือผู้สื่อสาร ถ้อยคำ ประโยคหรือข้อมูล และผู้ฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารที่ดีผู้ส่งสารควรใช้น้ำเสียงและภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และคำนึงถึงสถานการณ์ในขณะที่พูด เพื่อให้ผู้พูดเข้าใจตามที่ผู้พูดต้องการได้อย่างถูกต้องชัดเจน

4. ระดับความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

มีนักการศึกษาได้ให้กล่าวถึงการกำหนดระดับความสามารถในการพูดไว้ ดังนี้ Carroll (1980 : 135) จัดระดับความสามารถในการพูดมี 9 ระดับ ดังต่อไปนี้

ระดับ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ (Non-user) ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดภาษาไม่ได้เลย

ระดับ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent) ผู้พูดสามารถใช้ภาษาได้เพียงคำสองคำ

ระดับ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัด (Extremely limited) ผู้พูดจะพูดตะกุกตะกัก เข้าใจผิดบ่อย ๆ เข้าใจบทสนทนาบางส่วน จึงไม่สามารถคุยได้ต่อเนื่อง ได้เรื่องราวที่ถูกต้อง จับได้แต่ใจความสำคัญ จับรายละเอียดไม่ได้

ระดับ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาเกือบจะพอเพียง (Marginal) ผู้พูดสามารถสนทนาโต้ตอบได้ แต่ค่อนข้างจะเป็นกลุ่มสนทนาเงียบไม่สามารถนำการสนทนา หรืออภิปรายได้มีความยากลำบากในการสนทนาด้วยความเร็วปกติ ขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้อง การสนทนาดำเนินไปด้วยความยากลำบาก และไม่ต่อเนื่อง แต่ยังคงแสดงให้เห็นว่าเข้าใจเรื่องที่สนทนาได้ตรงกัน มีสำเนียงภาษาเดิมปนอยู่ มีความแตกต่างจากระดับที่ 3

ระดับ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ปานกลาง (Modest) ผู้พูดสามารถสื่อใจความสำคัญในการสนทนาได้ ยังขาดลีลาของภาษา และไวยากรณ์ยังมีข้อผิดพลาด ต้องถามหรือถูกถาม เป็นครั้งคราวเพื่อให้ได้ใจความชัดเจน ขาดความคล่องแคล่วและความสามารถในการนำสนทนา ผู้พูดต้องพูดช้าด้อยชัดคำ ดำเนินการสนทนาได้ แต่ไม่มีลีลาในการพูดไม่ค่อยนำเสนอใจ

ระดับ 6 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ (Competent) ผู้พูดสามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ ติดตามเรื่อง เปลี่ยนเรื่องพูดได้ หยุดพูด หรือพูดตะกุกตะกักเป็นครั้งคราวมีความสามารถในการริเริ่มเรื่องการสนทนาได้

ระดับ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี (Good) ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องได้ชัดเจน และมีเหตุผล สามารถสนทนาได้อย่างเป็นเรื่องเป็นราว แต่ไม่คล่องมากนัก สามารถติดตามการสนทนาเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงน้ำเสียง มีการพูดตะกุกตะกัก หรือพูดซ้ำคำ แต่โต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ระดับ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดีมาก (Very Good) ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนาดำเนินเรื่องต่อไป และขยายความได้ตามความจำเป็นแสดงอารมณ์ขัน โต้ตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสม

ระดับ 9 ระดับผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (Expert) ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนาดำเนินเรื่องต่อ ขยายความ และพูดได้ใจความสำคัญ

จากข้อมูลข้างต้น สรุปได้ว่า ระดับความสามารถในการพูด มี 9 ระดับ
ความสามารถในการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว เป็นปัจจัยสำคัญในการนำมาจัดระดับ
ความสามารถในการพูด ยังสามารถใช้ภาษาพูดได้รวดเร็ว คล่องแคล่ว และถูกต้องมากเท่าไร
ยิ่งเป็นผู้ที่ใช้ภาษาได้ในระดับดียิ่งขึ้น ไปเท่านั้น

5. วิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้
ดังต่อไปนี้

5.1. การพัฒนาทักษะการพูด การพัฒนาทักษะการพูดมีหลายประการ ซึ่ง
นักการศึกษาได้ระบุไว้ ดังต่อไปนี้

Byrne (1986 : 10 - 11) เสนอวิธีการพัฒนาทักษะการพูดที่ผู้สอนจำเป็นต้องฝึก
นักเรียน 2 ประการ คือ

1. ฝึกในการใช้ส่วนที่ลงที่ของภาษา ได้แก่ เสียง และรูปไวยากรณ์ซึ่ง
รวมถึงคำศัพท์

2. โอกาสสำหรับแต่ละคนได้แสดงออก ผู้สอนต้องให้โอกาสสำหรับแต่ละ
คนได้แสดงออก ผู้สอนต้องให้ความสนใจในเรื่องของความถูกต้อง ส่วนในขั้นสูงควรเน้น
ความคล่องแคล่ว สอดคล้องกับ Carol (1998) ได้กล่าวถึงการพัฒนาการพูดว่าผู้พูดควรมีทักษะ
ดังนี้

2.1 ออกเสียงให้ชัดเจนเพื่อให้ผู้ฟังสามารถแยกเรื่องได้

2.2 เป็นเสียงหนัก เบาและออกเสียงให้ถูกต้องเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่
พูด

2.3 ใช้รูปแบบคำให้ถูกต้องมีความหมาย

2.4 เรียงคำให้ถูกต้อง

2.5 เลือกใช้คำให้เหมาะสม

2.6 เลือกใช้ภาษาที่หลากหลายให้เหมาะสมกับสถานการณ์และเป็นมิตร
กับคู่สนทนา

2.7 พูดให้ชัดเจน ใช้หลักภาษาที่ถูกต้องทั้งประธาน กริยา กรรม

2.8 แยกประโยคหลักออกจากประโยครองอย่างชัดเจน

2.9 พูดให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจและสนทนาได้อย่างเข้าใจ

สุภัทธา อักษรานุเคราะห์ (2537 : 38 - 39) ได้กล่าวไว้ว่าการพูดภาษาอังกฤษ

จะต้องมีการพัฒนาทักษะการพูด 5 ด้าน ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) มีได้หมายถึงความเร็ว แต่หมายถึงความราบรื่นและความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (Amount of Communication) หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร (Quality of Communication) หมายถึงความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป
5. ความพยายามในการสื่อสาร (Effort to Communication) หมายถึง ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดและไม่ใช้คำพูดเพื่อการสื่อสาร

สุวัฒน์ชัย ภูนาพรรณ (2555 : 27) ได้ให้ความหมาย การพัฒนาทักษะการพูด คือ การฝึกการใช้ภาษาซึ่งได้แก่ เสียง ไวยากรณ์ และรวมถึงคำศัพท์ ซึ่งผู้สอนทักษะการพูดต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกอยู่เสมอ และผู้สอนเองต้องให้ความสำคัญกับความถูกต้องและคล่องแคล่วในขั้นที่แตกต่างกันในระดับของการเรียน ซึ่งในระดับแรกควรเน้นเรื่องความถูกต้อง และในระดับสองควรเน้นเรื่องความคล่องแคล่ว นอกจากนี้แล้ว ผู้พูดที่ดีควรมีคุณสมบัติอื่น ๆ ร่วมด้วย เช่น ควรเป็นผู้ฟังที่ดี หมั่นศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ ยอมรับคำวิจารณ์จากผู้อื่น มีความเป็นตัวของตัวเอง และมีความสุขและมีความพอใจในตัวเองในการถ่ายทอดความรู้และความรู้สึกให้ผู้อื่น โดยใช้กิริยาท่าทางและบุคลิกภาพของตนอย่างมีประสิทธิภาพ และในการพูดแต่ละครั้งควรเลือกรื่องที่ตนถนัด รู้จักชักชวนอยู่เสมอ เพื่อการสื่อสารที่เหมาะสมกับผู้ฟัง ไม่ว่าจะเงื่อนไขของอายุ วัย เพศ และการศึกษา เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อจะได้นำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

กล่าวโดยสรุปได้ว่าการพัฒนาทักษะการพูด ผู้พูดต้องสร้างความพร้อมให้กับตนเองด้วยการศึกษาหาความรู้ในเนื้อหาที่จะนำมาพูด ความสามารถในการพูดของตนเองด้วยการฝึกซ้อม และการรู้จักผู้รับสาร เพื่อนำมาพิจารณาก่อนพูด เพื่อให้เกิดการพัฒนาทักษะการพูดให้มีประสิทธิภาพนั่นเอง

5.2. หลักการสอนทักษะการพูด

นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอหลักการสอนทักษะการพูดที่จะทำให้อบรมผลอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

Bygate (1995 : 5) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนทักษะพูดว่า

1. เป็นการสอนทักษะในการใช้กลไกทางภาษา โดยหมายถึงการพูด
ในสถานการณ์ที่กำหนดให้ ตลอดจนการออกเสียง การใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ เพื่อสื่อความหมาย
ที่ถูกต้อง

2. เป็นการสอนทักษะภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์ หมายถึงทักษะในการ
ถ่ายโอนและใช้กลไกภาษาในสถานการณ์ได้ ซึ่งเป็นทักษะในการนำความรู้และทักษะในการ
ใช้กลไกทางภาษามาใช้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการสื่อสาร

Lynch (1996 : 121) กล่าวว่า หลักการสอนการพูดที่ดีนั้นครูควรสอน
ให้นักเรียนมีการพูดแบบปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อบทบาท เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ความคิดริเริ่ม
ได้อย่างมีขอบเขตที่กว้างขึ้น สิ่งสำคัญคือ นักเรียนควรมีโอกาสได้ฝึกแสดงความคิดเห็นจาก
การที่ได้ฝึกกลวิธีต่าง ๆ ที่นักเรียนจำเป็นต้องใช้ในการแก้ปัญหาในการสื่อสารในชีวิตจริง
เพื่อให้นักเรียนได้ประสบการณ์ในการวิเคราะห์ และได้รับข้อมูลย้อนกลับในสิ่งที่เกิดขึ้นว่า
ควรปรับปรุงแก้ไขในการพูดสถานการณ์นั้น ๆ อย่างไร

Richards and Rodgers (2002 : 172) ได้ให้ความหมายหลักการสอนภาษาที่
ดีว่า ควรพิจารณากระบวนการเรียนรู้ตามสถานการณ์ที่หลากหลาย มากกว่าระเบียบวิธีการที่มี
แบบแผนตายตัว ดังนี้

1. ผู้เรียนต้องเรียนรู้ภาษาผ่านขั้นตอนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. การสื่อสารตามสภาพจริงและการสื่อสารอย่างมีความหมายเป็น
จุดมุ่งหมายหลักของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน
3. ความคล่องในการใช้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญของการพูดเพื่อการสื่อสาร
ผู้เรียนต้องสามารถสื่อสารด้วยความคล่องแคล่ว
4. การพูดเพื่อการสื่อสารสามารถที่จะบูรณาการไปสู่ทักษะทางภาษาที่
แตกต่างกันได้
5. การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนต้องลองผิดลองถูกเพื่อเป็นการ
ประยุกต์ใช้ภาษาได้อย่างสร้างสรรค์

Harmer (2546 : 119 - 120) กล่าวว่า กิจกรรมการพูดของนักเรียนไม่ควรเป็นไป
ในแนวทางควบคุม ทั้งในส่วนของไวยากรณ์หรือหน้าที่ภาษาหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งโดยเฉพาะ
กล่าวอีกอย่างก็คือ นักเรียนจะใช้ภาษาใด และภาษาทั้งหมดที่เขาสามารถใช้ได้เป็นอย่างดี เพื่อ
ทำงานที่เป็นกิจกรรมการพูดให้สำเร็จลุล่วงไป สิ่งสำคัญก็คือ จะต้องมีส่วนที่นักเรียนจะต้องทำ

ให้เสร็จ และนักเรียนควรจะต้องรู้สึกอยากทำให้สำเร็จ และหากอ้างว่าทำไมจึงควรสนับสนุนให้นักเรียนทำกิจกรรมการพูด มีเหตุผล 3 ประการด้วยกันคือ 1) เป็นการฝึกซ้อม (Rehearsal) คือเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างอิสระ เท่ากับเปิดโอกาสให้เขาได้ฝึกซ้อมการพูดนอกห้องเรียน การให้พวกเขาได้เล่นการแสดงบทบาทสมมติ ทำให้เขาได้มีโอกาสฝึกซ้อมเหตุการณ์จริงในห้องเรียนด้วยความรู้สึกลับคั่งปลอดภัย การฝึกแบบนี้ไม่เหมือนกับกับการฝึกประเภทที่มีการศึกษารายละเอียดมากกว่านี้ ในทางตรงกันข้ามการฝึกเช่นนี้กลับเป็นวิธีการที่จะช่วยให้นักเรียน “ค่อย ๆ เกิดความเข้าใจ” ว่าการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศจริง ๆ เป็นอย่างไร 2) เป็นการให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) กิจกรรมการพูดเป็นกิจกรรมที่นักเรียนจะต้องพยายามใช้ภาษาทั้งหมดและภาษาใด ๆ ที่เขาารู้ จะให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ทั้งครูและนักเรียน ครูจะมีโอกาสเห็นว่านักเรียนทำได้ดีแค่ไหน และเขามีปัญหาอะไรบ้างด้านภาษา (นี่เป็นเหตุผลที่ดีสำหรับรูปแบบการสอนแบบ (Boomerang) ตัวนักเรียนเองก็จะได้มีโอกาสเห็นว่า การพูดบางอย่างง่ายตายเพียงใด และควรทำอย่างไรเพื่อปรับปรุงแก้ไขการพูดให้ดีขึ้น เพื่อช่วยให้นักเรียนมั่นใจและพอใจยิ่งขึ้น และที่สำคัญจะช่วยให้เขามีกำลังใจศึกษาต่อไปเรื่อย ๆ หากมีครูคอยเอาใจใส่ช่วยชี้แนะ 3) เป็นการทำให้นักเรียนสนใจ และอยากมีส่วนร่วม (Engagement) กิจกรรมการพูดที่ดีอาจจะ และควรที่จะสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนได้มาก หากทุกคนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่และหากครูจัดกิจกรรมได้อย่างเหมาะสม และสามารถให้ข้อมูลป้อนกลับที่เป็นประโยชน์ด้วยความเข้าใจ นักเรียนจะได้รับความพึงพอใจอย่างมากจากกิจกรรมนี้ กิจกรรมพูดหลายอย่าง (การเล่นการแสดงบทบาทสมมติ การอภิปราย การแก้ปัญหา ฯลฯ) โดยธรรมชาติของมันเองแล้วล้วนแล้วแต่ให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินทั้งสิ้น

สรุปว่า ในการสอนการพูดที่ดีนั้น ต้องคำนึงว่าภาษาเป็นเครื่องมือในการแสดงความรู้สึกรู้สึกของผู้พูด ไปสู่ผู้ฟังเพื่อให้การติดต่อสื่อสารมีประสิทธิภาพ จึงต้องให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางการพูดอย่างเต็มความสามารถ ไม่ถูกปิดกั้นความคิด มีอิสระในการตัดสินใจที่จะพูด เพื่อแสดงบทบาทของตนเองอย่างเต็มความสามารถ โดยควรมีข้อมูลย้อนกลับเพื่อทราบพัฒนาการของตนเอง

5.3. การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สามารถดำเนินการก่อนการเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียนเป็นระยะ ๆ เพื่อตรวจสอบความรู้ความสามารถของนักเรียนว่าประสบความสำเร็จหรือบรรลุจุดประสงค์เพียงใด นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงเกณฑ์การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้

ละเอียดยุทธศาสตร์ (2543: 183 - 184) ได้อธิบายเกี่ยวกับการทดสอบทักษะการพูดไว้ ดังนี้

1. การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดย
 - 1.1 การให้ตัวชี้แนะ ที่สามารถมองเห็นได้ ผู้เรียนพูดประโยคโดยมีรูปภาพเป็นสื่อผู้เรียนควรมีความคุ้นเคยกับสัญลักษณ์ที่ใช้เสียก่อน
 - 1.2 การให้ตัวชี้แนะ ที่เป็นคำพูด คำแนะนำสำหรับการทดสอบอาจใช้ภาษาแม่ หรือภาษาที่เรียน หรือในบางครั้งอาจเป็นการเขียนก็ได้
2. การพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง มีวิธีการทดสอบ ดังนี้
 - 2.1 ให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นระดับเริ่มเรียนอาจให้คำสั่งเป็นภาษาแม่
 - 2.2 ให้ผู้เรียนพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ผู้สอนควรให้หลาย ๆ หัวข้อเพราะผู้เรียนอาจจะคล่องในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัวข้อหนึ่งก็เป็นได้
 - 2.3 ผู้เรียนบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน
 - 2.4 การสนทนาและสัมภาษณ์ เป็นวิธีการทดสอบทักษะการพูดที่เหมาะสมนิยมใช้และเป็นธรรมชาติมากที่สุด แบบสอบสมรรถภาพทางการพูดจะเป็นแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาตามหน้าที่ หรือความสามารถในการสื่อสารได้ก็ต่อเมื่อแบบสอบนั้นให้โอกาสแก่ผู้เข้าสอบในการแสดงความสามารถที่จะเรียบเรียงส่วนประกอบต่าง ๆ ของคำพูดให้สอดคล้องกันอย่างเหมาะสม

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539 : 80) ให้ความหมายหลักการประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษว่า จะต้องคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ คือ

1. การออกเสียงชัดเจน รวมทั้งความถูกต้องในการลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลง การเว้นจังหวะในการพูด
2. ท่วงที สีหน้า การสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้องเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดและผู้พูดสามารถพูดอย่างได้มีประสิทธิภาพ
3. ศัพท์สำนวนที่ใช้เหมาะสมและความหมายถูกต้อง
4. โครงสร้างประโยคที่ใช้ถูกต้อง
5. การพูดต้องมีใจความสำคัญที่จะสื่อความหมาย
6. การพูดมีรายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการให้เหตุผล

7. การสรุปประเด็นที่พูดสามารถสื่อความหมายได้

8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ที่พูดด้วยโดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม เช่นวิธีการสอดแทรกคำพูดของผู้อื่น การนำเข้าสู่การพูดของตนเองอย่างราบรื่นไม่ห้วน พุดภาษาที่สุภาพ มีการพูดขึ้นต้นและลงท้ายอย่างเหมาะสม

David (1990 : 84) กล่าวถึง เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน โดยแบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบ และในแต่ละองค์ประกอบ ใช้มาตราส่วนในการประเมินค่า 5 ระดับ คือ

1. การออกเสียง (Pronunciation)

1.1 ได้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดออกเสียงมีปัญหาเป็นอย่างมาก ทำให้ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจพูดของผู้พูดได้เลย

1.2 ได้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดออกเสียงมีปัญหาจนยากแก่การเข้าใจคำพูดนั้นได้ ทำให้ผู้ฟังต้องคอยถามซ้ำ ๆ ว่าผู้พูดต้องการพูดอะไร

1.3 ได้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดออกเสียงมีปัญหาบ้างทำให้ผู้ฟังต้องตั้งใจฟัง จึงจะสามารถเข้าใจคำพูดของผู้พูดได้ และในบางครั้งผู้พูดออกเสียงผิด ทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจที่สับสน

1.4 ได้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดออกเสียงได้ดี และมีปัญหาน้อยมาก ทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดได้ดี

1.5 ได้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดออกเสียงได้เป็นอย่างดีเทียบเท่าเจ้าของภาษาทำให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดได้เป็นอย่างดี

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

2.1 ได้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดเป็นอย่างมาก และเรียงลำดับไม่ถูกต้อง ทำให้ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจคำพูดของผู้พูดได้เลย

2.2 ได้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิด และเรียงลำดับคำไม่ถูกต้อง ทำให้ผู้ฟังเกิดความยากต่อการเข้าใจ

2.3 ได้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิด และเรียงลำดับผิดบ่อย ทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายของประโยคที่พูดไม่ชัดเจน

2.5 ได้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดยังใช้ไวยากรณ์ผิดบ้าง แต่ไม่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป

2.6 ได้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดเพียงเล็กน้อย และสามารถ

แก้ไขใหม่ให้ถูกต้องได้ ทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายของประโยคที่พูดได้ดี

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

3.1 ได้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดเป็นอย่างมาก เพราะไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์เลย ทำให้ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจคำพูดของผู้พูดได้เลย

3.2 ได้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดบ่อยมาก เพราะมีความรู้ด้านคำศัพท์ค่อนข้างจำกัด ทำให้ผู้ฟังยากแก่การเข้าใจคำพูดนั้นได้

3.3 ได้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดบ่อย เพราะมีความรู้ด้านคำศัพท์ค่อนข้างจำกัด และมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้

3.4 ได้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง หรือไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในบางครั้ง

3.5 ได้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความสามารถในการใช้คำศัพท์และสำนวนต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี และคล่องแคล่วเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

4.1 ได้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดหยุดเว้นช่วงในการพูดเป็นเวลานานมาก จนทำให้ไม่สามารถสนทนากันได้

4.2 ได้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงในการพูดอยู่เสมอ และหยุดคิดเป็นเวลานาน เพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา

4.3 ได้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดยังไม่มากนัก เพราะมีปัญหาในการใช้ภาษา

4.4 ได้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดได้ดี แต่การพูดสะดุดบ้าง เพราะยังมีปัญหาในการใช้ภาษา

4.5 ได้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความสามารถในการพูดได้อย่างคล่องแคล่วดีมาก เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

5.1 ได้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดไม่สามารถพูดได้โดยใช้ภาษาอังกฤษสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจในคำพูดของผู้พูดเลย

5.2 ได้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความยากลำบากในการคิดหาคำพูด จึงพูดซ้ำ ๆ พูดติด ๆ ขัด ๆ หรือพูดคำเดิมซ้ำอีก

5.3 ได้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถเข้าใจสิ่งที่ตนพูดได้ จึงพูดได้เป็น

ส่วนมาก แต่พูดค่อนข้างช้า และอาจมีการพูดซ้ำ

5.4 ได้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจครบถ้วน แต่อาจมีการพูดซ้ำข้อความบ้าง

5.5 ได้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมดเป็นอย่างดี

Bartz (1979 : 18 - 22 ; อ้างถึงใน สมบัติ สิริคงคาสกุล. 2539 : 78 - 80) ได้สร้างเกณฑ์ในการประเมินความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน โดยแบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบ และในแต่ละองค์ประกอบ ใช้มาตราส่วนในการประเมินค่า 6 ระดับ ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency)

1.1 ได้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงในการพูดที่ไม่เป็นธรรมชาติบ่อยมาก หยุดคิดเป็นเวลานานมาก และการพูดไม่ต่อเนื่อง

1.2 ได้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงในการพูดไม่เป็นธรรมชาติบ่อยครั้ง หยุดคิดในบางครั้ง และการพูดไม่ต่อเนื่อง

1.3 ได้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูด มีการหยุดเว้นช่วงในการพูดที่ไม่เป็นธรรมชาติบ้าง หยุดคิดในบางครั้ง และการพูดยังไม่ต่อเนื่อง

1.4 ได้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดไม่ค่อยมีการหยุดเว้นช่วงในการพูดที่ไม่เป็นธรรมชาติ และพูดค่อนข้างราบรื่น

1.5 ได้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดไม่มีการเว้นช่วงในการพูดที่ไม่เป็นธรรมชาติ และพูดได้อย่างราบรื่นต่อเนื่อง แต่ยังมีสำเนียงที่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา

1.6 ได้ 6 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถพูดได้อย่างราบรื่นต่อเนื่องเหมือนเจ้าของภาษา

2. ความสามารถที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจ (Comprehensibility)

2.1 ได้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดไม่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้

2.2 ได้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดเป็นคำ ๆ เป็นส่วน ๆ ไม่ต่อเนื่อง และไม่ครบถ้วน ทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้เพียงเล็กน้อย

2.3 ได้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดต่อเนื่องได้เป็นบางคำ บางวลี ทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้บ้าง

2.4 ได้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดเป็นประโยคต่อเนื่อง เป็นประโยคง่าย ๆ สั้น ๆ ได้ ทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้บางส่วน

2.5 ได้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดต่อเนื่องเกือบทั้งหมด ทำให้ผู้ฟังเข้าใจ
ได้เป็นส่วนใหญ่

2.6 ได้ 6 คะแนน เมื่อผู้พูดเมื่อผู้พูดพูดต่อเนื่องเหมือนเจ้าของภาษา
ทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด

3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (Amount of Communication)

3.1 ได้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดไม่สามารถใช้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้

3.2 ได้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก

3.3 ได้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้บ้าง

3.4 ได้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้พอสมควร

3.5 ได้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้เป็นส่วนมาก

3.6 ได้ 6 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด

4. คุณภาพในการสื่อสาร (Quality of Communication)

4.1 ได้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดไม่สามารถพูดได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทาง
ภาษา และมีปัญหาในการใช้โครงสร้างทางภาษาอย่างมาก

4.2 ได้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางภาษาน้อย
มาก และมีปัญหาในการใช้โครงสร้างทางภาษามาก

4.3 ได้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางภาษาบ้าง
และมีปัญหาในการใช้โครงสร้างทางภาษาพอสมควร

4.4 ได้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางภาษา
พอสมควร และมีปัญหาการใช้โครงสร้างทางภาษาบ้าง

4.5 ได้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางภาษาเป็น
ส่วนใหญ่ และมีปัญหาในการใช้โครงสร้างภาษาน้อย

4.6 ได้ 6 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางภาษา
ทั้งหมดและมีปัญหาในการใช้โครงสร้างทางภาษาน้อยมาก

5. ความพยายามในการสื่อสาร (Effort to Communicate)

5.1 ได้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดไม่ใช้ความพยายามในการพูดให้จบความ
หรือไม่สนใจสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจ

5.2 ได้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้ความพยายามในการพูดให้จบความน้อย
มาก หรือไม่สนใจสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจ

5.3 ได้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดเมื่อผู้พูดใช้ความพยายามในการพูดให้จบความ และสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจบ้าง

5.4 ได้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดเมื่อผู้พูดเมื่อผู้พูดใช้ความพยายามในการพูดให้จบความพอสมควร และพูดเสริมเพิ่มเติมเพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจ

5.5 ได้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดเมื่อผู้พูดเมื่อผู้พูดเมื่อผู้พูดใช้ความพยายามในการพูดให้จบความอย่างมาก และพูดเสริมเพิ่มเติมเพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจชัดเจน

5.6 ได้ 6 คะแนน เมื่อผู้พูดเมื่อผู้พูดเมื่อผู้พูดเมื่อผู้พูดใช้ความพยายามในการพูดให้จบความเป็นพิเศษและพูดเสริมเพิ่มเติมรายละเอียด เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า การวัดและการประเมินผลการพูดเพื่อการสื่อสารจำเป็นต้องคำนึงองค์ประกอบหลาย ๆ ด้านมารวมกัน ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียงได้ถูกต้องตรงตามหลักไวยากรณ์ ความคล่องแคล่วในการพูด การแสดงสีหน้า ท่าทาง เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ การพูดเพียงอย่างเดียวไม่สามารถประเมินได้ว่าผู้พูดมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาได้ และที่สำคัญในการวัดผลและประเมินผลการพูด ความเข้าใจในเรื่องความสามารถในการจำ และนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้นั้น เป็นแนวทางที่การวัดและประเมินผลควรคำนึงถึงเป็นปัจจัยพื้นฐานให้แก่ผู้เรียนเป็นสำคัญ

การแสดงผลบทบาทสมมติ

การแสดงผลบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนแบบหนึ่งในบรรดากิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันในปัจจุบันว่าเป็นวิธีที่มีความสำคัญกับการสร้างพัฒนาการการเรียนรู้ที่ก่อให้เกิดผลการเรียนรู้ที่ลึกซึ้งวิธีหนึ่ง

1. ความหมายของการแสดงผลบทบาทสมมติ

รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงผลบทบาทสมมติเป็นหนึ่งในรูปแบบที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย (Affective Domain) ทิศนา แคมมณี (2557 : 237) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น โดย Shaftel (1967 : 67 - 71) ซึ่งให้ความสำคัญกับปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนและความรู้สึกนึกคิดและค่านิยมต่าง ๆ ของบุคคล เป็นผลมาจากการที่บุคคลมีการปะทะสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบข้าง และได้สั่งสมไว้ภายในลึก ๆ โดยบุคคลอาจไม่รู้ตัวเลยก็ได้ การสวมการแสดงผลบทบาทสมมติเป็นวิธีการที่ช่วยให้บุคคลได้แสดงความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ที่อยู่ภายในออกมา ทำให้สิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่เปิดเผยออกมา และนำมาศึกษาและเข้าใจกันได้ ช่วยให้

เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเอง เกิดความเข้าใจตนเอง ในขณะที่เดียวกัน การที่บุคคลได้สวมบทบาทของผู้อื่น ก็สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในความคิด ค่านิยม และพฤติกรรมของผู้อื่นได้เช่นเดียวกัน ทิศนา แคมมณี (2557 : 242) นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการแสดงบทบาทสมมติไว้ ดังนี้

ทิศนา แคมมณี (2557 : 358) ให้ความหมาย วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตน และนำเอาการแสดงออกของผู้แสดงทั้งทางด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมที่สังเกตพบ มาเป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

สุวิทย์ มูลคำ (2545 : 53) ให้ความหมายของการแสดงบทบาทสมมติไว้ว่า เป็นการสร้างหัวข้อเรื่องหรือสถานการณ์ขึ้นมาให้คล้ายกับสภาพความเป็นจริง แล้วแสดงตามบทบาทนั้นตามความรู้สึกนึกคิดและประสบการณ์ที่ผู้แสดงคิดว่าควรจะเป็น ภายหลังจากการแสดงจะต้องมีการอภิปรายเกี่ยวกับการแสดงออกทั้งด้านความรู้ และพฤติกรรมของผู้แสดงเพื่อการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

ญาดาพนิต พิณกุล (2539 : 269) ให้ความหมายของการแสดงบทบาทสมมติว่า คือการฝึกให้ผู้แสดงได้ประสบกับสถานการณ์จริงในสภาพของการสมมติขึ้นมา ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าไปอยู่ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้ได้เรียนรู้และเข้าใจที่จะปรับพฤติกรรมของตนในสภาวะต่าง ๆ ซึ่งผู้เรียนได้รู้จักตัดสินใจในสถานการณ์สมมตินั้น

ศุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 142 - 143) ให้ความหมายการแสดงบทบาทสมมติว่า โดยใช้บทบาทที่สมมติขึ้นจากสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมาเป็นเครื่องมือในการสอน โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทนั้นและแสดงพฤติกรรมไปตามความรู้สึก อารมณ์ และเจตคติของผู้แสดงที่มีต่อบทบาท การแสดงบทบาทสมมติ เป็นกิจกรรมที่เอื้อประโยชน์ให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะทางภาษา เพราะการสร้างสถานการณ์สมมติและให้ผู้เรียนสวมบทบาทต่าง ๆ ในสถานการณ์ที่กำหนดไว้ จะช่วยให้เกิดจินตนาการและแรงบันดาลใจที่จะนำทักษะทางภาษาที่ได้เรียนรู้มาใช้เพื่อการสื่อสาร การแสดงบทบาทสมมติในกิจกรรมการสอนภาษา มุ่งเน้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้เกี่ยวข้องในสถานการณ์หนึ่ง ๆ และชี้ให้เห็นความสำคัญของการใช้คำที่ถูกต้องและเหมาะสม

Harmer (2546 : 125) ให้ความหมาย กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ
ว่า เป็น กิจกรรมที่นักเรียนจะต้องสมมติตัวเองว่าอยู่ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกันไป และ
จะต้องแสดงให้สอดคล้องกับสถานการณ์นั้น ๆ

Ments (1983 : 16) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมการแสดงบทบาท
สมมติว่า คือ การให้ผู้อื่นจินตนาการว่าตนเป็นบุคคลในสถานการณ์สมมติ จากนั้นให้ผู้อื่น
แสดงพฤติกรรมที่คิดว่าบุคคลที่อยู่ในสถานการณ์นั้นรู้สึก

จากความหมายของกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติดังกล่าวข้างต้น
สรุปได้ว่า กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่ผู้สอนเป็นผู้จัดมวลประสบการณ์ให้
นักเรียนได้มีโอกาสแสดงออกในสถานการณ์สมมติ บทบาทสมมติ ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์
จริง ภายใต้กรอบการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ของสาระการเรียนรู้ที่กำหนด มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้
ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความจริง โดยผู้เรียนสามารถแสดงบทบาทไปตาม
เนื้อหาสาระที่ได้เรียนมา ความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ และเจตคติต่อบทบาทที่ได้รับ และใช้ปัจจัย
เหล่านั้นมาเป็นส่วนหนึ่งที่สร้างจินตนาการว่าตนเป็นบุคคลนั้นจริง และมีอิสระในการเลือกใช้
ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น โดยหลังการแสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนควรเปิดโอกาส
ให้ผู้เรียนหรือผู้แสดงบทบาทสมมติ ได้อภิปรายและทำความเข้าใจกับบทบาท รวมถึงร่วมกัน
หาข้อดีที่ควรพัฒนา และข้อบกพร่องเพื่อเป็นแนวทางแก้ไขปรับปรุง รวมถึงเป็นผลให้
ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตามวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้นั้นในที่สุด

2. จุดมุ่งหมายของการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติ

มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการแสดงบทบาทสมมติไว้
ดังต่อไปนี้

ทิสนา แคมมณี (2557 : 242) สรุปไว้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้การ
แสดงการแสดงบทบาทสมมตินี้เป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้สึก เจตคติ
ค่านิยม คุณธรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากแก่การพัฒนาและปลูกฝัง รูปแบบการเรียน
การสอน โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจใน
ตนเอง เข้าใจในความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้อื่น และเกิดการปรับเปลี่ยนเจตคติ ค่านิยม และ
พฤติกรรมของตนให้เป็นไปในทางที่เหมาะสม

อรุณี วิริยจิตรา (2532) ให้จุดมุ่งหมายกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติไว้ว่า
เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ที่ต้องการให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาใน

สถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งผู้เรียนจะถูกควบคุมการใช้ภาษาน้อยมาก ผู้สอนจะกำหนดสถานการณ์และบทบาท ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เรียนได้เลือกใช้ภาษาได้ตามความเหมาะสม

Vijit (2008) ให้จุดมุ่งหมายกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติไว้

ดังนี้

- 1 ทำให้เกิดความเข้าใจในการเรียนรู้มากขึ้น
- 2 ทำให้เกิดความเข้าใจในการเรียนรู้และแก้ไขสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดี

ยิ่งขึ้น

- 3 ทำให้เกิดพัฒนาการในการเรียนรู้และมีทักษะในการแก้ไขปัญหา

ต่าง ๆ ได้ดียิ่งขึ้น

- 4 ทำให้สามารถคาดการณ์ถึงสถานการณ์ที่จะเกิดข้างหน้าได้
- 5 ช่วยพัฒนาการสื่อสาร พัฒนาการจัดการและสร้างภาวะความเป็นผู้นำ

ได้

- 6 ช่วยพัฒนาการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันได้
- 7 สามารถเข้าใจถึงความรู้สึกและพฤติกรรมของบุคคลอื่นได้

สรุปได้ว่า การแสดงบทบาทสมมติมีจุดมุ่งหมายสำคัญไม่ใช่เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระใดสาระหนึ่งเท่านั้น หากแต่ยังสร้างความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าองค์ความรู้ที่ได้ เช่น ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ในความรู้สึกนึกคิดของบทบาทที่ได้รับ ความต้องการ เจตคติ คุณธรรมจริยธรรม การเอาใจเขามาใส่ใจเรา ฯลฯ เหล่านี้เป็นผลที่เกิดจากการเรียนรู้ ที่อาจทำให้ผู้เรียนเกิดการปรับเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิด เจตคติ คุณธรรมจริยธรรม และพฤติกรรมของตน ฯลฯ ตลอดจนแสดงออกได้สอดคล้องกับสาระสำคัญของเรื่องราวสมมติต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

3. รูปแบบการใช้การแสดงบทบาทสมมติ

นักการศึกษาได้เสนอรูปแบบการใช้การแสดงบทบาทสมมติ ดังนี้

ปรีชา เศรษฐจิธร (2524 : 139) ให้รูปแบบการใช้บทบาทสมมติในการเรียนการสอนมี 2 รูปแบบใหญ่ ๆ ดังต่อไปนี้

1. การใช้การแสดงบทบาทสมมติแบบมีบทเตรียมไว้ หมายถึง การใช้บทบาทสมมติเข้ามาช่วยในการสอน โดยผู้สอนได้เตรียมบทไว้ล่วงหน้า หวังจะให้ผู้เรียนได้เรียนไปตามแผนและขั้นตอนที่เตรียมไว้
2. การใช้บทบาทสมมติแบบไม่มีบทเตรียมไว้ หมายถึง การใช้บทบาท

สมมติเป็นเครื่องมือ ช่วยในการสอนตามวาระและโอกาสที่อำนวย ครูไม่ได้เตรียมบทบาทมาให้ผู้เรียนล่วงหน้า

สมศิริ ปฐมจิตต์ (2544 : 32) อธิบายไว้ว่า การใช้การแสดงบทบาทสมมติ มี 2 แบบ คือ

1. การใช้การแสดงบทบาทสมมติที่เตรียมไว้ล่วงหน้า (Preplanned or Structure Role playing) การใช้การแสดงบทบาทสมมติแบบนี้มีรากฐานมาจากความคิดที่ว่า การเรียนรู้จากประสบการณ์เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อผู้เรียนมากที่สุด ผู้เรียนเรียนรู้โดยการทดลองฝึกหัดและลองผิดลองถูก ผู้เรียนสามารถสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่นและเลียนแบบหรือรู้ โดยการมีปฏิริยาโต้ตอบพฤติกรรมของผู้เสนอบทบาทผู้เรียนจะทำหน้าที่ตีความและตัดสินใจอย่างพินิจพิเคราะห์ สมาชิกในกลุ่มจะเกิดความคิดรวบยอดในหลักการเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ เป็น โอกาสที่สมาชิกจะเพิ่มความรู้สึเกี่ยวกับ การรับรู้ การมองเห็นและการแก้ปัญหา

2. การใช้การแสดงบทบาทสมมติแบบอัตโนมัติ (Spontaneous role Playing) รูปแบบการใช้การแสดงบทบาทสมมตินี้คล้าย ๆ กับแบบแรก คือ สมาชิกกลุ่มเรียนรู้ด้วยการสังเกตเลียนแบบและการวิจารณ์หรือติชม แต่ข้อมูลระหว่างทฤษฎีนี้ต่างกับทฤษฎีแรกคือ กระบวนการวิเคราะห์ในสถานการณ์การเรียนรู้ ในแบบนี้ผู้เรียนจะได้รับการส่งเสริมให้คิดหา รูปแบบพฤติกรรมของเขาเองมาทดลอง และค้นคว้าหาแบบของพฤติกรรมใหม่ ๆ การใช้การแสดงบทบาทสมมติแบบนี้มักใช้ปนกับแบบแรก ซึ่งขึ้นอยู่กับความมุ่งหมายของกลุ่ม

กาญจนา จันทะดวง (2543 : 118) ให้รูปแบบการแสดงบทบาทสมมติไว้ว่า สามารถ แบ่งได้ 2 แบบ คือ

1. การใช้การแสดงบทบาทสมมติที่เตรียมไว้ล่วงหน้า เมื่อผู้สอนกำหนดสถานการณ์หรือหัวข้อขึ้นมา จากนั้นนำมาถ่ายทอดให้ผู้เรียนได้รับฟัง แล้วมอบบทบาทให้กับผู้แสดงตามความเหมาะสม โดยผู้แสดงอาจสอดแทรกรายละเอียดเพิ่มเติมของเนื้อหาได้

2. การใช้การแสดงบทบาทสมมติที่ไม่มีการเตรียมล่วงหน้า เป็นวิธีการสอนที่ใช้ในการนำเข้าสู่บทเรียนหรือใช้ในระหว่างที่มีการเรียนการสอน เพื่อให้การเรียนการสอนนั้นน่าสนใจและทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า การใช้การแสดงบทบาทสมมติมี 2 รูปแบบ คือ การแสดงบทบาทสมมติที่ครูได้เตรียมบทบาทไว้ล่วงหน้า และการแสดงบทบาทสมมติที่ไม่ได้เตรียมไว้ล่วงหน้า ทั้ง 2 แบบมีจุดที่ต่างกัน กล่าวคือการใช้การแสดงบทบาทสมมติที่เตรียมไว้ล่วงหน้า

เน้นความพร้อมของผู้แสดงที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในแต่ละบทรวมถึงการจัดฉากให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องหรือสถานการณ์นั้น ๆ ส่วนรูปแบบการใช้การแสดงบทบาทสมมติที่ไม่มีการเตรียมไว้ล่วงหน้าเน้นไหวพริบ เซวปัญญา ความคิดสร้างสรรค์อย่างฉับไวของผู้แสดง

4. ประเภทของการแสดงบทบาทสมมติ

นักการศึกษาได้เสนอประเภทของการแสดงบทบาทสมมติไว้ดังนี้

เอกรินทร์ สิมหาสาธ และคณะ (2557) กล่าวว่า การแสดงบทบาทสมมติเป็นกระบวนการสำคัญที่ผู้แสดงต้องสร้างอารมณ์ให้สะท้อนถึงความเป็นตัวละครได้อย่างสมจริง โดยผู้แสดงต้องสมมติว่า ถ้าตนเองเป็นตัวละครที่สวมบทบาทอยู่นั้นจะทำอย่างไรต่อสถานการณ์ที่ตนกำลังเผชิญอยู่ ประเภทของการแสดงบทบาทสมมติมี 3 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. การแสดงบทบาทสมมติแบบเตรียมบทบาทแล้ว
2. การแสดงบทบาทสมมติโดยฉับพลัน
3. การแสดงบทบาทสมมติจากสถานการณ์ที่กำหนดขึ้น

การสมมติเป็นกระบวนการสำคัญที่ผู้แสดงต้องสร้างอารมณ์ให้สะท้อนถึงความเป็นตัวละครได้อย่างสมจริง โดยผู้แสดงต้องสมมติว่า ถ้าตนเองเป็นตัวละครที่สวมบทบาทอยู่นั้นจะทำอย่างไรต่อสถานการณ์ที่ตนกำลังเผชิญอยู่

ประภัสรา โคตะขุน (2553) กล่าวว่า การแสดงบทบาทสมมติมี 2 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. ผู้แสดงการแสดงบทบาทสมมติจะต้องแสดงบทบาทของผู้อื่นโดยละทิ้งแบบแผนพฤติกรรมของตนเอง บทบาทของบุคคลอื่นอาจเป็นบุคคลจริง เช่น คนที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ เพื่อนร่วมห้อง หรือการเปลี่ยนบทบาทซึ่งกันและกันกับเพื่อน หรือเป็นบุคคลสมมติ เช่น สมมติว่าเป็นครูใหญ่ สมมติว่าเป็นชานา เป็นต้น ผู้แสดงการแสดงบทบาทสมมติจะพูด คิด ประพฤติหรือมีความรู้สึกเหมือนกับบุคคลที่ตนสวมบทบาท

2. ผู้แสดงบทบาทจะยังคงรักษาบทบาทและแบบแผนพฤติกรรมของตนเองแต่ปฏิบัติอยู่ในสถานการณ์ที่อาจพบในอนาคต เช่น การสมัครงานสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้แนะแนวให้คำปรึกษาแก่นักเรียน การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกฝนทักษะเฉพาะ เช่น การแนะแนว การสัมภาษณ์ การสอน การจูงใจ การควบคุมความขัดแย้ง เป็นต้น

กาญจนา จันทะดวง (2557) กล่าวว่า การแสดงบทบาทสมมติ เป็นวิธีการที่ไม่ยุ่งยาก เป็นที่นิยมใช้กันมากในปัจจุบัน และสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. การแสดงบทบาทสมมติที่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า เมื่อผู้สอนกำหนดสถานการณ์ หรือหัวข้อขึ้นมา จากนั้น นำมาถ่ายทอดให้ผู้เรียนได้รับฟัง แล้วมอบบทบาทให้กับผู้แสดงตามความเหมาะสม โดยผู้แสดงอาจสอดแทรกเนื้อหาหรือรายละเอียดเพิ่มเติมได้

2. การแสดงบทบาทสมมติที่ไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า เป็นวิธีการสอนที่ใช้ในการนำเข้าสู่บทเรียนหรือใช้ในระหว่างที่มีการเรียนการสอน เอื้อให้การเรียนการสอนนั้น น่าสนใจ และทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น

เห็นได้ว่าการเรียนการสอนในลักษณะนี้เป็นการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนโดยใช้การแสดงในบทบาทต่าง ๆ เข้ามาเป็นส่วนร่วม โดยที่ผู้สอนมีหน้าที่จัดกำหนดจุดประสงค์และสถานการณ์ตามจุดประสงค์ที่กำหนด พร้อมทั้งกระตุ้นการอภิปรายโดยการซักถามผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่แสดงการแสดงบทบาทสมมติ

5. การสอนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน ได้ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รู้และเข้าใจได้ด้วยตนเอง โดยเน้นกิจกรรมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ เป็นอีกวิธีสอนหนึ่งที่จะให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน ให้ผู้เรียนได้แสดงออก ทั้งทางด้านความคิดและท่าทางการแสดง ซึ่งจะให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ได้เกิดความสุขสนทนและเพลิดเพลิน ประภัสรา โคตะขุน (2553)

การสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่ง Hymes (1979 : 4) ได้ให้ความหมายของการสื่อสารไว้ว่าคือความสามารถในการใช้ภาษาหรือตีความภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม ลักษณะสำคัญของวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษา เพื่อการสื่อความหมายโดยใช้รูปแบบภาษาคำศัพท์ ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบททางสังคม มีการเชื่อมโยงข้อความและสื่อความหมายได้เหมาะสมกับสถานการณ์ โดยมีขั้นตอนการสอนหลัก 3 ขั้นตอนคือ 1) ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation Stage) เป็นขั้นที่ครูสอนเนื้อหาใหม่เพื่อให้นักเรียนเข้าใจ จำได้ และนำไปใช้ในการฝึกพูดขั้นต่อไป 2) ขั้นการฝึก (Practice Stage) เป็นขั้นที่ครูจัดกิจกรรมเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกพูดโดยใช้ความรู้ที่เพิ่งเรียนมาให้ถูกต้อง และ 3) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production Stage) เป็นขั้นที่เน้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองโดยอิสระ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 112 - 115) สอดคล้องกับ ประภัสรา โคตะขุน (2553) กล่าวว่าการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้เพื่อให้ผู้เรียนเกิด

การเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ต่าง ๆ และนำข้อมูลมาอภิปราย แสดงความคิดเห็น และสรุปประเด็นการเรียนรู้ร่วมกัน

6. องค์ประกอบของการแสดงบทบาทสมมติ

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้องค์ประกอบของการแสดงบทบาทสมมติ ดังนี้
ทิสนา แจมมณี (2557 : 358) ให้องค์ประกอบสำคัญ (ที่ขาดไม่ได้) ของวิธ
สอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ไว้ว่า

1. มีผู้สอนและผู้เรียน
2. มีสถานการณ์สมมติและการแสดงบทบาทสมมติ
3. มีการแสดงบทบาทสมมติ
4. มีการอภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้แสดง และสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ

5. มีผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

ศุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 143) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่จำเป็นในการแสดงการแสดงบทบาทสมมติ มีดังนี้

1. สถานการณ์ หมายถึงสภาพที่เป็นอยู่และหัวข้อเรื่องสนทนา ผู้สอนจะต้องอธิบายสถานการณ์และงาน (Task) ที่ผู้เรียนจะต้องทำให้สำเร็จ งานที่ท่าจะมีความยากง่ายตามระดับของผู้เรียน เช่นการรีบโทรศัพท์ เป็นต้น การอธิบายชี้แจงเกี่ยวกับสถานการณ์ยังสามารถให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับวัฒนธรรมหรือธรรมเนียมปฏิบัติด้วย
2. บทบาท หมายถึงการมอบหมายบทบาท ให้ผู้เรียนสวมบทบาทที่กำหนดให้ผู้เรียนจะต้องมีความเข้าใจในบุคลิกภาพ ประสบการณ์ สถานะทางสังคม ปัญหาและความต้องการของบทบาทที่ตนจะแสดง คำอธิบายชี้แจงเกี่ยวกับบทบาทไม่ควรจะละเอียดมากเกินไป เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้แสดงได้พัฒนาบุคลิกภาพตามภูมิหลังหรือพฤติกรรมที่ผ่านมา
3. ส่วนที่เป็นประโยชน์สำหรับการแสดงบทบาทสมมติ หมายถึง ส่วน วลี คำศัพท์เฉพาะ และรูปแบบของภาษา เช่น การถามคำถามลักษณะ WH Questions ตลอดจนข้อมูลต่าง ๆ ทางด้านภาษาศาสตร์สังคม
4. ความรู้พื้นฐานในเนื้อหาของสถานการณ์ หมายถึงความรู้ทั่วไปที่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีเกี่ยวกับสถานการณ์ในการแสดง เช่นการแสดงบทบาทสมมติในที่ประชุม เกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ผู้สอนอาจให้ความรู้พื้นฐานแก่ผู้เรียน โดยเตรียมเอกสารให้อ่าน ให้ดูภาพยนตร์ หรือเชิญวิทยากรมาบรรยาย เป็นต้น

Woodward (1991) ให้ความสำคัญประกอบสำคัญของกิจกรรมการแสดง บทบาทสมมติไว้ 3 ส่วน ดังนี้

1. วิธีการสร้างสถานการณ์ ภาษา บรรยากาศ และตัวละครในกิจกรรม บทบาทสมมติ ได้แก่ การเลือกลักษณะตัวละคร ชุดภาษาที่ต้องนำมาฝึกหัดผู้เรียน สถานที่ในการแสดงกิจกรรม รายละเอียดของการแสดง ระยะเวลา บทสนทนาที่เหมาะสมกับเวลาและสถานที่ คนตรีประกอบเพื่อสร้างบรรยากาศ
2. วิธีการที่แตกต่างในการให้บทแก่ผู้แสดง คือ การให้โอกาสแก่ผู้เรียน ในการเลือกบทที่อยากแสดงโดยครูจะให้ความช่วยเหลือในการให้ข้อมูลและการตกแต่งบทสนทนา
3. การจัดกลุ่มของผู้เรียนก่อนและระหว่างกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ครูเป็นผู้เตรียมเนื้อหาในการสอนและกำหนดบทบาทในการแสดงโดยใช้บทบาท ทั้งนี้ในการฝึกหัด ครูต้องให้ผู้เรียนมีโอกาสแลกเปลี่ยนบทบาทในการแสดงซึ่งกันและกัน ในระหว่างฝึกหัดครูต้องสังเกตและบันทึกผลของกิจกรรมเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้นไป

สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญของกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ได้แก่ การกำหนดสถานการณ์ บทบาท จำนวนภาษา ความรู้พื้นฐานในการแสดง หรือเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกบทบาทในการแสดงเองได้ ระยะเวลา สถานที่ ทั้งนี้ผู้สอนต้องมีจุดมุ่งหมายในการแสดงที่ชัดเจน และคอยเป็นผู้ให้คำแนะนำเท่าที่สำคัญจำเป็นเพื่อให้การเรียนรู้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

6. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

นักการศึกษาหลายท่านเสนอขั้นตอนการจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติในการสอนไว้ดังนี้

ทิสนา แจมมณี (2557 : 242 - 243) ได้สรุป ขั้นตอนหรือกระบวนการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing Model) ควรมีดังต่อไปนี้

1. ชี้นำเสนอสถานการณ์ปัญหาและการแสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนนำเสนอสถานการณ์ ปัญหา และการแสดงบทบาทสมมติ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับความเป็นจริง และมีระดับความยากง่ายเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน การแสดงบทบาทสมมติที่กำหนด จะมีรายละเอียดมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน ถ้าต้องการให้ผู้เรียนเปิดเผยความคิด ความรู้สึกของตนมาก บทบาทที่ควรจะมีลักษณะเปิดกว้าง

กำหนดรายละเอียดให้น้อย แต่ถ้าต้องการจะเจาะประเด็นเฉพาะอย่าง การแสดงบทบาทสมมติ อาจกำหนดรายละเอียดควบคุมการแสดงของผู้เรียนให้มุ่งไปที่ประเด็นเฉพาะนั้น

2. ชั้นเลือกผู้แสดง ผู้สอนและผู้เรียนจะร่วมกันเลือกผู้แสดง หรือให้ผู้เรียนอาสาสมัครก็ได้ แล้วแต่ความเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ และการวินิจฉัยของผู้สอน
3. ชั้นจัดฉาก การจัดฉากนั้นจัดได้ตามความพร้อมและสภาพการณ์ที่เป็นอยู่
4. ชั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ ก่อนการแสดงผู้สอนจะต้องเตรียมผู้ชมว่าควรสังเกตอะไร และปฏิบัติตัวอย่างไร เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี
5. ชั้นแสดง ผู้แสดงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการที่จะทำให้ผู้ชมเข้าใจเรื่องราวหรือเหตุการณ์ ผู้แสดงจะต้องแสดงออกตามบทบาทที่ได้รับให้ดีที่สุด
6. อภิปรายและประเมินผล การอภิปรายผลส่วนใหญ่จะแบ่งเป็นกลุ่มย่อย การอภิปรายจะเป็นการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ การแสดงออกของผู้แสดง และควรเปิดโอกาสให้ผู้แสดงได้แสดงความคิดเห็นด้วย
7. ชั้นแสดงเพิ่มเติม ควรมีการแสดงเพิ่มเติม หากผู้เรียนเสนอแนะทางออกอื่นนอกเหนือจากที่ได้แสดงไปแล้ว
8. ชั้นอภิปรายและประเมินผลอีกครั้ง หลังจากการแสดงเพิ่มเติม กลุ่มควรอภิปราย และประเมินผลเกี่ยวกับการแสดงครั้งใหม่ด้วย
9. ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปการเรียนรู้ แต่ละกลุ่มสรุปผลการอภิปรายของกลุ่มตน และหาข้อสรุปรวม หรือการเรียนรู้ที่ได้รับเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดเห็น ค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม และพฤติกรรมของบุคคล

ทิสนา เขมมณี (2557 : 358 - 359) กล่าวว่าขั้นตอนสำคัญที่ขาดไม่ได้ของการสอน โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ มีดังต่อไปนี้

1. ผู้สอนหรือผู้เรียน นำเสนอสถานการณ์สมมติและการแสดงบทบาทสมมติ
2. ผู้สอนหรือผู้เรียนเลือกผู้แสดงบทบาท
3. ผู้สอนเตรียมผู้สังเกตการณ์
4. ผู้เรียนแสดงบทบาท และสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก
5. ผู้สอนและผู้เรียน อภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้แสดง

6. ผู้สอนและผู้เรียนสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ

7. ผู้สอนประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

Krish (2001) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติไว้ดังนี้ คือ

1. ขั้นเตรียมการ (Preparation Stage) ในขั้นนี้ครูเป็นผู้สร้างบรรยากาศในการเรียนและเตรียมความพร้อมด้านภาษาแก่นักเรียน ขั้นตอนนี้ยังรวมถึงการคัดเลือกบทบาทของผู้แสดงในกลุ่มและการฝึกซ้อมก่อนการแสดงจริง

2. ขั้นแสดง (Presentation Stage) นักเรียนกลุ่มผู้แสดงจะนำเสนอการแสดงหน้าชั้นเรียนอย่างมีชีวิตชีวา ในขณะที่กลุ่มผู้ชมจะต้องจดบันทึกผลการแสดง โดยไม่ทำให้กลุ่มผู้แสดงรู้สึกกลัวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์

3. ขั้นหลังการแสดง (Post Presentation Stage) นักเรียนควรมีโอกาสแสดงความคิดเห็นต่อการแสดงแต่ละกลุ่ม ตามที่ได้จดบันทึกไว้ และให้ข้อเสนอแนะหรือข้อคิดเห็นเพื่อที่ครูจะได้นำข้อมูลไปปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 144) กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติที่สำคัญ คือ

1. การนำเข้าสู่การแสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและความกระตือรือร้นในการแสดงบทบาทสมมติ โดยชี้แจงเหตุผลของการแสดงบทบาทสมมติและประโยชน์ที่จะได้รับ ซึ่งผู้สอนอาจใช้วิธีการต่อไปนี้

2. การเตรียมตัวผู้เรียนในด้านภาษา ข้อเท็จจริง ลักษณะสังคม และวัฒนธรรมของสถานการณ์ เช่นการให้คำศัพท์และรูปประโยคที่จำเป็นให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ โดยฝึกเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม

3. การเลือกผู้แสดงการแสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนอาจให้โอกาสผู้เรียนอาสาสมัครหรือผู้สอนเลือกโดยการสุ่ม หรือเลือกเฉพาะเจาะจง

4. การเตรียมความพร้อมของผู้แสดงบทบาท โดยให้เวลาผู้แสดงบทบาทได้ศึกษาเกี่ยวกับบทบาทที่จะต้องแสดงโดยการอ่านเอกสารหรือครูผู้สอนพูดถึงบทบาทนั้นให้ฟัง

5. การจัดการการแสดงผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันจัดฉากแบบสมมติขึ้น เพื่อให้การแสดงนั้นใกล้เคียงกับความเป็นจริง เช่น โต๊ะ เก้าอี้ เป็นต้น

6. การแสดงบทบาทสมมติ ผู้แสดงการแสดงบทบาทสมมติต้องแสดง

อย่างมีชีวิตชีวา ควรใช้เวลาสั้นและเล่น ไปจนกระทั่งพฤติกรรมที่ผู้แสดงเลือกแสดงปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน

7 การอภิปรายผลการแสดงผู้แสดงบทบาทและผู้ชมแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นเกี่ยวกับการแสดงมีการประเมินประสิทธิภาพในการสื่อสารของผู้แสดง ผู้สอนอาจอธิบายหรือแก้ไขถ้อยคำสำนวนของผู้แสดง

8. การกำหนดกิจกรรมติดตามผล ผู้สอนอาจมอบหมายกิจกรรมต่อไปนี้ให้ผู้เรียนปฏิบัติ เช่น อ่านเพิ่มเติม เขียนรายงานสรุปผลการแสดง เป็นต้น

Livingstone (1985 : 12 - 17) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติที่สำคัญ ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการสอนของครู ในขั้นตอนนี้ครูจะคัดเลือกเนื้อหาการสอนที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเรียนและเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน นอกจากนี้ครูจะต้องเตรียมอุปกรณ์และสื่อการสอนให้พร้อมด้วย

2. ขั้นเตรียมความพร้อมในห้องเรียน ครูจัดเตรียมความพร้อมในด้านคำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ เพื่อให้ให้นักเรียนได้เข้าใจในหน้าที่ทางภาษาและสถานการณ์การแสดง

3. ขั้นแสดงกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ นักเรียนออกมาแสดงตามบทบาทที่ได้เตรียมไว้อย่างเป็นทางการ จะต้องเตรียมการและจัดการแสดงให้พร้อม

4. ขั้นติดตามผล ในขั้นนี้ครูจะแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นจากการแสดง ไม่ว่าจะเป็นด้านการใช้คำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ หรือการแสดงออกของนักเรียนก็ตาม

5. ขั้นขยายผล เมื่อนักเรียนเรียนเนื้อหาและแสดงกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติแล้ว ครูสามารถขยายผลกิจกรรมการเรียนการสอนออกไปอีกได้ เช่น ให้แบบฝึกหัดเพิ่มเติม สอนเนื้อหาการเรียนที่เกี่ยวข้อง หรือให้นักเรียนศึกษาตัวอย่างสถานการณ์ที่ต่อเนื่อง เป็นต้น

Ments (1983 : 16) ได้เสนอแนะขั้นตอนการจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติไปใช้ไว้ 7 ขั้น ดังนี้

1. ตั้งจุดประสงค์ และพิจารณาวิธีการใช้กิจกรรมในการสอน การตั้งจุดประสงค์ สามารถเขียนเป็นข้อความที่บอกประโยชน์ หรือข้อความที่เป็นปัญหาที่นำมาสู่การพิจารณาวางแผน

2. พิจารณาข้อจำกัดภายนอก การพิจารณาถึงปัจจัยที่ขยับยั้งการดำเนิน

กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติเบื้องต้นเป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์ ข้อควรพิจารณาในเบื้องต้นคือ ห้องที่มีที่ว่างในการทำกิจกรรมที่เหมาะสม และควรเป็นห้องเก็บเสียง มิได้สะท้อนเสียง ในห้องหลายแบบ และสามารถเลื่อนได้ เวลาควรมีเวลาเพียงพอในการนำเข้าสู่กิจกรรม การให้ข้อมูลที่จำเป็นแก่นักเรียน การดำเนินการแสดง การอภิปราย หลังจากพิจารณาข้อจำกัดแล้วกลับไปทบทวนวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ และสิ่งที่สามารถทำได้

3. รวบรวมปัจจัยสำคัญแห่งปัญหา การที่จะนำไปปัญหาหรือสถานการณ์ชัดเจน จะต้องมองไปที่ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจ จากนั้นร่างรายการของบทบาทที่เป็นไปได้ ซึ่งจะช่วยให้มองเห็นขอบเขตทั้งหมดของกิจกรรมและบทบาทที่เลือกไว้

4. เลือกแบบหรือเขียนบทสรุป โดยสรุปในทางปฏิบัติในทางปฏิบัติ กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติหนึ่ง ๆ จะเขียนขึ้นเพื่อจุดประสงค์เฉพาะอย่าง ซึ่งการเขียนกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมตินี้ไม่ใช่เรื่องยาก อย่างไรก็ตามการปรับจากบทบาทที่มีผู้เขียนไว้ หรือเขียนขึ้นมาใหม่ด้วยตนเองจะดีกว่าการตัดสินใจเลือกการแสดงบทบาทสมมติที่มีผู้เขียนไว้

5. ดำเนินกิจกรรม หลังจากสิ่งต่าง ๆ ได้เตรียมไว้เรียบร้อยแล้วจึงปฏิบัติตามลำดับขั้นตอนกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

6. อภิปราย การอภิปรายมีประโยชน์ต่อครูผู้สอนเพื่อตรวจสอบว่านักเรียนได้เรียนบทเรียนที่ถูกต้องแล้ว และนักเรียนได้ป้อนข้อมูลนั้นกลับมาสู่ครู การอภิปรายควรเป็นการสะท้อนความคิดรายบุคคลมากกว่ากลุ่ม ข้อผิดพลาดหรือความเข้าใจผิดต่าง ๆ สามารถนำมาอภิปรายได้ สิ่งสำคัญที่สุดในการอภิปรายต้องมีการนำอภิปรายที่ดี

7. ติดตามผล การแสดงบทบาทสมมติซ้ำ ๆ จนกระทั่งบรรลุระดับความสามารถ นับว่าเป็นเหตุผลที่ดี ถ้ากิจกรรมการแสดงบทบาทสมมตินั้นใช้เพื่อสอนหรือชักจูงสถานการณ์ใหม่ แต่ถ้าเป็นการยกประเด็นปัญหามาให้แสดงกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ควรมีกิจกรรมติดตามผล หากใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติเพื่อกระตุ้นความตระหนักของปัญหา ควรมีการอภิปรายเป็นกลุ่ม ไม่ว่ากิจกรรมการแสดงบทบาทสมมตินั้นจะจัดขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ใด สิ่งที่ต้องพิจารณาคือ การโยงสู่กิจกรรมต่อไป เช่น การเขียนเรียน ความ การอ่าน การแสดงบทบาทสมมติหรือสถานการณ์จำลองต่อไป หรือแม้กระทั่งการฝึกฝนสิ่งที่เรียนไปแล้ว

6. เทคนิคและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ในการใช้วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาท

สมมติให้มีประสิทธิภาพ

นักการศึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะในการใช้วิธีสอนโดยใช้การแสดง บทบาทสมมติให้มีประสิทธิภาพ ไว้ดังต่อไปนี้

อุทัยพันธุ์ พุดลา (2553 : 25) กล่าวว่าไว้ว่าเทคนิคและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ในการแสดงการแสดงบทบาทสมมติให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้สอนควรมีการเตรียมการสอนและ กำหนดวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนเพื่อให้ผู้แสดงมีความเข้าใจและควรมีการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนด้วย เช่น การโยงประสบการณ์ใกล้ตัวของผู้เรียน การเลือกบทบาทที่ใกล้เคียงกับตัวผู้เรียน มีการเตรียมผู้สังเกตการณ์ และมีการร่วมกันอภิปรายหลังจากการแสดงเสร็จสิ้นเพื่อสรุปผลของการแสดงซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจนตามวัตถุประสงค์

ทิสนา เขมมณี (2557 : 359 - 360) กล่าวว่าไว้ว่าเทคนิคและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ในการใช้วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติให้มีประสิทธิภาพควรมีดังต่อไปนี้

1. การเตรียมการ ผู้สอนกำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะให้ชัดเจน และสร้างสถานการณ์และการแสดงบทบาทสมมติที่จะช่วยสนองวัตถุประสงค์นั้น สถานการณ์และการแสดงบทบาทสมมติที่กำหนดขึ้นควรมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง ส่วนจะมีรายละเอียดมากน้อยเพียงใดขึ้นกับวัตถุประสงค์ ผู้สอนอาจใช้การแสดงบทบาทสมมติแบบละคร ซึ่งจะกำหนดเรื่องราวให้แสดงแต่ไม่มีบทให้ ผู้สวมบทบาทจะต้องคิดแสดงเอง หรืออาจใช้การแสดงบทบาทสมมติแก้ปัญหา ซึ่งจะกำหนดสถานการณ์ที่มีปัญหาหรือความขัดแย้งและอาจให้ข้อมูลเพิ่มเติมบ้าง น้อยบ้าง ซึ่งผู้สวมบทบาทจะใช้ข้อมูลเหล่านั้นในการแสดงออกและแก้ปัญหาตามความคิดของตน

2. การเริ่มบทเรียน ผู้สอนสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้หลายวิธี เช่น โยงประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียน หรือประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนครั้งก่อน ๆ เข้าสู่เรื่องที่จะศึกษา หรืออาจใช้วิธีเล่าเรื่องราวหรือสถานการณ์สมมติที่เตรียมมาแล้วทั้งทำด้วยปัญหา เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากคิด อยากติดตาม หรืออาจใช้วิธีชี้แจงให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์จาก การเข้าร่วมแสดง และช่วยกันคิดแก้ปัญหา

3. การเลือกผู้แสดง ควรเลือกให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการแสดง เช่น เลือก ผู้แสดงที่มีลักษณะเหมาะสมกับบทบาท เพื่อช่วยให้การแสดงเป็นไปอย่างราบรื่นตามวัตถุประสงค์ได้อย่างรวดเร็ว หรือเลือกผู้แสดงที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับบทบาทที่กำหนดให้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนคนนั้นได้รับประสบการณ์ใหม่ ได้ทดลองแสดงพฤติกรรมใหม่ ๆ และเกิดความเข้าใจในความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้ที่มีลักษณะต่างไปจากตน หรืออาจให้ผู้เรียนอาสาสมัคร หรือเจาะจงเลือกคนใดคนหนึ่ง ด้วยวัตถุประสงค์ที่ต้องการช่วยให้บุคคลนั้น

เกิดการเรียนรู้ เมื่อได้ ผู้แสดงแล้ว ควรใช้เวลาผู้แสดงเตรียมการแสดง โดยอาจให้ฝึกซ้อมบ้าง ตามความจำเป็น

4. การเตรียมผู้สังเกตการณ์ หรือผู้ชม ผู้สอนควรเตรียมผู้ชม และทำความเข้าใจกับผู้ชมว่า การแสดงบทบาทสมมตินี้ จัดขึ้นมีชั่วโมงที่ความสนุก แต่มุ่งที่จะให้เกิดการเรียนรู้เป็นสำคัญ ดังนั้นจึงควรชมด้วยความสังเกต ผู้สอนควรให้คำแนะนำว่าควรสังเกตอะไร และควรบันทึกข้อมูลอย่างไร และผู้สอนอาจจัดทำแบบสังเกตการณ์ให้ผู้ชมใช้ในการสังเกตด้วยก็ได้

5. การแสดง ก่อนการแสดงอาจมีการจัดการแสดงให้ดูสมจริง ฉากการแสดงอาจเป็นฉากง่าย ๆ หรืออาจจะจัดให้ดูสวยงาม แต่ไม่ควรจะใช้เวลามาก และควรคำนึงถึงความประหยัดด้วย เมื่อทุกฝ่ายพร้อมแล้ว ผู้สอนให้เริ่มการแสดง และสังเกตการแสดงอย่างใกล้ชิด ไม่ควรมีการขัดการแสดงกลางคัน นอกจากกรณีที่มีปัญหาเมื่อการแสดงออกนอกทาง ผู้สอนอาจจำเป็นต้องให้คำแนะนำบ้าง เมื่อการแสดงดำเนินไปพอสมควรแล้ว ผู้สอนควรตัดบท ยุติ การแสดง ไม่ควรให้การแสดงยืดเยื้อ ยืนยงจะทำให้ผู้ชมเกิดความเบื่อหน่ายการตัดบทควรทำเมื่อเห็นว่าการแสดงได้ให้ข้อมูลแก่กลุ่มเพียงพอที่จะนำมาวิเคราะห์และอภิปราย เพื่อให้เกิด การเรียนรู้ตรงตามวัตถุประสงค์ หรือตัดบทเมื่อการแสดงเริ่มยืดเยื้อ หรือเมื่อผู้ชมพอจะเดาได้ว่า เรื่องราวจะดำเนินต่อไปอย่างไร หรือในกรณีที่ผู้แสดงเกิดอารมณ์สะเทือนใจมากเกินไปจนแสดงต่อไปไม่ได้ ควรตัดบททันที

6. การวิเคราะห์หรืออภิปรายผลการแสดง ขั้นนี้เป็นขั้นสำคัญมาก เพราะเป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจนตามวัตถุประสงค์ เทคนิคที่จำเป็นสำหรับการอภิปราย ในช่วงนี้มีหลายประการ ที่สำคัญ คือ การสัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดของผู้แสดงและจดบันทึกไว้บนกระดานต่อจากนั้นจึงสัมภาษณ์ผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ถึงข้อมูลที่สังเกตได้ผู้สอนควรจดบันทึกข้อมูลเหล่านี้บนกระดาน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเห็นประเด็นในการอภิปรายและสรุปต่อจากนั้น จึงให้ทุกฝ่ายร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็น และสรุปประเด็นการเรียนรู้ สิ่งสำคัญมากที่ผู้สอนพึงคำนึงในการอภิปรายก็คือ การให้ผู้เรียนแสดงการแสดงบทบาทสมมติ เพื่อวัตถุประสงค์ที่จะใช้บทบาทเป็นเครื่องมือในการดึงความรู้สึกนึกคิด การรับรู้ เจตคติ หรือ อคติต่าง ๆ ที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึกของผู้แสดงออกมาเพื่อเป็นข้อมูลในการเรียนรู้ ดังนั้นการอภิปรายจึงต้องมุ่งเน้นและอภิปรายในเรื่องของพฤติกรรมที่ผู้สวมบทบาทแสดงออก และความรู้สึกที่เป็นเหตุผลักดันให้เกิดการแสดงพฤติกรรมนั้นออกมา การซักถาม จึงควรมุ่งประเด็นไปที่ว่าผู้แสดงได้แสดงพฤติกรรมอะไรบ้าง ทำไมจึงแสดงพฤติกรรมเช่นนั้น และ

พฤติกรรมนั้นก่อให้เกิดผลอะไรตามมา การอภิปรายไม่ควรมุ่งประเด็นไปที่การแสดงของผู้สมทบบทบาทว่า แสดงได้ดีหรือไม่ดีเพียงใด เพราะนอกจากจะเป็นการอภิปรายที่ผิดกับวัตถุประสงค์แล้ว ยังอาจทำให้ผู้แสดงเสียความรู้สึกได้

ในกรณีที่การอภิปรายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และผู้เรียนเสนอแนะแนวคิดและแนวทางอื่น ๆ เพิ่มเติมแตกต่างไปจากที่ผู้สมทบบทบาทแสดง ผู้สอนอาจให้มีการแสดงและการอภิปรายเพิ่มเติม และสรุปบทเรียนอีกครั้งหนึ่ง

กล่าวได้ว่าการเตรียมพร้อมในทุกส่วนของจัดการแสดงบทบาทสมมติเป็นสิ่งที่ผู้สอนควรตระหนักถึงและเตรียมพร้อมให้มากที่สุด ไม่ว่าจะเป็น การเตรียมการเริ่มบทเรียน การเลือกผู้แสดง การเตรียมผู้สังเกตการณ์ การแสดง และการวิเคราะห์อภิปรายผลการแสดง ต้องเป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยยึดวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้เรื่องที่ต้องการสร้างการเรียนรู้เหล่านั้นเป็นหลัก

7. ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

นักการศึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ดังต่อไปนี้

ทิสนา เขมมณี (2557 : 361) กล่าวว่าไว้ว่าข้อดีและข้อจำกัด ในการสอน โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติมีดังต่อไปนี้

1. ข้อดี

1.1 เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจความรู้ลึกและพฤติกรรมของผู้อื่น ได้เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง

1.2 เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ และเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติและพฤติกรรมของตน

1.3 เป็นวิธีสอนที่ช่วยพัฒนาทักษะในการเผชิญสถานการณ์ ตัดสินใจ และแก้ปัญหา

1.4 เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้การเรียนการสอนมีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง

1.6 เป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมาก ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน และการเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียน เพราะข้อมูลจากผู้เรียนโดยตรง

2. ข้อจำกัด

2.1 เป็นวิธีสอนที่ใช้เวลามากพอสมควร

2.2 เป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยการเตรียมการและการจัดการอย่างรัดกุม หากจัดการไม่พอดี อาจเกิดความยุ่งยากสับสนขึ้นได้

2.3 เป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยความไวในการรับรู้ (Sensitivity) ของผู้สอน หากผู้สอนขาดคุณสมบัตินี้ไม่รับรู้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนบางคน และไม่ได้แก้ปัญหาแต่ต้น อาจเกิดเป็นปัญหาต่อเนื่องไปได้

2.4 เป็นการสอนที่ต้องอาศัยความสามารถของครูในการแก้ปัญหา เนื่องจากการแสดงของผู้เรียนอาจไม่เป็นไปตามความคาดหมายของผู้สอน ผู้สอนจะต้องสามารถแก้ปัญหาหรือปรับสถานการณ์และประเด็นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้

8. ประโยชน์ของการใช้การแสดงบทบาทสมมติ

นักการศึกษาได้ให้เสนอประโยชน์ของการใช้การแสดงบทบาทสมมติไว้ดังต่อไปนี้

ทิสนา เขมมณี (2547 : 42 - 43) กล่าวถึง ประโยชน์ของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการเรียนการสอนไว้ ดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจพฤติกรรม การที่ผู้เรียนได้แสดงบทบาทต่าง ๆ จำกัดอยู่ในสถานการณ์ต่าง ที่ผลักดันให้คนแสดงพฤติกรรมใด ออกไป ความเข้าใจนี้ จะทำให้ผู้เรียนได้ไตร่ตรองก่อนตัดสินใจ และได้แนวทางในการแก้ปัญหาให้ตรงจุด

2. ช่วยให้ผู้เรียนรู้และเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น การที่ให้ผู้เรียนได้สวมบทบาทผู้อื่น จะช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ ว่าผู้อื่นมีความคิดและความรู้สึกอย่างไร ความเข้าใจนี้ จะช่วยให้ผู้เรียนเอาใจเขามาใส่ใจเรา

3. ช่วยลดความรู้สึกตึงเครียดของผู้เรียน ในบางครั้งผู้เรียนอาจมีความรู้สึกตึงเครียดหลายประการที่ไม่สามารถแสดงออกได้ ครูอาจใช้บทบาทสมมติเป็นเครื่องมือในการช่วยให้ผู้เรียนระบายความรู้สึกนั้นได้

4. ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ความต้องการของผู้เรียนในกรณีที่ผู้เรียนไม่สามารถจะบอกความต้องการของตนเองออกมาได้ ครูอาจจะจัดบทบาทสมมติให้ผู้เรียนได้แสดง ซึ่งผู้เรียนอาจจะเปิดเผยความต้องการของตนเองออกมาโดยไม่รู้ตัว

5. ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้สึกด้านดีของตนเองออกมา และช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาความรู้สึกเกี่ยวกับผู้อื่นในทางที่ดี ผู้เรียนจะได้มีโอกาสสำรวจตนเอง และเรียนรู้เกี่ยวกับผู้อื่น ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจตนเองมากขึ้น และพัฒนาความรู้สึกที่ดี

เกี่ยวกับตนเอง สิ่งนี้นับว่าเป็นพื้นฐานของความเจริญงอกงามทางจิตใจ อันจะช่วยให้บุคคลนั้น ดำรงชีวิตได้อย่างปกติสุข และสามารถทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

6. ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสดำรงชีวิตอย่างมีความสุข และหาหลักยึดเหนี่ยว ในการดำรงชีวิต ในขณะที่ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติอยู่นั้น ผู้เรียนจะมีพฤติกรรมการตัดสินใจ ที่แสดงให้เห็นถึงค่านิยมของตน การที่มีโอกาสได้แสดง ได้อภิปราย และวิเคราะห์ค่านิยม เหล่านั้น จะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตนเองมากขึ้น

7. ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามัคคีในกลุ่มให้ดีขึ้น ในการทำงาน ร่วมกับสมาชิกในกลุ่ม มักจะมีปัญหาขัดแย้งกันอยู่เนื่อง ความขัดแย้งนี้เองที่ทำให้เกิดความไม่ เข้าใจกัน และเกิดความแตกแยกในหมู่คณะ วิธีการใช้บทบาทสมมติที่สามารถนำมาใช้ในการ ทำงานกลุ่ม ซึ่งจะทำให้เกิดความเข้าใจกันและมีความสามัคคีปรองดองกัน

8. ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตนในสังคม เพราะมนุษย์เป็น สัตว์สังคม ดังนั้นการเรียนรู้ที่จะปฏิบัติตนให้เหมาะสมในสังคมจึงเป็นสิ่งจำเป็น บทบาทสมมติ จะช่วยให้การเรียนรู้นี้เป็นจริงและสนุกสนานยิ่งขึ้น

9. ช่วยให้ผู้เรียนฝึกการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ บทบาทสมมติมักจะ มีสถานการณ์ที่มีความขัดแย้งแฝงอยู่ ผู้แสดงจะต้องใช้วิจารณญาณและไหวพริบในการ แก้ปัญหา จึงนับว่าวิธีการนี้ช่วยฝึกเรื่องการแก้ปัญหาและการตัดสินใจเป็นอย่างดี

10. ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และฝึกการปฏิบัติตนให้ถูกต้องเหมาะสมใน หลาย ๆ บทบาท เพราะคน ๆ หนึ่งมักจะมีหลายบทบาทในชีวิตจริง เช่น เป็นพี่ เป็นลูก เป็น หลาน เป็นนักเรียน เป็นหัวหน้าชั้น เป็นต้น ผู้เรียนควรมีโอกาสฝึกฝนบทบาทต่าง ๆ เพื่อค้นหา พฤติกรรมที่ถูกต้อง เหมาะสม ในสถานการณ์แต่ละอย่าง

11. ช่วยฝึกให้ผู้เรียนปฏิบัติตามขั้นตอน ความรู้สึกนึกคิด การกระทำ โดยปกติ เมื่อเผชิญปัญหา จะกระทำไปตามความรู้สึกนั้นทันที แล้วจึงหวนกลับมาหาวิธีปรับ การกระทำที่ดีกว่า การแสดงบทบาทสมมติจะช่วยให้ผู้เรียนทำตามขั้นตอนที่ดีกว่าการคิด

Ladousse (1987 : 5) กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้กิจกรรมการแสดง บทบาทสมมติไว้ ดังนี้

1. กิจกรรมบทบาทสมมติ ช่วยให้ผู้สอน ได้สอนการดูแลแก่นักเรียนใน สถานการณ์ที่หลากหลายใด ๆ ก็ได้

2. กิจกรรมบทบาทสมมติ ทำให้นักเรียนอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องใช้และ

พัฒนารูปแบบภาษาเอง บ่อยครั้งที่ภาษาเหล่านั้นไม่อยู่ในคลังศัพท์ กิจกรรมบทบาทสมมติ
จำเป็นต่อการทำงานและการสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมของผู้เรียน

3. เพื่อเตรียมบทบาทเฉพาะในชีวิตของผู้เรียน ผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาที่
อาจต้องใช้ในอนาคต การใช้ภาษาของนักเรียนในบทบาทสมมติ จะเป็นการเตรียมการใช้ภาษา
ให้ถูกต้อง ลดความเสี่ยงต่อการใช้ภาษาที่ผิดพลาด ที่อาจเกิดขึ้นในชีวิตจริง

4. บทบาทสมมติช่วยแก้ปัญหาให้นักเรียนขี้อาย ให้มีโอกาสได้พูดอย่าง
ชัดถ้อยชัดคำ เนื่องจาก นักเรียนจะรู้สึกว่าการรับบทที่ได้รับนั้น ไม่ใช่บุคลิกภาพของตัวเองนักเรียน
จึงสามารถพูดและแสดงออกได้อย่างเต็มที่

5. บทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่สนุก นำไปสู่การเรียนรู้ที่ดีขึ้น โดย
ออต โนมดี เป็นเทคนิคการสื่อสารที่พัฒนาความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาของผู้เรียน ซึ่งจะช่วย
ให้นักเรียนมีความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อและครู ในขณะเดียวกันก็เมแรงงใจในการเรียน

Ments (1983 : 25) กล่าวว่า การใช้การแสดงบทบาทสมมติมี

ประโยชน์ ดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนแสดงออกซึ่งความรู้สึที่ซ่อนอยู่
2. ช่วยให้นักเรียนได้อธิบายถึงหัวข้อสนทนาและปัญหาส่วนตัว
3. ช่วยให้นักเรียนได้เข้าใจผู้อื่น และเข้าใจตนเอง
4. นักเรียนได้ฝึกพฤติกรรมหลากหลายรูปแบบ
5. แสดงปัญหาสังคมโดยทั่วไป และปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มทั้งแบบเป็น

ทางการ และไม่เป็นทางการ

6. ให้โอกาสแก่นักเรียนที่ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น และให้ความสำคัญ
ต่อการสนองตอบทางอารมณ์ในการแสดง และทางภาษาท่าทาง

ญาดาพนิต พิณกุล (2539 : 266 - 257) กล่าวถึง ประโยชน์ของกิจกรรม
บทบาทสมมติ ดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนได้เรียนรู้การประพฤติ และปฏิบัติตน ในสังคมได้เหมาะสม
2. ผู้เรียนได้รู้จักพัฒนาการฝึกปฏิบัติ คือ รู้สึก คิด และกระทำอย่างมี

ระบบ

3. ผู้เรียนได้ผ่อนคลายความตึงเครียด
4. ผู้เรียนได้ฝึกการแก้ปัญหาและรู้จักตัดสินใจ

5. ผู้เรียนได้ฝึกความกล้าแสดงออก มีความมั่นใจในการปรับตัว และมีความเป็นตัวของตัวเองมากที่สุด
6. ผู้เรียนได้ร่วมกันพัฒนาความสามัคคีโดยการทำงานเป็นกลุ่มร่วมกับผู้อื่น
7. ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการรับรู้ความรู้สึก ความคิดเห็นของตนเองและผู้อื่น ทำให้มองโลกกว้างขึ้น
8. ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่นว่ามีความแตกต่างจากตัวเอง และสามารถยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น
9. ผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงออกหลายบทบาท
10. ผู้เรียนมีโอกาสสำรวจค่านิยมของตนเองและผู้อื่นซึ่งสามารถทำให้อุบัติการณ์ใจเลือกค่านิยมของตนเองได้อย่างมีเหตุผล
11. ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างบุคคลมากขึ้น
12. ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น

นอกจากนี้ นักวิจัยทางด้านพฤติกรรมศาสตร์พบว่า การเล่นเกมการแสดงบทบาทสมมติมีส่วนช่วยอย่างมาก และเป็นหนึ่งในกิจกรรมที่สามารถกระตุ้นให้เกิดความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมนั่นเอง

จากประโยชน์ของการใช้การแสดงบทบาทสมมติที่กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่า บทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึก และเตรียมตัวที่จะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ในสถานการณ์สมมติได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม โดยปราศจากความตึงเครียดจากความเป็นตัวตนของตนเอง การใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์สมมติที่หลากหลาย ทำให้เกิดความสนุกสนานในการเรียน ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เพื่อที่จะปฏิบัติตนในสังคมได้อย่างเหมาะสม ฝึกการแก้ปัญหา และช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการตัดสินใจ อีกทั้งเข้าใจในความรู้สึกของผู้อื่น ตลอดจนสามารถปฏิบัติตนต่อผู้อื่นได้อย่างเหมาะสมทำให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกัน

การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

1. การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ

1.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือดังนี้

บัญญัติ ชำนาญกิจ (2553) ให้ความหมายการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือว่า เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางที่นักเรียนมีความสามารถแตกต่างกัน โดยแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ในการเรียนร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งนักเรียนจะบรรลุถึงเป้าหมายของการเรียนรู้ได้ก็ต่อเมื่อสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มไปถึงเป้าหมายเช่นเดียวกัน ความสำเร็จของตนเองก็คือความสำเร็จของกลุ่มด้วย

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2546 : 121) ให้ความหมายการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือว่า หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถต่างกัน ได้ร่วมมือกันทำงานกลุ่มด้วยความตั้งใจและเต็มใจ รับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ในกลุ่มของตน ทำให้งานของกลุ่มดำเนินไปสู่เป้าหมายของงานได้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545 : 51) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เป็นวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน โดยที่แต่ละคนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่ม ทั้งโดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากร การเรียนรู้รวมทั้งการเป็นกำลังใจแก่กันและกัน คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่อ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองเท่านั้น หากแต่จะต้องร่วมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ความสำเร็จของแต่ละบุคคล คือความสำเร็จของกลุ่ม

พิภพพันธ์์ เดชะคุปต์ (2544 : 6) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ หมายถึง วิธีสอนแบบหนึ่งที่กำหนดให้นักเรียนที่มีความสามารถต่างกันทำงานพร้อมกันเป็นกลุ่มขนาดเล็ก โดยทุกคนมีความรับผิดชอบงานของตนเอง และงานส่วนรวมร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์กันและกันมีทักษะการทำงานกลุ่ม เพื่อให้งานบรรลุเป้าหมาย ส่งผลให้เกิดความพอใจอันเป็นลักษณะเฉพาะของกลุ่มร่วมมือ

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542 : 34) ให้ความหมายว่า เป็นวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้แก่ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน โดยที่แต่ละคนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่ม ทั้งโดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ รวมทั้งการเป็นกำลังใจแก่กันและกัน

คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่อ่อนกว่าสมาชิกในกลุ่ม ไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองเท่านั้น หากแต่จะต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม

Siriwan (2012 : 371) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ คือ กระบวนการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนที่มีผู้เรียนที่มีความหลากหลาย ทั้งระดับความสามารถ, เพศ และคุณธรรมจริยธรรมในการเรียนและทำงานร่วมกันในกลุ่มเล็ก กระบวนการเรียนรู้นี้ มุ่งเน้นการทำงานร่วมกัน การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ในกิจกรรมกลุ่มเล็ก การประสบความสำเร็จของกลุ่มคือเป้าหมายของการเรียนรู้แบบนี้

Keyser (2003 ; Cited in Siriwan 2012 : 371) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง การกระตุ้นการเรียนรู้ที่หลากหลายที่ผลักดันให้นักเรียนที่มีความสามารถที่แตกต่างกัน มาช่วยในการเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อย ซึ่งมีข้อตกลงระหว่างนักเรียนแต่ละคน และผลงานของแต่ละกลุ่มในการบรรลุเป้าหมายนั่นเอง

Johnson and Stane (2000 ; Cited in Siriwan 2012 : 371) ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า เป็นการช่วยเหลือและสนับสนุนกันและกันในการเรียนรู้แบบกลุ่มย่อย

Slavin (1995 ; Cited in Siriwan 2012 : 371) กล่าวว่า ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การเรียนรู้ประเภทหนึ่งที่จัดกลุ่มนักเรียนโดยคละนักเรียนที่มีผลการเรียนแตกต่างกัน เพศ คุณธรรมหรือความประพฤติที่แตกต่างกัน เพื่อให้ได้ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ร่วมกันทำงานเป็นกลุ่มเล็กให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่มด้วยความสามารถของแต่ละคนมาร่วมด้วยช่วยกัน

Johnson and Johnson (1994 ; Cited in Siriwan 2012 : 370) ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า หมายถึง การเรียนรู้ประเภทหนึ่งที่ตอบสนองนักเรียนที่มีความสามารถที่แตกต่างกันในกลุ่มย่อย 4 - 6 คน ซึ่งแต่ละคนมีส่วนช่วยในการทำงานให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน เป็นการเรียนรู้ที่ผสมผสานและบูรณาการระหว่างการเรียนรู้ทักษะทางสังคมของผู้เรียนและศักยภาพของสถานศึกษา

Richards et al (1985 ; Cited in Siriwan 2012 : 370) กล่าวถึงความหมายของ การเรียนรู้แบบร่วมมือว่า เป็นการสอนเชิงปฏิบัติการ ที่จัดให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มในเชิงปฏิบัติการ

จากข้อมูลข้างต้น สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือหมายถึงการ

จัดการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มโดยคำนึงถึงประโยชน์ของความแตกต่าง นำเอานักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน เพศที่ต่างกัน ความรับผิดชอบ คุณธรรมจริยธรรมที่ต่างกัน มาผสมผสานความสามารถของแต่ละคนในกลุ่ม สร้างโอกาสให้นักเรียนทุกคนได้แสดงออกถึงความสามารถของตนเองร่วมกับเพื่อนทุกคน ฟังพาท้ายกัน เห็นคุณค่าซึ่งกันและกัน โดยยึดจุดมุ่งหมาย คุณธรรม จริยธรรม ความความถูกต้องของเนื้อหาสาระ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ของสาระนั้น เป็นกรอบแนวคิดและแนวทางปฏิบัติร่วมกัน

1.2 วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ

นักการศึกษาได้ให้วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังนี้

ทิสนา เขมมณี (2548 : 265) กล่าวว่า รูปแบบนี้มุ่งช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระต่าง ๆ ด้วยตนเองและด้วยความร่วมมือและความช่วยเหลือจากเพื่อน ๆ รวมทั้งได้พัฒนาทักษะทางสังคมต่าง ๆ เช่น ทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทักษะการสร้างความสัมพันธ์รวมทั้งทักษะการแสวงหาความรู้ ทักษะการคิด การแก้ปัญหาและอื่น ๆ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2546 : 121) อ้างว่า การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกทักษะกระบวนการกลุ่ม ได้ฝึกบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการคิดค้นคว้า ทักษะการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ทักษะการคิดวิเคราะห์ การแก้ปัญหา การตัดสินใจ การตั้งคำถาม ตอบคำถาม การพูด การใช้ภาษา ฝึกทักษะทางสังคม การอยู่ร่วมกับผู้อื่น การมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น การเสียสละ การยอมรับกันและกัน การไว้วางใจ การเป็นผู้นำ ผู้ตาม ฯลฯ

สุวรรณณี ยหะกร (2553) ให้วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือไว้ดังนี้

1. เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนทุกระดับ
ความสามารถ
2. เพื่อส่งเสริมการช่วยเหลือร่วมมือกันระหว่างผู้เรียนที่มีความสามารถ
ต่างกัน
3. เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเป็นผู้ชนะ และมีความสำเร็จในการเรียน
4. เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระต่าง ๆ ด้วยตนเอง
5. เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางสังคมต่าง ๆ เช่น ทักษะ

การสื่อสาร ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทักษะการสร้างความสัมพันธ์ รวมทั้งทักษะการแสวงหาความรู้ ทักษะการคิดการแก้ปัญหา เป็นต้น

สรุปได้ว่า วัตถุประสงค์ของการเรียนแบบร่วมมือคือ การที่ผู้สอนจัดหมวดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย 3 - 6 คน และสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกันทำงานด้วยการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ให้แต่ละคนได้พัฒนาตนเอง เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาในกลุ่ม และเพื่อให้กลุ่มได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ในสาระการเรียนรู้ นั้น ๆ ซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดในการทำงานร่วมกัน

1.3 ลักษณะของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ

นักการศึกษาได้กล่าวถึงลักษณะของการเรียนแบบร่วมมือไว้ดังนี้

บัญญัติ ชำนาญกิจ (2553) กล่าวว่าลักษณะสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือเป็นการเรียนที่แบ่งเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นเพศ ความสามารถด้านการเรียน ที่ได้มาทำงานร่วมกัน โดยมีเป้าหมายที่จะประสบความสำเร็จร่วมกันมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีการช่วยเหลือกัน มีความรับผิดชอบต่อตนเองและกลุ่ม ที่มีกระบวนการทำงานกลุ่มเป็นลำดับขั้นตอนเพื่อช่วยให้การทำงานประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

พิมพ์พันธ์ เฉชะคุปต์ (2544 : 6) กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ 6 ข้อ ดังนี้

1. องค์ประกอบของกลุ่มประกอบด้วยผู้นำ สมาชิก และกระบวนการกลุ่ม
 2. สมาชิกมีตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป
 3. กลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน เพศต่างกัน เชื้อชาติต่างกัน
 4. สมาชิกทุกคน ต้องมีบทบาทหน้าที่ชัดเจนและทำงานไปพร้อม ๆ กัน รวมทั้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเหมือนกัน
 5. สมาชิกทุก ๆ คนต้องมีความรับผิดชอบร่วมกัน
 6. คะแนนของกลุ่มคือคะแนนที่ได้จากคะแนนสมาชิกแต่ละคน
- ร่วมกัน

Slavin (1995 : 12 - 111) กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ 6 ข้อ ดังนี้

1. เป้าหมายของกลุ่ม (Group goals) หมายถึงกลุ่มมีเป้าหมายร่วมกันคือ การยอมรับผลงานของกลุ่ม
2. การรับผิดชอบเป็นบุคคล (Individual Accountability) หมายถึงความสำเร็จของกลุ่ม ซึ่งขึ้นกับผลการเรียนรู้รายบุคคลของสมาชิกในกลุ่ม และงานพิเศษที่ได้รับมอบเป็นรายบุคคลผลของการประเมินรายบุคคล จะมีผลต่อคะแนนความสำเร็จของกลุ่ม
3. โอกาสในความสำเร็จเท่าเทียมกัน (Equal Opportunities for Success) หมายถึง การที่นักเรียนได้รับโอกาส
4. การแข่งขันเป็นทีม (Team Competition) การเรียนแบบร่วมมือจะมีการแข่งขันระหว่างทีม ซึ่งหมายถึงการสร้างแรงจูงใจ
5. งานพิเศษ (Task specialization) หมายถึง การออกแบบงานย่อย ๆ ของแต่ละกลุ่มให้นักเรียนแต่ละคนรับผิดชอบ ซึ่งนักเรียนแต่ละคนจะเกิดความภูมิใจที่ได้ช่วยเหลือกลุ่มของคนให้ประสบความสำเร็จลักษณะงานจะเป็นการพึ่งพาซึ่งกันและกันมีการตรวจสอบความถูกต้อง
6. การคัดแปลงความต้องการของแต่ละบุคคลให้เหมาะสม (Adaptation to Individual Needs) หมายถึง การเรียนแบบร่วมมือแต่ละประเภทจะมีบางประเภทได้ดัดแปลงการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของแต่ละบุคคล

Johnson and Johnson (1994a) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า ในการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้น นักเรียนทุกคนอยู่ในสถานะเดียวกัน ทำงานร่วมกันเพื่อบรรลุเป้าหมาย กล่าวคือ การบรรลุเป้าหมายของกลุ่มสำคัญกว่าการประสบความสำเร็จของนักเรียนบางคนในกลุ่ม

Kagan (1994 : 1 - 11) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือว่าต้องมีโครงสร้างที่ชัดเจน โดยมีแนวคิดสำคัญ 6 ประการ

1. เป็นกลุ่ม (Team) ซึ่งเป็นกลุ่มขนาดเล็ก ประมาณ 2 - 6 คน เปิดโอกาสให้ทุกคนร่วมมืออย่างเท่าเทียมกัน ภายในกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่แตกต่างกัน
2. มีความตั้งใจ (Willing) เป็นความตั้งใจที่ร่วมมือในการเรียนและทำงาน โดยช่วยเหลือกันและกัน มีการยอมรับซึ่งกันและกัน
3. มีการจัดการ (Management) การจัดการเพื่อให้การทำงานกลุ่มเป็นไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ
4. มีทักษะ (Skills) เป็นทักษะทางสังคมรวมทั้งทักษะการสื่อสาร

ความหมาย การช่วยสอนและการแก้ปัญหาความขัดแย้ง ซึ่งทักษะเหล่านี้

5. มีหลักการสำคัญ 4 ประการ (Basic Principles) เป็นตัวบ่งชี้ว่าเป็นการเรียนรู้เป็นกลุ่มหรือการเรียนรู้แบบร่วมมือ การเรียนรู้แบบร่วมมือต้องมีหลักการ 4 ประการ ได้แก่

5.1 การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันเชิงบวก (Positive Interdependence) การช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกันเพื่อสู่ความสำเร็จและตระหนักว่าความสำเร็จของแต่ละคนคือความสำเร็จของกลุ่ม

5.2 ความรับผิดชอบรายบุคคล (Individual Accountability) ทุกคนในกลุ่มมีบทบาทหน้าที่ ความรับผิดชอบในการค้นคว้าทำงาน สมาชิกทุกคนต้องเรียนรู้ในสิ่งที่เรียนเหมือนกันจึงถือว่าเป็นความสำเร็จของกลุ่ม

5.3 ความเท่าเทียมกันในการมีส่วนร่วม (Equal Participation) ทุกคนต้องมีส่วนร่วมในการทำงาน ซึ่งทำได้โดยกำหนดบทบาทของแต่ละคน

5.4 การมีปฏิสัมพันธ์ไปพร้อม ๆ กัน (Simultaneous Interaction) สมาชิกทุกคนจะทำงาน คิด อ่าน ฟัง ฯลฯ ไปพร้อม ๆ กัน

5.5 มีเทคนิคหรือรูปแบบการจัดกิจกรรม (Structures) รูปแบบการจัดกิจกรรมหรือเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นสิ่งที่ใช้เป็นคำสั่งให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน เทคนิคต่าง ๆ จะต้องเลือกใช้ให้ตรงกับเป้าหมายที่ต้องการแต่ละเทคนิคนั้นออกแบบได้เหมาะสมกับเป้าหมายที่ต่างกัน

Arends (1989) ระบุว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือต้องอาศัยความถนัดของแต่ละบุคคล นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มที่มีความหลากหลายของความสามารถแต่ละคนทั้งเก่ง ปานกลาง และ อ่อน คละเพศ เป็นต้น โดยการให้รางวัลจะให้สำหรับผลสำเร็จของกลุ่มไม่ใช่ความสำเร็จของคนใดคนหนึ่ง

จากการศึกษาลักษณะของการเรียนรู้แบบร่วมมือที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่าลักษณะสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ คือเข้าใจในความแตกต่างของผู้เรียนและนำความแตกต่างนั้น มาผสมผสานกันให้เป็นกลุ่มย่อย เช่น การ นำนักเรียนที่เก่ง ปานกลาง และเรียนอ่อน มาอยู่ร่วมกัน ต่างเพศ ต่างความรับผิดชอบ ต่างชนชั้น วรรณะมาจัดกลุ่มย่อย 3 - 6 คน เพื่อให้ทุกคนได้ร่วมกันทำงาน โดยตั้งเป้าหมายร่วมกัน และกระทำทุกวิถีทางให้กลุ่มได้คะแนน ไม่เอาความสำเร็จของตนเองเป็นที่ตั้ง และที่สำคัญคือ การได้เรียนรู้ตามวัตถุประสงค์หรือสาระสำคัญของเนื้อหาที่เรียนรู้นั้น ๆ เป็นเป้าหมายสำคัญ

1.4 องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ

นักการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือไว้ ดังนี้

Arends (1989 ; Cited in Siriwan 2012 : 372) ให้องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือว่า มี 2 ประการ คือ กระบวนการทำงานร่วมกัน และผลงานในการทำงานร่วมกัน

Slavin (1983 ; Cited in Siriwan 2012 : 372) ให้องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ได้แก่ การได้มาซึ่งของรางวัล การประสบผลสำเร็จ มีข้อสำคัญกล่าวว่าทั้งสองเงื่อนไขต้องเป็นของการทำงานกลุ่มคือ 2 คนขึ้นไป ไม่ใช่สำหรับคน ๆ เดียว จึงจะเป็นองค์ประกอบที่แท้จริงของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

Grabe and Kaplan (1996 ; Cited in Siriwan 2012 : 372) กล่าวอีกว่า องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ คือ การมีความตระหนักถึงกระบวนการกลุ่ม, การสอนทักษะและปฏิสัมพันธ์ทางสังคม, การสนับสนุนสมาชิกให้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม, ยกย่องความเป็นผู้นำในกลุ่ม, ยอมรับความคิดเห็นที่หลากหลายของสมาชิกในกลุ่ม เป็นต้น เหล่านี้ เป็นองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ กล่าวคือสองส่วนสำคัญ คือ การเสริมแรงและการได้ผลงานนั่นเอง

Johnson and Holubec (1993) ; Davidson (1994) ; Johnson and Johnson (1987, 1994a) ; Johnson and Holubec (1993) ; Davidson (1994) ; Johnson and Johnson (1987,1994 ; Cited in Siriwan 2012 : 372) กล่าวว่า องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ มี 5 ประการ ดังต่อไปนี้

1. ความสำเร็จต้องมาจากกระบวนการกลุ่มเท่านั้น ไม่มีผู้เรียนคนใดจะประสบผลสำเร็จเพียงคนเดียว
2. ถึงแม้ว่าความสำเร็จของกลุ่มจะเป็นเพียงเงื่อนไขเดียวของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ แต่การประสบผลสำเร็จของสมาชิกคนใดคนหนึ่งก็จะช่วยให้กลุ่มประสบผลสำเร็จด้วยเช่นกัน
3. การหันหน้าเข้าหากัน การรู้จักกล่าวคำชมเชยเพื่อน การให้กำลังใจ สนับสนุนกัน ช่วยเหลือกัน อธิบาย ถกปัญหา หรือแนะนำเนื้อหาให้สมาชิกในกลุ่ม ฯลฯ เหล่านี้เป็นการละลายพฤติกรรม และปรับตัวเข้าหากัน
4. การมีทักษะทางสังคม การคอยให้กำลังใจหรือช่วยพัฒนาหรือ

ฝึกฝนความเป็นผู้นำ, การกล้าตัดสินใจ, การมีทักษะในการสื่อสารเพื่อแก้ไขความขัดแย้งได้

5. กระบวนการกลุ่มที่จะมาเป็นตัวชี้วัดว่ากลุ่มได้มีการวางแผนการทำงานให้บรรลุเป้าหมายได้ดีเพียงใด ต้องมีการพูดคุยอย่างเป็นกิจจะลักษณะในการที่จะไปถึงเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพและคงมิตรภาพระหว่างสมาชิกในกลุ่มไว้ได้

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ คือ การกระทำร่วมกันของสมาชิกภายในกลุ่ม เพื่อให้ได้มาซึ่งผลสำเร็จของกลุ่ม, ความสำเร็จของสมาชิกคนใดคนหนึ่งในกลุ่ม ที่จะเป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จของกลุ่ม, การเรียนรู้ที่จะสื่อสารกันเพื่อการทำงานที่ราบรื่น การรู้จักชมเชย การใช้คำพูดเพื่อลดความขัดแย้ง เป็นต้น เหล่านี้คือ องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือนั่นเอง

1.5 ประเภทและรูปแบบกระบวนการของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ

นักการศึกษาได้กล่าวถึงประเภทของการเรียนแบบร่วมมือไว้ดังนี้

สมศักดิ์ ภู่วิภาคารวรรณ (2544 : 3) ได้กล่าวถึงรูปแบบวิธีการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ 3 วิธีต่อไปนี้ ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนได้

1. การทำงานเป็นทีม (Team – Games - Tournaments)
2. การประสบความสำเร็จเป็นทีม (Students Teams -

Achievement Divisions

3. วิธีการติดต่อกภาพ (Jigsaw Method)

ทิสนา แจมมณี (2548 : 266 - 271) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ มีหลายรูปแบบ ดังนี้

1. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบจิ๊กซอว์ (JIGSAW)
2. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ Student Team-

Achievement Division (STAD)

3. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ Team - Assisted

Individualization (TAI)

4. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ Team - Games

Tournament (TGT)

5. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ Learning Together (LT)
6. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ Group Investigation (GI)
7. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ Cooperative Integrated

Reading And Composition (CIRC)

8. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบคอมเพล็กซ์ (Complex Instruction)

Johnson and Johnson (1998) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือว่ามีอยู่ 3 รูปแบบใหญ่ ๆ ดังนี้

1. การเรียนรู้แบบเป็นทางการ เป็นรูปแบบที่ดำเนินไปตามลำดับ และให้เวลาผู้เรียนในการเรียนรู้จนเข้าใจ ผู้สอนดำเนินกระบวนการสอน และสร้างกระบวนการกลุ่มจนเกิดเป็นการทำงานร่วมกันที่แท้จริง ใช้เวลาในการสอนค่อนข้างนาน

2. การเรียนรู้แบบไม่เป็นทางการ คือกระบวนการกลุ่มแบบย่อยเป็นเรื่อง ๆ ไป ไม่ได้สร้างองค์ความรู้ร่วมกันตั้งแต่ต้นจนจบการเรียนรู้เพียงกลุ่มเดียวเหมือนแบบที่เป็นทางการ

3. การเรียนรู้โดยใช้กลุ่มเป็นฐาน เป็นกระบวนการที่ใช้เวลาของกลุ่มในการทำงานร่วมกันยาวนาน เช่น 1 ภาคการศึกษา เป็นต้น

ทั้งนี้ผู้สอนสามารถประยุกต์ใช้รูปแบบทั้ง 3 เข้าด้วยกัน โดยยึดความเข้าใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ

สุลัดดา ลอยฟ้า และคณะ (2540 : 73) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ แบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

1. รูปแบบการสอนร่วมกันเรียนรู้ตามแนวความคิดของ (Slavin and Others) จาก John Hopkins University (Slavin) ได้พัฒนาเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ จากผลวิธีการสอนในทุกรูปแบบของ สลาบิน มีหลักการสำคัญอยู่ 3 ประการคือรางวัลและเป้าหมายของกลุ่ม ความหมายความสำคัญหรือความหมายของแต่ละบุคคล และโอกาสในการช่วยให้กลุ่มประสบความสำเร็จเท่าเทียมกัน จากผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่ารางวัลของกลุ่มและความหมายของแต่ละบุคคลต่อกลุ่ม เป็นลักษณะที่จำเป็นและสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2. STAD (Student Teams - Achievement Division) เป็นรูปแบบการสอนที่สามารถดัดแปลงใช้ได้เกือบทุกวิชา และทุกระดับชั้น เพื่อเป็นการพัฒนาผลการเรียนและทักษะทางสังคมเป็นสำคัญ Slavin (1995 ; อ้างถึงใน สุลัดดา ลอยฟ้า และคณะ. 2540 : 8) กล่าวว่ารูปแบบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ STAD จะมีการแบ่งเด็กตามเก่ง ปานกลาง อ่อน ให้คละ

กัน จะเปลี่ยนกลุ่มหรือจัดกลุ่มใหม่เมื่อการสอนจบเนื้อหาย่อยแล้ว เพื่อให้นักเรียนได้ร่วมมือกันในการแก้ปัญหาต่าง กับเพื่อนในชั้นได้ครบทั้งชั้น

- 2.1 ขั้นนำ ครูจะทบทวนความรู้เดิม และแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้
 - 2.2 ขั้นสอน สอนโดยใช้รูปแบบการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา จะเสนอบทเรียนต่อทั้งชั้น รวมทั้งเสนอตัวอย่างของจริงภาพ เป็นการร่วมมือให้มีความรู้และความเข้าใจในรูปแบบของกลุ่ม
 - 2.3 ขั้นสรุป ต้องมีการกระตุ้นให้นักเรียนร่วมกันเสนอแนะและสรุปอย่างชัดเจน
 - 2.4 ขั้นกิจกรรมกลุ่มย่อย นักเรียนศึกษาบัตรกิจกรรมที่ครูเตรียมไว้ ทำแบบทดสอบเป็นรายบุคคล
 - 2.5 คะแนนความก้าวหน้าของแต่ละคนแต่ละกลุ่ม จะนำมาประเมินความเข้าใจบทเรียน และทำแบบทดสอบเป็นรายบุคคล และนำผลต่างระหว่างคะแนนพื้นฐานกับคะแนนที่ทำมาวิเคราะห์
 - 2.6 กลุ่มที่ได้รับการยกย่องหรือได้รับการยอมรับ มีดังนี้ กลุ่มเก่ง มีคะแนนความก้าวหน้าระหว่าง 15-19, กลุ่มเก่งมาก มีคะแนนความก้าวหน้าระหว่าง 20 - 24 และกลุ่มยอดเยี่ยม มีคะแนนความก้าวหน้าระหว่าง 25 - 30
3. TGT (Teams - Games-Tournament) เป็นรูปแบบการสอนที่คล้ายกับ STAD แต่เป็นการจูงใจในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น โดยการใช้ การแข่งขันเกมแทนการทดสอบย่อย
 4. TAI (Teams Assisted Individualized Instruction) รูปแบบการสอนที่ผสมผสานแนวความคิดระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการเรียนรู้กับการสอนรายบุคคล (Individualized Instruction) รูปแบบของ TAI
 5. CIRC (Cooperative Integrated Reading and Composition) เป็นรูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานที่มุ่งพัฒนาขึ้นเพื่อสอนการอ่านและการเขียนสำหรับนักเรียนประถมศึกษาดอนปลายโดยเฉพาะ
 6. Jigsaw เป็นรูปแบบการสอนที่เหมาะสมกับวิชาที่เกี่ยวข้องกับการบรรยาย เช่น สังคมศึกษา วรรณคดี บางส่วนของวิชาวิทยาศาสตร์ รวมทั้งวิชาอื่น ๆ ที่เน้นการพัฒนาความรู้ความเข้าใจมากกว่าพัฒนาทักษะ

7. รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ตามแนวความคิดของ

David Johnson and Roger Johnson จากมหาวิทยาลัย Minnesota ได้พัฒนารูปแบบการสอนแบบร่วมมือโดยยึดหลักการเบื้องต้น 5 ประการ คือ

7.1 การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน (Positive In Interdependence)

7.2 การปฏิสัมพันธ์แบบตัวต่อตัว (Face to Face Primitive Interaction)

7.3 ความหมายและความสามารถของแต่ละคนในกลุ่ม (Individual Accountability)

7.4 ทักษะทางสังคม (Social Skills)

7.7 กระบวนการกลุ่ม (Group Processing)

8. รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ในงานเฉพาะอย่าง เช่น Group Investigation ของ Sharan

สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือมีหลากหลายรูปแบบ อาจใช้เงื่อนไขของระยะเวลาในการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง มาเป็นระบุนรูปแบบการเรียนรู้ หรือใช้กระบวนการการเรียนรู้ภายในกลุ่มมาเป็นระบุนรูปแบบนั้น ประการสำคัญผู้สอนควรเป็นผู้ศึกษาความเหมาะสมในการนำรูปแบบการสอนเหล่านี้ไปใช้กับผู้เรียนของตน ผู้สอนควรหาเหตุผลความเป็นไปได้ในการใช้การเรียนรู้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง เพื่อให้การเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลจริง

1.6 ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นวิธีการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ทำให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกัน มีเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน ซึ่งจะช่วยให้มีทักษะในการทำงานกลุ่ม ซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือไว้ ดังนี้

กรมวิชาการ (2543 : 45 – 46 ; อ้างถึงใน บัญญัติ ชำนาญกิจ (2553) กล่าวถึงประโยชน์ที่สำคัญของการเรียนแบบร่วมมือ สรุปได้ดังนี้

สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เพราะทุก ๆ คนร่วมมือในการทำงานกลุ่มทุก ๆ คน มีส่วนร่วมเท่าเทียมกันทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน

1. ส่งเสริมให้สมาชิกทุกคนมีโอกาสคิด พูด แสดงออก แสดงความคิดเห็น ลงมือกระทำอย่างเท่าเทียมกัน

2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น เด็กเก่งช่วยเด็กที่เรียนไม่เก่ง ทำให้เด็กเก่งภาคภูมิใจ รู้จักใช้เวลา ส่วนเด็กอ่อนเกิดความซาบซึ้งในน้ำใจของเพื่อนสมาชิกด้วยกัน

3. ทำให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การร่วมคิด การระดมความคิด นำข้อมูลที่ได้มาพิจารณาร่วมกันเพื่อหาคำตอบที่เหมาะสมที่สุดเป็นการส่งเสริมให้ช่วยกันคิดหาข้อมูลให้มาคิดวิเคราะห์และเกิดการตัดสินใจ

4. ส่งเสริมทักษะทางสังคม ทำให้ผู้เรียนรู้จักปรับตัวในการอยู่ร่วมกัน ด้วยอย่างมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เข้าใจกันและกัน

5. ส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

ระวีวรรณ ศรีศรีรัมย์ (2543 : 171 - 173) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนรู้จากกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ไว้ดังต่อไปนี้

1. ประสบความสำเร็จทางด้านวิชาการ ทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และแลกเปลี่ยนความรู้ โดยมุ่งให้ผลการเรียนของกลุ่มมีคะแนนสูงเมื่อมีการวัดผล ทำให้สมาชิกกลุ่มรู้สึกว่าจะต้องสนใจศึกษาในเรื่องที่ได้รับมอบหมายและผู้เรียนประสบความสำเร็จทางด้านวิชาการสูงกว่าการเรียนการสอนแบบปกติ

2. เพิ่มความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน การจัดการเรียนการสอนในลักษณะกลุ่มการเรียน จะทำให้ผู้เรียนแต่ละคนรู้ถึงคุณค่าและความสำคัญของตนเองในการเป็นสมาชิก รวมทั้งมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม ทำให้เพิ่มความมั่นใจในการทำงาน และการเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น มีอิสระที่จะคิดและเสนอความคิดเห็นต่อกลุ่ม

3. ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียน เนื่องจากธรรมชาติและลักษณะของการเรียนแบบร่วมมือ จะสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ถกปัญหาและเสนอความคิดเป็นต่อกลุ่ม อธิบายหรือบอกเล่าสิ่งที่รู้ให้แก่เพื่อนร่วมกลุ่มให้เข้าใจ ซึ่งจะทำให้ผู้สอนหรือผู้บอกเล่ามีความเข้าใจเนื้อหาวิชาเป็นอย่างดีและชัดเจนมากขึ้น ผู้รับฟังสามารถเข้าใจในอีกแนวคิดหนึ่งนอกเหนือจากความคิดเห็นของตนเอง

4. พัฒนาทักษะทางด้านสังคม การเรียนการสอนแบบร่วมมือจะทำให้สมาชิกในกลุ่มได้ปรึกษาหารือกัน พุดคุย เสนอความคิดเห็น ซึ่งก่อนให้เกิดพฤติกรรมทางด้านสังคมที่ดีต่อกัน มีความเข้าใจกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รวมทั้งเป็นการฝึกทักษะที่ดีให้แก่ผู้เรียนในด้านการสื่อสารและก่อให้เกิดความเข้าใจที่ดีต่อเพื่อน

5. เป็นที่ยอมรับของเพื่อนและก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน การเรียนแบบร่วมมือก่อนทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนร่วมชั้นเรียน แม้กระทั่งเพื่อนที่เรียนด้วยกันในชั้นเรียน เมื่อจัดให้เรียนแบบร่วมมือ ก็จะแสดงความสามารถของตนเอง ทำให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อนได้และเมื่อมีการเปลี่ยนกลุ่มการเรียนเป็นระยะ ๆ จะมีส่วนทำให้เพื่อนทุกคนในชั้นได้รู้จักคุ้นเคยกัน ทำให้ทุกคนในชั้นไม่ว่าจะผู้เรียนดีหรือเรียนด้อยมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันมากกว่าการเรียนแบบปกติ

Johnson and Johnson (1987 : 27 – 30 ; อ้างถึงใน บัญญัติ ชำนาญกิจ. 2553) กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือไว้ ดังนี้

1. นักเรียนเก่งที่เข้าใจคำสอนของครูได้ดี จะเปลี่ยนคำสอนของครูเป็นภาษาพูดของนักเรียน แล้วอธิบายให้เพื่อนฟังได้และทำให้เพื่อนเข้าใจได้ดีขึ้น
2. นักเรียนที่ทำหน้าที่อธิบายบทเรียนให้เพื่อนฟัง จะเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น
3. การสอนเพื่อนเป็นการสอนแบบตัวต่อตัวทำให้นักเรียน ได้รับความเอาใจใส่และมีความสนใจมากยิ่งขึ้น
4. นักเรียนทุกคนต่างก็พยายามช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพราะครุภคิคะแนนเฉลี่ยของทั้งกลุ่มด้วย
5. นักเรียนทุกคนเข้าใจดีว่าคะแนนของตน มีส่วนช่วยเพิ่มหรือลดค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ดังนั้นทุกคนต้องพยายามปฏิบัติหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ เพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จ
6. นักเรียนทุกคนมีโอกาสฝึกทักษะทางสังคมมีเพื่อนร่วมกลุ่มและเป็นการเรียนรู้วิธีการทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งจะเป็ประโยชน์มากเมื่อเข้าสู่ระบบการทำงานอันแท้จริง
7. นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้กระบวนการกลุ่ม เพราะในการปฏิบัติงานร่วมกันนั้นก็ต้องมีการทบทวนกระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อให้ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานหรือคะแนนของกลุ่มดีขึ้น
8. นักเรียนเก่งจะมีบทบาททางสังคมในชั้นมากขึ้น เขาจะรู้สึกว่าเขาไม่ได้เรียนหรือหลบไปท่องหนังสือเฉพาะตน เพราะเขาต้องมีหน้าที่ต่อสังคมด้วย
9. ในการตอบคำถามในห้องเรียน หากตอบผิดเพื่อนจะหัวเราะ แต่เมื่อทำงานเป็นกลุ่ม นักเรียนจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ถ้าหากตอบผิดก็ถือว่าผิดทั้งกลุ่ม คนอื่น ๆ อาจจะทำให้ความช่วยเหลือบ้าง ทำให้นักเรียนในกลุ่มมีความผูกพันกันมากขึ้น

นอกจากนี้ สุวิทย์ มูลคำ และอรรถ มูลคำ (2545 : 175) ได้ให้ข้อดีและข้อจำกัดของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของกระบวนการกลุ่มแบบร่วมมือ เทคนิค STAD ไว้ดังนี้

1. ข้อดี

1.1 ผู้เรียนมีความเอาใจใส่และรับผิดชอบตัวเองและกลุ่มร่วมกับสมาชิกคนอื่น ๆ

1.2 ส่งเสริมให้ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกัน ได้เรียนรู้ร่วมกัน

1.3 ส่งเสริมให้ผู้เรียนผลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้นำ

1.4 ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะและเรียนรู้ทักษะทางสังคม โดยตรง

1.5 ผู้เรียนมีความตื่นเต้น สนุกสนานกับการเรียนรู้

2. ข้อจำกัด

2.1 ถ้าผู้เรียนขาดความเอาใจใส่และความรับผิดชอบ ก็จะส่งผลให้ผลงานกลุ่มและการเรียนรู้ไม่ประสบผลสำเร็จ

2.2 เป็นวิธีการที่ผู้สอนจะต้องเตรียมการดูแลเอาใจใส่กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างใกล้ชิดจึงจะได้ผลดี

จากการศึกษาประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือสรุปได้ว่า ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อผู้เรียน มีต่อผู้เรียนเป็นรายบุคคล มีทั้งในด้านการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ในกลุ่มย่อย การรู้จักมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกัน และการทำให้ผู้เรียนรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เพราะการเรียนแบบร่วมมือในห้องเรียนเป็นการฝึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบร่วมกัน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้จักคิด รู้จักแก้ปัญหาซึ่งจะทำให้ให้นักเรียนเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพในการช่วยพัฒนาประเทศต่อไปในอนาคต

2. กระบวนการเรียนการสอนแบบ STAD

นักวิชาการศึกษาได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนการสอนแบบ STAD ไว้ยกตัวอย่าง เช่น ทิศนา ขัมมณี (2557 : 266 - 267) กล่าวว่า STAD มีกระบวนการอยู่ 4 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง กลาง อ่อน) กลุ่มละ 4 คน และเรียกกลุ่มนี้ว่า กลุ่มบ้านของเรา (Home Group)

2. สมาชิกในกลุ่มบ้านของเรา ได้รับเนื้อหาสาระ และศึกษาเนื้อหาสาระ

นั้นร่วมกัน เนื้อหาสาระนั้นอาจมีหลายตอน ซึ่งผู้เรียนอาจต้องทำแบบทดสอบในแต่ละตอน และเก็บคะแนนของคนไว้

3. ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบครั้งสุดท้าย ซึ่งเป็นการทดสอบรวบยอด และนำคะแนนของตนไปหาคะแนนพัฒนาการ (Improvement Score) ซึ่งหาได้ดังนี้
คะแนนพื้นฐาน : ได้จากค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบย่อยหลาย ครั้งที่ผู้เรียนแต่ละคนทำได้

คะแนนที่ได้ : ได้จากการนำคะแนนทดสอบครั้งสุดท้ายลบคะแนนพื้นฐาน

คะแนนพัฒนาการ : ถ้าคะแนนที่ได้คือ

-11 ขึ้นไป คะแนนพัฒนาการ = 0

-1 ถึง -10 คะแนนพัฒนาการ = 10

+1 ถึง 10 คะแนนพัฒนาการ = 20

+11 ขึ้นไป คะแนนพัฒนาการ = 30

4. สมาชิกในกลุ่มบ้านของเรา นำคะแนนพัฒนาการของแต่ละคนในกลุ่มมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มใดได้คะแนนพัฒนาการของกลุ่มสูงสุด กลุ่มนั้นได้รางวัล

ชาตรี เกิดธรรม (2545 : 15) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (Student Team Achievement Division : STAD) ไว้ว่าเป็นเทคนิคร่วมด้วยช่วยงานกลุ่ม ได้รับพัฒนาโดย (Slavin) และคณะในมหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์อ็อกินส์ ซึ่งมีลักษณะของบทเรียนที่เหมาะสม กิจกรรมนี้เหมาะสำหรับการส่งเสริมกระบวนการกลุ่ม เน้นการทดสอบเป็นรายบุคคลแบบร่วมมือในกลุ่มแทนการทดสอบแข่งขันกันเอง ขั้นตอนการทำกิจกรรมการสอนแบ่งได้เป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่

1. ครูนำเสนอเนื้อหา โดยครูจะสอนเนื้อหาแก่นักเรียนทั้งชั้นโดยรวมก่อน อาจใช้อุปกรณ์การสอนต่าง ๆ มาช่วยในการสอน

2. จัดกลุ่มนักเรียน โดยแต่ละกลุ่มควรประกอบด้วยนักเรียน 4 - 5 คน และแบ่งกลุ่มตามความสามารถที่แตกต่างกัน หน้าที่ของกลุ่มคือ เตรียมให้สมาชิกเข้าทำการทดสอบแข่งขัน สมาชิกในกลุ่มจะอภิปราย ทำแบบฝึกหัด ถกเถียงปัญหาหากัน และทำความเข้าใจบทเรียน

3. ศึกษาหาความรู้ โดยสมาชิกในกลุ่มช่วยกันศึกษา ทบทวนในเนื้อหา หรือหัวข้อที่ครูผู้สอนกำหนดให้ โดยช่วยกันสรุปเนื้อหาทั้งหมด

4. ทดสอบ มีขั้นตอนในการทดสอบดังต่อไปนี้

4.1 ครูทำการทดสอบ โดยการแจกแจงแบบทดสอบหรือแบบฝึกหัดให้นักเรียนทำ พร้อมอธิบายขั้นตอนการทำในลักษณะกลุ่มแบบร่วมมือ โดย

สมาชิกคนที่ 1 อ่านคำถามหรือโจทย์ที่กำหนดให้แก่สมาชิกในกลุ่มฟัง

สมาชิกคนที่ 2 วิเคราะห์หาคำตอบที่ถูกต้องเหมาะสม

สมาชิกคนที่ 3 เขียนคำตอบ

สมาชิกคนที่ 4 ตรวจสอบคำตอบ

4.2 ให้สมาชิกในกลุ่มหมุนเวียนกันทำหน้าที่ต่าง ในแต่ละข้อ จนกว่าจะครบข้อคำถามที่กำหนดไว้ พร้อมทั้งช่วยกันสรุปอีกครั้งเพื่อทำความเข้าใจร่วมกันในกลุ่ม

4.3 ผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันทุกกลุ่ม แยกทำแบบทดสอบเป็นรายบุคคลเพื่อทดสอบความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียน

4.4 ประเมินผล โดยตรวจสอบความถูกต้องของการทำแบบทดสอบ พร้อมทั้งนำคะแนนของแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม แล้วคิดคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม

5. ให้รางวัล กลุ่มที่ได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าที่วางไว้ จะได้รับคำชมเชย กลุ่มที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดจะได้รับรางวัล

ศิวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2545 : 170 - 175) กล่าวว่า ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD มีดังต่อไปนี้ คือ

1. ขั้นเตรียมเนื้อหา ประกอบด้วย

1.1 การจัดเตรียมเนื้อหาสาระ ผู้สอนจัดเตรียมเนื้อหาสาระหรือเรื่องที่จะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เป็นเนื้อหาใหม่ โดยจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนศึกษา เรียนรู้ด้วยตนเอง รวมทั้งสื่อวัสดุ อุปกรณ์หรือแหล่งเรียนรู้ ใบความรู้ ใบงาน เป็นต้น

1.2 การจัดเตรียมแบบทดสอบย่อย เช่น ข้อสอบ กระดาษคำตอบ เกณฑ์การให้คะแนน

1.3 จัดทีม โดยผู้สอนจัดทีมให้ผู้เรียนละกันทั้งเพศและความสามารถ ทีละประมาณ 4 - 5 คน เช่น ทีมที่มีสมาชิก 4 คน อาจประกอบด้วยชาย 2 คน หญิง 2 คน เป็นคนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน อ่อน 1 คน เป็นต้น

2. ขั้นเรียนรู้ ประกอบด้วย

2.1 ผู้สอนแนะนำวิธีการเรียนรู้

2.2 ทีมวางแผนการเรียนรู้ โดยแบ่งภาระหน้าที่กัน เช่น ผู้อ่าน

ผู้ค้นหาคำตอบ ผู้สนับสนุน ผู้จัดบันทึก ผู้ประเมินผล เป็นต้น

2.3 สมาชิกในแต่ละกลุ่มศึกษาเนื้อหาสาระและทำกิจกรรมตามใบงานที่ผู้สอนกำหนด ซึ่งการเรียนรู้โดยวิธีนี้เน้นการให้ความร่วมมือช่วยเหลือกันในทีมมากกว่าการแข่งขัน

2.4 ผู้เรียนหรือสมาชิกแต่ละกลุ่มประเมินเพื่อทบทวนความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหา

3. ขั้นทดสอบ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 ผู้เรียนแต่ละคนทำการทดสอบย่อย เฝ้าความรู้ความเข้าใจเนื้อหาสาระที่ได้เรียนรู้จากข้อทดสอบของผู้สอน

3.2 ผู้สอนและผู้เรียนอาจร่วมกันตรวจผลการทดสอบของสมาชิกแต่ละคน

3.3 ทีมจัดทำคะแนนการพัฒนาของสมาชิกแต่ละคน แต่ละคะแนนการพัฒนาของกลุ่ม

3.4 ให้แต่ละทีมนำคะแนนการพัฒนาของทีม ไปเทียบเกณฑ์ เพื่อหาระดับคุณภาพ

4. ขั้นรับรองผลงานและเผยแพร่ชื่อเสียงของทีม เป็นการประกาศผลงานของทีมว่าแต่ละทีมอยู่ในระดับคุณภาพใด รับรองการยกย่อง ชมเชย ทีมที่มีคะแนนการพัฒนาสูงในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ปิดประกาศผลการให้รางวัล เป็นต้น

นาคยา ปิรันธนานนท์ (2543 : 8 - 13) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของ Robert Slavin ไว้ว่า

1. ครูอธิบายงานที่ต้องทำให้กลุ่ม ลักษณะการเรียนภายในกลุ่ม กฤกติกา ข้อตกลงในการทำงานกลุ่ม

2. ผู้เรียนเข้ากลุ่มตามที่ครูกำหนดไว้ ลักษณะกลุ่มเป็นแบบคละเพศ คละความสามารถ

3. จำนวนสมาชิกในกลุ่มแต่ละกลุ่ม ขึ้นอยู่กับจำนวนหัวข้อที่จะให้ผู้เรียนศึกษา

4. สมาชิกแต่ละคนศึกษาคนละหัวข้อที่ครูจัดเตรียมไว้ให้แล้วนำมาอธิบาย อภิปรายให้กันและกันฟังจนเข้าใจ และร่วมกันทำงานอื่น ๆ ตามที่ครูกำหนด

5. กำหนดบทบาทหน้าที่ที่ผู้เรียนแต่ละคนต้องปฏิบัติ ขณะทำงาน

ภายในกลุ่มเพื่อให้การทำงานกลุ่มเป็นไปด้วยดี

6. เมื่อเรียนหน่วยหรือเรื่องนั้นจบแล้ว ครูประเมินในสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว

Slavin (1995 ; อ้างถึงใน สุลัดดา ลอยฟ้า และคณะ. 2540 : 8) ว่า STAD เป็นรูปแบบการสอนแบบกลุ่มร่วมมือที่ง่ายและใช้กันแพร่หลาย เหมาะสำหรับผู้สอนที่เลือกใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือในระยะเริ่มแรก ซึ่งส่วนประกอบที่สำคัญของ STAD มี 5 ประการ ดังนี้

1. การนำเสนอบทเรียนต่อทั้งชั้น (Classroom Presentation) ครูจะนำเสนอเนื้อหาของบทเรียนด้วยเทคนิควิธีใดขึ้นอยู่กับลักษณะของเนื้อหาบทเรียนและการตัดสินใจของครูเป็นสิ่งสำคัญ ในขั้นนี้ผู้เรียนจะต้องเข้าใจและตั้งใจเรียน เพราะมีผลต่อการทำแบบทดสอบย่อย และผลการทดสอบจะเป็นตัวกำหนดคะแนนความก้าวหน้าของตนเองและของกลุ่มด้วย

2. การเรียนกลุ่มย่อย (Team Study) กลุ่มจะประกอบด้วยนักเรียนประมาณ 4-5 คน ซึ่งมีความแตกต่างกันในแง่ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเพศ หลังจากการสอนเนื้อหา ครูจะให้นักเรียนแยกทำงานเป็นกลุ่มเพื่อศึกษาตามใบงานหรือใบกิจกรรมที่ครูกำหนดให้ หน้าที่ของกลุ่มคือเตรียมสมาชิกให้พร้อมในการทดสอบ

3. การทดสอบย่อย (Test) กระทำหลังจากเรียนประมาณ 1 - 2 คาบ นักเรียนจะต้องได้รับการทดสอบ ในระหว่างทำการทดสอบ ไม่อนุญาตให้นักเรียนในกลุ่มช่วยเหลือกัน โดยทุกคนต้องทำด้วยความสามารถของตนเอง

4. คะแนนความก้าวหน้าของสมาชิกแต่ละคน (Individual Improvement Scores) นักเรียนทุกคนมีโอกาสได้คะแนนสูงสุดเพื่อช่วยเพื่อน ซึ่งจะทำไม่ได้เลย ถ้าคะแนนในครั้งก่อนต่ำกว่าคะแนนที่ได้ในครั้งก่อน นักเรียนแต่ละคนจะมีคะแนนเป็น “ฐาน” ซึ่งได้จากการเฉลี่ยคะแนนสอบในครั้งก่อน หรือคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบที่คล้ายคลึงกัน คะแนนความก้าวหน้าของนักเรียนสำหรับกลุ่มขึ้นอยู่กับว่า คะแนนของเขาห่างจากคะแนน “ฐาน” มากน้อยเพียงใด

5. กลุ่มที่ได้รับการยกย่องหรือการยอมรับ (Team Recognition) กลุ่มแต่ละกลุ่มจะได้รับการรับรองหรือได้รับรางวัลต่าง ก็ต่อเมื่อสามารถทำคะแนนของกลุ่มได้มากกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ การเตรียมกิจกรรมเพื่อให้บรรลุตามหลักการของรูปแบบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ควรมีขั้นตอนการเตรียมกิจกรรม ดังนี้

5.1 การกำหนดนักเรียนเข้ากลุ่ม กลุ่มหนึ่งมีสมาชิกประมาณ 5 คน โดยที่สมาชิกประกอบด้วย คนเก่งที่สุด 1 คน คนปานกลาง 2 คน และคนอ่อน 2 คน

5.2 ครูเสนอบทเรียนทั้งชั้น ในขั้นแรกจะเป็นการสอนเนื้อหาสาระ โดยใช้สื่อต่าง ๆ ประกอบการสอน ซึ่งกระทำโดยครูผู้สอน จากนั้นผู้เรียนจะได้มีการปรึกษาหารืออภิปรายความรู้ให้แก่กัน หากมีสมาชิกในกลุ่มคนใดยังไม่เข้าใจเนื้อหาที่ครูได้เสนอไปแล้ว ครูจะทำการทดสอบความก้าวหน้าของกลุ่มจากความสามารถของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม

5.3 การศึกษากลุ่มย่อย ในแต่ละกลุ่มประกอบไปด้วยสมาชิกจำนวน 4 คน โดยที่สมาชิกของกลุ่มจะคละความสามารถและเพศ ผู้เรียนจะต้องพยายามศึกษาเนื้อหาในกิจกรรมของตนเองให้เข้าใจดี และจะต้องช่วยเหลือเอร่วมกลุ่ม ในการทำความเข้าใจกิจกรรมหรือเนื้อหาที่เขาศึกษาด้วย สื่อที่ใช้ในการเรียนการสอน ประกอบด้วย บัตรงาน บัตรกิจกรรม และบัตรเฉลย พฤติกรรมและบทบาทของสมาชิกในกลุ่มควรมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

5.3.1 นักเรียนจะต้องช่วยเพื่อนในกลุ่มเรียนรู้เนื้อหาหรือสื่ออย่างถ่องแท้

5.3.2 ไม่มีใครจะเรียนเนื้อหาเพียงคนเดียว โดยที่เพื่อนในกลุ่มยังไม่เข้าใจเนื้อหา

5.3.3 ถ้าไม่เข้าใจต้องถามหรือปรึกษาเพื่อนในกลุ่มก่อนที่จะถามครูผู้สอน

5.3.4 เพื่อนร่วมกลุ่มจะต้องปรึกษาหารือกันเบา ๆ ไม่ให้รบกวนผู้อื่นในการจัดกิจกรรมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครูควรสนับสนุนสิ่งต่อไปนี้

1) นักเรียนสามารถเคลื่อนย้ายโต๊ะ เก้าอี้ภายในกลุ่ม หรือย้ายที่ทำงานของกลุ่มได้ภายในชั้นเรียน

2) ให้เวลาประมาณ 5 นาทีในการตั้งกลุ่ม

3) แนะนำให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นคู่หรือ 3 คนก็ได้ โดยไม่มีการตรวจผลงานของกันและกัน เมื่อเกิดการผิดพลาดเพื่อนในกลุ่มต้องช่วยกันแก้ไขหรืออธิบายให้เข้าใจ

4) ไม่ควรจบการศึกษาเนื้อหาง่าย ๆ จนกว่าจะแน่ใจว่าเพื่อนในกลุ่มทุกคนจะสามารถตอบคำถามได้

5) การอธิบายคำตอบซึ่งกันและกัน แล้วนำไปตรวจกับบัตร

เฉลยคำตอบ

6) เมื่อมีปัญหาให้ปรึกษาเพื่อนในกลุ่มก่อนมาปรึกษาครู

7) ระหว่างที่นักเรียนทำกิจกรรม ครูควรเดินไปรอบ ๆ ห้อง

เพื่อให้ นักเรียน ได้มีโอกาสปรึกษาหารือกันหรือซักถามกันการทดสอบย่อยผู้เรียนลงมือ

ทดสอบในเวลาที่กำหนด โดยครูจะไม่อนุญาตให้มีการปรึกษาหารือหรือซักถามกัน

กลุ่มที่ได้รับการยกย่องหรือยอมรับ จุดประสงค์หลักคือให้มีการปรับปรุงการเรียน เป็นรายบุคคลและปรับปรุงการเรียนรายกลุ่ม เพื่อจะได้บรรลุเป้าหมายและได้รับการยกย่อง โดยมีขั้นตอน ดังนี้

คะแนนความก้าวหน้าของแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่กับการทำคะแนนให้ได้มากกว่า คะแนนมาตรฐานของตนเอง มากน้อยเพียงใด อาจจะใช้เกณฑ์การคำนวณคะแนนก้าวหน้า ดังนี้

กรณีที่ 1 ได้คะแนน ต่ำกว่าคะแนนฐาน 10 คะแนนขึ้นไป ได้คะแนนความก้าวหน้า เป็น 0

กรณีที่ 2 ได้คะแนน ต่ำกว่าคะแนนฐาน 1-10 คะแนน ได้คะแนนความก้าวหน้าเป็น 5

กรณีที่ 3 ได้คะแนน เท่ากับคะแนนฐาน ได้คะแนนความก้าวหน้าเป็น 10

กรณีที่ 4 ได้คะแนน สูงกว่าคะแนนฐาน 1-10 คะแนน ได้คะแนนความก้าวหน้าเป็น 15

กรณีที่ 5 ได้คะแนน สูงกว่าคะแนนฐาน 10 คะแนนขึ้นไป ได้คะแนนความก้าวหน้า เป็น 20

กรณีที่ 6 ได้คะแนนเต็ม ได้คะแนนความก้าวหน้าเป็น 30

หมายเหตุ คะแนนที่นำมาเทียบกับคะแนนความก้าวหน้าจะต้องมาจากคะแนนเต็ม ร้อยคะแนนของกลุ่ม คำนวณจากคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้าของสมาชิกในกลุ่ม ซึ่ง ควรบันทึกไว้เป็นหลักฐานและแจ้งให้แต่ละกลุ่มทราบทุกครั้งหลังจากการทดสอบ เกณฑ์การ ตัดสิน โดยเกณฑ์การตัดสินว่ากลุ่มที่ควรได้รับ

การยกย่องหรือยอมรับ อาจจำแนกได้ดังนี้

กลุ่มระดับเก่ง

คะแนนความก้าวหน้าของกลุ่ม เท่ากับ 15 - 19

กลุ่มระดับเก่งมาก

คะแนนความก้าวหน้าของกลุ่ม เท่ากับ 20 - 24

กลุ่มระดับยอดเยี่ยม คะแนนความก้าวหน้าของกลุ่ม เท่ากับ 25 - 30

ด้วยข้อมูลทั้งมวลข้างต้น รูปแบบกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD (Student Teams - Achievement Division) จึงเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เนื่องจาก เป็นวิธีที่มุ่งจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่กำหนดให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถที่หลากหลายมาทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ โดยครูเป็นผู้ศึกษาข้อมูลการศึกษาทั้งหลักสูตร จุดประสงค์ เนื้อหาสาระ ฯลฯ เพื่อกำหนดบทเรียนและบทบาทการทำงานของนักเรียนร่วมกันกับผู้เรียน สรุปรูปแบบการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือที่จะนำมาใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้ คือ

1. ชำนาญ ครูจะทบทวนความรู้เดิม และแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้
2. ครูนำเสนอบทเรียนต่อทั้งชั้น
3. ครูให้แบ่งกลุ่มย่อย
4. ครูให้นักเรียนทดสอบย่อย (pre - test)
5. ครูเตรียมตัวผู้เรียนในด้านภาษา ข้อเท็จจริง ลักษณะสังคม และวัฒนธรรมของสถานการณ์สมมติ เช่นการให้คำศัพท์และรูปประโยค โดยฝึกเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม
6. ครูเลือกผู้แสดงการแสดงบทบาทสมมติ ให้โอกาสผู้เรียนอาสาเองหรือผู้สอนเลือกโดยการสุ่ม หรือเลือกเฉพาะเจาะจง
7. ครูเตรียมความพร้อมของผู้แสดงบทบาท โดยให้เวลาผู้แสดงได้ศึกษาเกี่ยวกับบทบาทที่จะต้องแสดงหรือครูผู้สอนพูดถึงบทบาทนั้นให้ฟัง
8. ครูและนักเรียนช่วยกันจัดฉากแบบสมมติขึ้นเพื่อให้การแสดงนั้นใกล้เคียงกับความเป็นจริง เช่น โต๊ะ เก้าอี้ เป็นต้น
9. การแสดงบทบาทสมมติ ผู้แสดงบทบาทสมมติต้องแสดงอย่างมีชีวิตชีวา ควรใช้เวลาสั้นและเล่นไปจนกระทั่งพฤติกรรมที่ผู้แสดงเลือกแสดงปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน
10. การอภิปรายผลการแสดง ผู้แสดงบทบาทและผู้ชม แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นเกี่ยวกับการแสดงมีการประเมินประสิทธิภาพในการสื่อสารของผู้แสดง ครูอาจอธิบายหรือแก้ไขถ้อยคำสำนวนของผู้แสดง

11. ครูให้คะแนนการพัฒนาตนเอง
12. ครูกับนักเรียนร่วมกันสรุปกลุ่มที่ได้รับการยกย่องและการยอมรับ
13. การกำหนดกิจกรรมติดตามผล ผู้สอนอาจมอบหมายกิจกรรมต่อไปนี้ให้ผู้เรียนปฏิบัติ เช่น อ่านเพิ่มเติม เขียนรายงานสรุปผลการแสดง เป็นต้น

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้เป็นหัวใจสำคัญประการหนึ่งของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ นักวิชาการ ได้ศึกษาเกี่ยวกับแผนการศึกษาเกี่ยวกับแผนจัดการเรียนรู้ไว้หลากหลาย

1. ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

นิลมณี พิทักษ์ (2554) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ครูเตรียมการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนอย่างเป็นระบบ และเชื่อมโยงหลักสูตรกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้สอนสามารถออกแบบการจัดการเรียนรู้ ตามองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ เลือกสรร กระบวนการที่ผู้เรียนจะได้รับการพัฒนาตามมาตรฐานการเรียนรู้และเต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล รวมทั้งผู้เรียนจะต้องได้รับการพัฒนาทักษะในการแสวงหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้ ดังนั้นแผนการจัดการเรียนรู้จึงเปรียบเสมือนเป็นเครื่องมือที่นำไปสู่เป้าหมายของความสำเร็จที่ผู้สอนคาดหวังไว้

เดือนดารา ศรีอนุรักษ์ (2554) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการสอนที่เป็นรายชั่วโมง แต่เปลี่ยนชื่อเรียกใหม่แต่ยังคงสาระเหมือนเดิม และมีจุดหมายเหมือนเดิม แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแผนที่ผู้สอนเขียนไว้ล่วงหน้าก่อนการสอนจริง โดยมีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ช่วยให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้จนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตร

เขียน วันทนิยตระกูล (2552) กล่าวว่า ว่า แผนการสอน คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ปัจจุบันหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน จะใช้คำว่าแผนการจัดการเรียนรู้ โดยวิเคราะห์จากคำอธิบายรายวิชา รายปี หรือรายภาค และหน่วยการเรียนรู้ที่จัดทำกำหนดเป็นแผนการจัดการเรียนรู้

รวีวัฒน์ สิริบาล (2551) ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้

ว่าเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่ครูสร้างขึ้นเพื่อความมั่นใจและความพร้อมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ล่วงหน้า ช่วยให้ครูมีแนวทางที่ชัดเจนในการดำเนินการช่วยเหลือแนะนำผู้เรียนและเป็นผู้กำกับ ควบคุมดูแลกระบวนการเรียนรู้ ทั้งในเรื่องสาระ ระยะเวลา จุดประสงค์การเรียนรู้ พฤติกรรมของผู้เรียน เทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้ สื่อประกอบการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งการมีแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีย่อมส่งผลให้ครูสามารถดำเนินการจัดการเรียนรู้ได้เป็นระบบ ตามขั้นตอน และวิธีการที่กำหนดไว้ จนเกิดการเปลี่ยนแปลงองค์ความรู้ขึ้นภายในตัวผู้เรียน ตามที่ครูต้องการ โดยยึดมาตรฐานและสาระการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรเป็นหลัก

สุวิทย์ มูลคำ (2549 : 58) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการเตรียมการสอนหรือกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบและจัดทำไว้เป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มากำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

กรมวิชาการ (2546 : 1 - 2) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนซึ่งครูเตรียมการจัดการเรียนรู้ให้แก่นักเรียน โดยวางแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการใช้สื่อการเรียนรู้หรือแหล่งเรียนรู้ แผนการวัดผลประเมินผลโดยการวิเคราะห์จากคำอธิบายรายวิชาหรือหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งยึดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและสาระการเรียนรู้ที่กำหนด อันสอดคล้อง กับมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2546 : 203) แผนการจัดการเรียนรู้ หรือแผนการเรียนรู้ เป็นคำใหม่ที่นำมาใช้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เหตุที่ใช้คำ “แผนการจัดการเรียนรู้” แทนคำ “แผนการสอน” เพราะต้องการให้ผู้สอนมุ่งจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายของการจัดการศึกษาที่บ่งไว้ในมาตรา 22 ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2544 ที่กล่าวไว้ว่า “การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด”

เอกรินทร์ สิมหาศาล (2545 : 409) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ (Lesson Plan) เป็นวัสดุหลักสูตรที่ควรพัฒนามาจากหน่วยการเรียนรู้ (UNIT PLAN) ที่กำหนดไว้ เพื่อให้การจัดการสอบบรรลุเป้าประสงค์ตามมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตร หน่วยการเรียนรู้จึงเปรียบเสมือน โครงร่าง หรือพิมพ์เขียวที่กล่าวถึงประสบการณ์การเรียนรู้ตามหัวข้อการจัดการเรียนรู้และกระบวนการวัดผลที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน ส่วนแผนการเรียนรู้จะแสดง

การจัดการเรียนรู้ตามบทเรียน (Lesson) และประสบการณ์การเรียนรู้เป็นรายวัน หรือรายสัปดาห์ ดังนั้นแผนการจัดการเรียนรู้ จึงเป็นเครื่องมือหรือแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนตามกำหนดไว้ในสาระการเรียนรู้ของแต่ละกลุ่ม

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2543 : 1) แผนการสอน หมายถึง แผนการหรือโครงการที่จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อใช้ในการปฏิบัติการสอนในรายวิชาใดวิชาหนึ่ง เป็นการเตรียมการสอนอย่างมีระบบ และเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูพัฒนาการจัดการเรียนการสอนไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ได้ว่าเป็นการวางแผนกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบโดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล ที่สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

2. ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

นักการศึกษาได้เสนอความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้หลากหลาย มีดังต่อไปนี้

กฤษดา บุญหมื่น (2555) กล่าวว่า ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ มีความสำคัญหลายประการดังต่อไปนี้

1. เป็นเครื่องมือประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้สามารถบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด
2. เป็นเครื่องมือสำหรับผู้ปฏิบัติการสอนแทนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้อตามสาระที่กำหนดได้อย่างเหมาะสม
3. เป็นเครื่องมือวัดประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อทราบความเหมาะสมในการจัดกิจกรรมแต่ละเนื้อหา และเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนากิจกรรมให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
4. ช่วยให้ผู้สอนมีโอกาสศึกษาค้นคว้าและเรียนรู้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้อในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อประกอบการเขียนแผนการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับเนื้อหา และผู้เรียน
5. ช่วยให้ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ออย่างเป็นระบบตามขั้นตอนที่กำหนดไว้
6. ช่วยให้ผู้สอนได้ทบทวนประสบการณ์การจัดกิจกรรมการเรียนรู้อ

7. เป็นหลักฐานทางวิชาการในด้านการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

เดือนดารา ศรีอนุรักษ์ (2554) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญ เพราะเป็นแผนการดำเนินงานของครูผู้สอนว่าจะสอนอะไร ดำเนินการสอนของตนเองอย่างไร ให้เหมาะสมกับผู้เรียน ให้สามารถเกิดการเรียนรู้และมีประสบการณ์ในเรื่องที่สอนตาม มาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ รวมถึงสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ นั่นคือมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ และสมรรถนะที่สำคัญ ของผู้เรียนตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และฉบับแก้ไข เพิ่มเติม ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2553 ที่กำหนดในมาตรา 6 ว่า “การจัดการศึกษาต้องเป็นเพื่อพัฒนาคน ไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรม และ วัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข” โดยสรุปแผนการ จัดการเรียนรู้มีความสำคัญดังนี้

1. ทำให้เกิดการวางแผนการจัดการเรียนการสอนที่มีความหมายยิ่งขึ้น เพราะเป็นการจัดทำอย่างมีหลักการที่ถูกต้อง
2. ช่วยให้คุณมีคู่มือการสอนที่ทำด้วยตนเอง ทำให้เกิดความสะดวกใน การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน ส่งผลที่ดีต่อการสอนคือทำให้สอนได้ครบถ้วนตามหลักสูตร และสอนได้ทันเวลา
3. หากมีกรณีที่คุณผู้สอนซึ่งจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ไว้แล้ว ไม่ สามารถมาดำเนินการสอนเองได้ เนื่องจากมีเหตุสุดวิสัยหรือความจำเป็นเร่งด่วน ครูซึ่งมา ดำเนินการสอนแทนสามารถนำมาใช้สอนได้ ช่วยให้คุณสะดวกต่อการจัดการกิจกรรมการเรียน การสอน และกำหนดการสอนเป็นไปตามระยะเวลาที่วางไว้
4. สามารถนำไปเป็นหลักฐานอ้างอิงเพื่อรองรับการประกันคุณภาพ ภายในและภายนอก
5. เป็นผลงานทางวิชาการที่สามารถเผยแพร่หรือใช้เป็นหลักฐาน ร่องรอยการปฏิบัติงานด้านการเรียนการสอน

นอกจากนี้แผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดทำขึ้น ยังมีความสำคัญคือเพื่อให้คุณมี แผนในการดำเนินงานสอนของตนเองอย่างเป็นระบบ มีลำดับขั้นตอนในการดำเนินงาน ให้ สามารถบรรลุผล ตามเป้าหมายที่วางไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีเหตุผลในการจัดทำ แผนการจัดการเรียนรู้ดังนี้

1. เพื่อให้ครูมีความมั่นใจในการสอน เพราะได้เตรียมการสอนทุกอย่างไว้พร้อมแล้ว เมื่อเกิดความมั่นใจในการสอนก็จะทำให้สอนด้วยความคล่องแคล่ว เป็นไปตามลำดับขั้นตอนอย่างราบรื่นและประสบผลตามความมุ่งหวัง

2. เพื่อให้การสอนมีคุณค่าคุ้มกับเวลาที่ผ่านไป เพราะผู้สอนสอนอย่างมีแผน มีเป้าหมาย มีกรอบทิศทางในการสอน ทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ทักษะ เจตคติ และมีประสบการณ์ตามที่ผู้สอนวางไว้

3. เพื่อให้ครูผู้สอนสอนตรงตามหลักสูตร เพราะในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ครูผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตร วิเคราะห์หลักสูตร แล้วนำมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ทำให้ครูผู้สอนสอนได้ตรงตามจุดหมายและทิศทางของหลักสูตร

เขียน วันทนียตระกูล (2552) กล่าวถึงความสำคัญของแผนการสอนหรือแผนการจัดการเรียนการสอนว่า แผนการสอนเปรียบได้กับพิมพ์เขียวของวิศวกรหรือสถาปนิกที่ใช้เป็นหลักในการควบคุมงานก่อสร้าง วิศวกร หรือสถาปนิกจะขาดพิมพ์เขียวไม่ได้ ฉะนั้น ผู้เป็นครูก็จะขาดแผนการสอนไม่ได้ ฉะนั้น ยิ่งผู้สอนได้จัดทำแผนการสอนด้วยตัวเอง ก็ยิ่งให้ประโยชน์แก่ตนเองมากเพียงนั้น

เอกรินทร์ สิมหาศาล (2545 : 409) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า การวางแผนจัดการเรียนรู้จะช่วยให้ผู้สอนทราบว่า ในแต่ละสัปดาห์หรือแต่ละชั่วโมงผู้สอนควรจะสอนรายวิชาใด ขอบข่ายสาระการเรียนรู้ครอบคลุมเรื่องราวอะไรบ้าง รวมทั้งการสำรวจสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้ และสามารถทำการประเมินผลผู้เรียนทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ได้ตามเป้าหมาย

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542 : 2) กล่าวถึงความสำคัญของแผนการเรียนรู้ไว้หลายประการ ดังนี้

1. ก่อให้เกิดการวางแผนและเตรียมตัวล่วงหน้า เป็นการนำเทคนิควิธีการสอน สื่อเทคโนโลยีและจิตวิทยาการเรียนการสอนมาผสมผสาน ประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมด้านต่าง ๆ

2. ส่งเสริมให้ครูผู้สอนค้นคว้าหาความรู้ใหม่เกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิคการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล ตลอดจนประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง สำคัญและจำเป็น

3. เป็นคู่มือการสอนสำหรับตัวครูผู้สอนและครูที่สอนแทนนำไปใช้ปฏิบัติการสอนอย่างมั่นใจ

4. เป็นหลักฐานแสดงข้อมูลด้านการเรียนการสอนและการวัดประเมินผลที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนต่อไป

5. เป็นหลักฐานแสดงความเชี่ยวชาญของครูผู้สอน ซึ่งสามารถนำไปเสนอเป็นผลงานทางวิชาการ ได้

6. ครู อาจารย์เกิดความตื่นตัวในการศึกษา วิเคราะห์หลักสูตร เอกสารและตำรา

7. ครู อาจารย์เกิดแนวคิดใหม่ในการสร้างสรรค์นวัตกรรมของการจัดทำแผนการสอน หรือแผนการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับยุคสมัย

8. ครู อาจารย์เกิดการวางแผนการสอนล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ มีความมั่นใจในการสอน สอนได้ครบถ้วนและเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

9. มีข้อมูลสำหรับการปรับปรุงและพัฒนาการสอน จากบันทึกหลังการสอน

10. นักเรียนได้เรียนรู้จากครู อาจารย์ที่มีการวางแผนการสอน หรือวางแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล

11. นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ที่ได้รับการออกแบบจากครู อาจารย์อย่างมีมาตรฐาน

12. นักเรียนได้เรียนรู้เต็มตามศักยภาพจากครู อาจารย์ และตนเอง

13. ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้โดยแท้จริง

3. องค์ประกอบและรูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้

นักการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังต่อไปนี้

เดือนดารา ศรีอนุรักษ์ (2554) ได้กล่าวว่าองค์ประกอบของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้มีดังนี้

1. เรื่องและเวลาที่สอน
2. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด
3. สาระสำคัญ
4. สาระการเรียนรู้
5. กิจกรรมการเรียนการสอน
6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้
7. การวัดผลประเมินผล
8. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

ฤทัยพันธุ์ พุดลา (2553 : 45) ให้องค์ประกอบของแผนการสอนไว้ดังหัวข้อ
ต่อไปนี้เป็น

แผนการสอนที่.....วิชา.....ชั้น.....
เรื่อง.....จำนวนคาบ.....

1. สาระสำคัญ
2. กำหนดวัตถุประสงค์
3. จุดประสงค์นำทาง
4. ชนิดของสมรรถภาพ
5. ประสบการณ์เดิม
6. เนื้อหา
7. ลำดับขั้นการเรียนการสอน เช่น สร้างความสนใจ แจกจุดประสงค์

สำรวจพื้นความรู้เดิม เสนอบทเรียนใหม่ ให้แนวทางการเรียนรู้ ให้นักเรียนปฏิบัติ ให้ข้อมูล
ป้อนกลับ ประเมินผลระหว่างปฏิบัติ และส่งเสริมความแม่นยำ

8. สื่อการเรียนการสอน เช่น รูปภาพ แผนภูมิ ใบความรู้ ใบงาน

ชุดฝึก เป็นต้น

9. การวัดและประเมินผล เช่น ทดสอบก่อนและหลังเรียน คำถามท้าย

บท

10. กิจกรรมสืบเนื่อง หรือกิจกรรมเสนอแนะ

เขียน วันทนิยตระกูล (2552) กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการ
เรียนรู้หรือแผนการสอนไว้ว่า

1. สอนอะไร (หน่วย หัวเรื่อง ความคิดรวบยอด หรือสาระสำคัญ)
2. เพื่อจุดประสงค์อะไร (จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม)
3. ด้วยสาระอะไร (โครงร่างเนื้อหา)
4. ใช้วิธีการใด (กิจกรรมการเรียนการสอน)
5. ใช้เครื่องมืออะไร (สื่อการเรียนการสอน)
6. ทราบได้อย่างไรว่าประสบความสำเร็จหรือไม่ (วัดผลประเมินผล)

เพื่อตอบคำถามดังกล่าว จึงกำหนดให้แผนการสอนมีองค์ประกอบ ดังนี้

- 6.1 วิชา หน่วยที่สอนและสาระสำคัญ (ความคิดรวบยอดของ

เรื่อง)

6.2 จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

6.3 เนื้อหา

6.4 กิจกรรมการเรียนการสอน

6.5 สื่อการเรียนการสอน

6.6 วัตถุประสงค์ประเมินผล

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2546 : 213 - 216) กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า ประกอบด้วยหัวข้อสำคัญ ดังต่อไปนี้

ส่วนนำ : รายวิชา หรือ กลุ่ม ชั้น ชื่อหน่วยการเรียนรู้ หรือชื่อแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวนเวลาที่สอน

1. จุดประสงค์การเรียนรู้/ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
2. สาระการเรียนรู้
3. กระบวนการจัดการเรียนรู้
4. การวัดผล ประเมินผลการเรียนรู้
5. แหล่งการเรียนรู้
6. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ไม่มีรูปแบบตายตัว ขึ้นอยู่กับหน่วยงานหรือสถานศึกษาแต่ละแห่งจะกำหนด อย่างไรก็ตามลักษณะส่วนใหญ่ของแผนการจัดการเรียนรู้จะคล้ายคลึงกัน ซึ่งพอสรุปได้ 3 รูปแบบ ดังนี้

1. แบบเรียงหัวข้อ รูปแบบนี้จะเรียงตามลำดับก่อนหลังโดยไม่ต้องตี

ตารางรูปแบบนี้ให้ความสะดวกในการเขียน เพราะไม่ต้องตีตาราง แต่มีส่วนเสียคือ ยากต่อการดูให้สัมพันธ์กันในแต่ละหัวข้อ ดังตัวอย่าง (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.

2534 : 34)

ตัวอย่างรูปแบบการสอนแบบเรียงหัวข้อ
แผนการจัดการเรียนรู้, หน่วยที่, หน่วยย่อยที่, ชั้น, เรื่อง, เวลาเรียน, คาบ

1. สาระสำคัญ
2. จุดประสงค์
 - 2.1 จุดประสงค์ปลายทาง.....
 - 2.2 จุดประสงค์นำทาง.....
3. เนื้อหา
4. กิจกรรมการเรียนการสอน.....
6. การวัดและประเมินผล
7. กิจกรรมเสนอแนะเพิ่มเติม หรือภาคผนวก.....

2. แบบกึ่งตาราง รูปแบบนี้จะเขียนเป็นช่อง ๆ ตามหัวข้อที่กำหนด แม้ว่า
ต้อง ใช้เวลาในการตีตารางแต่ก็สะดวกต่อการอ่าน ทำให้เห็นความสัมพันธ์ของแต่ละหัวข้อ
อย่างชัดเจน ดังตัวอย่าง อภรณ์ ใจเที่ยง (2540 : 206)

ตัวอย่างรูปแบบแผนการสอนแบบกึ่งตาราง

แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มวิชา, ชั้น,

หน่วยที่, เรื่อง, เวลา, คาบ,

วันที่,

สาระสำคัญ

จุดประสงค์ปลายทาง

สอดคล้องกับ รวีวัฑร์ สิริบาล (2551) อ้างว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่เขียน
ขึ้นแบบมีคุณภาพควรมีการพิจารณาหรืออย่างรอบคอบ โดยเฉพาะกิจกรรมการเรียนรู้ที่
กำหนดในแผนการจัดการเรียนรู้ ต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้เป็นสำคัญ
ดังนั้น เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่เขียนขึ้นมีคุณภาพ อาจใช้เกณฑ์บาง
ประการเป็นแนวทางในการตรวจสอบคุณภาพก่อนที่จะนำไปใช้จัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. ความครบถ้วนสอดคล้องสัมพันธ์กันขององค์ประกอบแผนการ
จัดการเรียนรู้ ควรตรวจพิจารณาตั้งแต่ชื่อวิชา ระดับชั้น หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ระยะเวลา
สาระสำคัญ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อประกอบการเรียนรู้
และการวัดผลและประเมินผลว่ามีความถูกต้องตรงกันและเป็นไปตามหลักวิชาหรือไม่

2. ความถูกต้องของสาระสำคัญ ตรวจสอบว่าเป็นองค์ความรู้ที่เป็นแก่นสาระสำคัญตรงตามมาตรฐานและสาระการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรหรือไม่

3. ความถูกต้องของวัตถุประสงค์การเรียนรู้ (ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง) ตรวจสอบว่าสอดคล้องกับสาระสำคัญ ความสามารถของผู้เรียนตามวัย และครอบคลุมครบถ้วนหรือไม่ ผู้เรียนจะแสดงออกถึงพฤติกรรมการเรียนรู้ได้อย่างไร ในช่วงใด ระยะเวลาใด พฤติกรรมมีความชัดเจนและเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด จึงจะเป็นที่ยอมรับได้ว่า เกิดองค์ความรู้ตรงตามที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ยังต้องพิจารณาด้วยว่า ผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ แสดงถึงระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ที่แตกต่างกันของผู้เรียนหรือไม่ และมีการจัดลำดับการเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ให้มีความต่อเนื่องสัมพันธ์เพียงใด โดยพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนสามารถแบ่งออกได้ 3 ลักษณะ ดังนี้

3.1 พุทธิพิสัยหรือความรู้ เป็นพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงการรับข้อมูลและเนื้อหาความรู้ด้านแนวคิด หลักการ ทฤษฎี จากสิ่งง่ายไปสู่สิ่งยาก อันเป็นการพัฒนาด้านสติปัญญาของผู้เรียน

3.2 ทักษะพิสัยหรือความสามารถ เป็นพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงการเรียนรู้ด้านทักษะและความสามารถทางด้านบังคับกลไกของร่างกายในการปฏิบัติงานต่าง ๆ ของผู้เรียน

3.3 จิตพิสัย หรือเจตคติ เป็นพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงการเรียนรู้ที่นำไปสู่การซึมซับและปลูกฝังความคิดเห็น ความรู้สึก อารมณ์ ที่ถือว่าเป็นการเกิดพฤติกรรมหรือบุคลิกลักษณะขั้นสูงสุดของผู้เรียนแต่ละคน

3.3.1 ความถูกต้องของเนื้อหาสาระ ตรวจสอบจากความถูกต้องตรงกับสาระสำคัญและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยเนื้อหาความครบถ้วนสมบูรณ์และถูกหลักวิชาการในสาขาวิชานั้น ๆ รวมทั้งมีความละเอียดลึกซึ้งสอดคล้องกับมาตรฐานและสาระการเรียนรู้แต่ละช่วงชั้น และความเหมาะสมกับวุฒิภาวะของผู้เรียนในช่วงชั้นนั้นอย่างแท้จริง

3.3.2 ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้เป็นส่วนที่มีความสำคัญและมีข้อปลีกย่อยในการพิจารณาเป็นพิเศษ เพราะเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนโดยตรง ซึ่งปัจจุบันนี้ครูส่วนมากนิยมแบ่งกิจกรรมการเรียนรู้ออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1) ช้่นนำ เป็นกิจกรรมที่ต้องพิจารณาในเรื่องการเตรียมความพร้อม การทบทวนความรู้เดิม การเร้าและสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียนก่อนนำไปสู่กิจกรรมในชั้นการเรียนรู้

2) **ขั้นเรียนรู้** พิจารณาว่าเป็นการจัดกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเนื้อหาสาระ และแสดงออกซึ่งพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม เพื่อการบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ได้ดี และมากเพียงใด ในขั้นนี้ควรเน้นการกำหนดให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำ กระตุ้น และส่งเสริมผู้เรียนให้เกิดพฤติกรรมครบถ้วนตรงตามจุดประสงค์ในการเรียนรู้ ครูต้องช่วยให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้จากการค้นหาและพบคำตอบ ตามแนวทางการเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งเกิดขึ้นได้จากเรื่องง่าย ๆ ไปสู่เรื่องยาก ๆ ทั้งนี้ต้องใช้สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ สภาพแวดล้อม ฯลฯ ที่เอื้อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่าย สะดวก รวดเร็ว และตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้มากที่สุด

3) **ขั้นสรุป** เป็นการจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นพิจารณาและตรวจสอบความรู้ที่ผู้เรียนได้จากขั้นการเรียนรู้เพื่อเป็นการทบทวนและต่อยอดให้เกิดความมั่นใจว่าผู้เรียนมีความคิดรวบยอดในประเด็นความรู้เรื่องต่าง ๆ ครบถ้วนและถูกต้องสอดคล้องตรงกันกับเนื้อหาสาระ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ และสาระสำคัญหรือไม่ นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดการตกผลึกเป็นองค์ความรู้และยึดแน่นได้มากยิ่งขึ้นเพียงใด

3.4 ความเหมาะสมของสื่อการเรียนรู้ ตรวจสอบพิจารณาในเรื่องความถูกต้องในการนำเสนอเนื้อหาสาระและความถูกต้องตามประเด็นต่อไปนี้

3.4.1 **ประสิทธิภาพ** เมื่อนำมาใช้แล้วผู้เรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ตรงตามเป้าหมายที่หลักสูตรกำหนดไว้อย่างเด่นชัด

3.4.2 **ประสิทธิผล** ช่วยให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์การเรียนการสอน นักเรียนเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3.4.3 **มีคุณลักษณะที่ดี** ถูกต้องตรงกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้เหมาะสมกับผู้เรียน เหมาะสมกับผู้เรียน เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ใช้ง่ายสะดวก ปลอดภัย สามารถแก้ปัญหาข้อบกพร่องของเนื้อหาวิชาและสถานการณ์ในขณะที่ดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

3.4.4 **ประหยัด** เมื่อนำมาใช้แล้วมีความคุ้มค่ากับการลงทุน ทั้งทางด้านทุนทรัพย์ แรงงาน และระยะเวลาที่สูญเสียไป

3.4.5 **ความถูกต้องและความเหมาะสม** ของการวัดและประเมินผล ต้องพิจารณาเครื่องมือการวัดผลการเรียนรู้ที่จะต้องใช้ตรวจสอบพฤติกรรมของผู้เรียนทั้งในขั้นก่อนเรียน เพื่อตรวจสอบความรู้เดิมที่เคยมีมาก่อน ชั้นขณะเรียน เพื่อตรวจสอบการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมการเรียนรู้ขั้นหลังเรียนเพื่อตรวจสอบความมั่นคงทนขององค์ความรู้ สำหรับ

เครื่องมือวัดผลการเรียนรู้ที่นิยมใช้กันมาก ได้แก่ แบบทดสอบ แบบสังเกต แบบประเมิน คุณลักษณะ แบบสอบถามหรือแบบวัดเจตคติ ซึ่งเครื่องมือแต่ละชนิดเหล่านี้มีคุณลักษณะที่แตกต่างกันในการวัดและมีความเหมาะสมในการใช้ต่างกัน

ดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับครูว่าต้องการนำมาใช้ตรวจสอบพฤติกรรมของผู้เรียน ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในด้านใดหรือเรื่องใด เช่น ใช้แบบทดสอบเก็บรวบรวมความคิดเห็น ใช้แบบสังเกตเก็บรวบรวมความสามารถจากผลการปฏิบัติงาน ใช้แบบประเมินคุณลักษณะเก็บรวบรวมการแสดงผลและการตอบสนองต่อสภาพแวดล้อม เหตุการณ์หรือสถานการณ์ ใช้แบบวัดเจตคติเก็บรวบรวมข้อมูลแนวโน้มความต้องการและหาสาเหตุการแสดงออกทางพฤติกรรม เป็นต้น กานำเครื่องมือเหล่านี้มาใช้จึงขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของพฤติกรรมที่ผู้เรียนต้องแสดงออกมาให้ทราบได้ว่า เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในแผนการเรียนรู้แต่ละข้อหรือไม่

นอกจากนี้เมื่อวัดผลการเรียนรู้ได้แล้ว จะต้องมีการประเมินผลการเรียนรู้ที่ได้ โดยการกำหนดเกณฑ์ของพฤติกรรมที่แสดงถึงการเรียนรู้ให้ชัดเจนว่าผู้เรียนมีจะต้องมีคุณลักษณะตามพฤติกรรมการเรียนรู้ที่บ่งชี้ได้ในระดับใด จึงจะยอมรับได้ว่าบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ในข้อนั้น ๆ แล้ว ซึ่งอาจกำหนดเป็นคำร้อยละ คำระดับคะแนนหรือคุณลักษณะก็ได้ เช่น อ่านและเขียนคำศัพท์ที่กำหนดให้ได้ถูกต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 สามารถร่วมอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการบวกเลขได้ มีทักษะการใช้พู่กันระบายสีน้ำในระดับดี เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป แผนการจัดการเรียนการสอนที่ดีควรเป็นแผนที่ให้แนวทางการสอนแก่ผู้สอนอย่างชัดเจนทั้งด้านจุดประสงค์การสอน เนื้อหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน และการวัดผลประเมินผล โดยเฉพาะแนวทางการจัดกิจกรรม ควรเป็นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติ ได้คิด ได้ทำ ได้แก้ปัญหา และให้เกิดทักษะกระบวนการสามารถนำไปใช้ในชีวิตได้ ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ เป็นเพียงแนวทางบางประการ ที่เห็นว่าจะช่วยตรวจสอบคุณภาพการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ได้เท่านั้น ซึ่งอาจจะยังมีบางประเด็นที่ตกหล่นและต้องการการศึกษาเพิ่มเติมให้เกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

4. วิธีการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

นักการศึกษาได้กล่าวถึงวิธีการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

เดือนดารา ศรีอนุรักษ์ (2554) กล่าวว่าวิธีการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ควรมีดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตร
2. วิเคราะห์หลักสูตร
3. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา และหน่วยการเรียนรู้ที่สถานศึกษาจัดทำ
ขึ้น
4. วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดเพื่อนำมาเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการ และเจตคติ
5. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ โดยเลือกให้สอดคล้องกับผู้เรียน ชุมชน และ
ท้องถิ่น
6. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้
ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
7. วิเคราะห์กระบวนการวัดผลประเมินผล โดยการวัดผลและประเมินผล
ที่สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้
8. วิเคราะห์แหล่งการเรียนรู้ โดยการคัดเลือกสื่อการเรียนรู้และแหล่งการ
เรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้

ซึ่งผลจากการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ จะส่งผลอย่างไรอยู่ที่ว่าผู้เรียนเกิด
การเรียนรู้ตามมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดที่กำหนดในแผนการจัดการเรียนรู้นั้นหรือไม่ ดังนั้น
ในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ครูผู้สอนจึงต้องมีความรู้ความเข้าใจในการจัดทำแผนการ
จัดการเรียนรู้ตามลำดับขั้นตอน นั่นคือ วิเคราะห์หลักสูตร เขียนให้ครบทุกองค์ประกอบของ
แผนการจัดการเรียนรู้ เขียนได้ถูกต้อง ทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่ายและเข้าใจได้ตรงกัน มีรายละเอียด
มากพอที่จะทำให้ผู้อ่านสามารถนำไปใช้สอนได้ และทุกหัวข้อในแผนการจัดการเรียนรู้มีความ
สอดคล้องสัมพันธ์กัน หากครูผู้สอนสามารถจัดทำได้ดังที่กล่าวมา การนำแผนการจัดการเรียนรู้
นั้นมาใช้ก็จะประสบความสำเร็จได้ดี ทั้งนี้ครูผู้สอนต้องวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคลด้วย เพื่อ
นำข้อมูลมาประกอบในการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นให้สอดคล้องกับวุฒิภาวะ
ความต้องการและความสนใจของผู้เรียนซึ่งส่งผลต่อเจตคติของผู้เรียนไปในทางที่ดี

ซึ่งนอกจากนี้ ฤทัยพัฒน์ พุดลา (2553 : 44) กล่าวไว้ว่าในการจัดการเรียนรู้ให้
มีประสิทธิภาพ ผู้สอนจะต้องพิจารณาจัดทำแผนการสอนเอาไว้เป็นแนวทางดำเนินกิจกรรม
การเรียนรู้ ผู้สอนทราบว่าจะสอนอะไร ทำไมจึงสอนวิธีนี้ สอนอย่างไร และจะประเมินอย่างไร
ทั้งนี้เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งเอาไว้ ผู้สอนเกิดความมั่นใจในการสอน
ประหยัดเวลา การสอนมีประสิทธิภาพและผู้เรียนที่เรียนแต่ละคน แต่ละรุ่นซึ่งมีความแตกต่าง

หลากหลายได้รับประโยชน์สูงสุดในเนื้อหา นั้น ๆ แผนการสอนนับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนจำเป็นต้องใช้ประกอบการจัดการเรียนการสอน และแผนการสอนที่ดีควรมีสาระสำคัญ ดังนี้

1. จุดประสงค์ของการเรียนรู้ ต้องชัดเจนและประกอบด้วยคุณสมบัติที่นักเรียนพึงบรรลุได้ที่ชัดเจน
2. กิจกรรมการเรียนการสอน ต้องมีความชัดเจนและนำไปสู่ผลการเรียนตามจุดประสงค์ได้จริง
3. บทบาทผู้สอน ต้องระบุพฤติกรรมในการอำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียนได้อย่างชัดเจน
4. สื่อและอุปกรณ์การเรียนต้องชัดเจน โดยต้องระบุว่าจะใช้สื่อหรืออุปกรณ์อะไร อย่างไร
5. การวัดผลประเมินผลต้องชัดเจน คือสามารถวัดการเรียนรู้อย่างตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด

ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะต้องสามารถตอบคำถามได้ ดังนี้
 รุจิรี ภู่อาระ (2545 : 159)

1. จะให้นักเรียนมีคุณสมบัติที่พึงประสงค์อะไรบ้าง
2. จะเสริมสร้างกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียนอะไรบ้าง จึงจะทำให้นักเรียนบรรลุผลตามจุดประสงค์
3. ครูจะต้องมีบทบาทอย่างไรในการจัดกิจกรรม ตั้งแต่ครูเป็นศูนย์กลางจนถึงนักเรียนเป็นผู้จัดทำเอง
4. จะใช้สื่อหรืออุปกรณ์อะไรจึงช่วยให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์
5. จะรู้ได้อย่างไรว่านักเรียนเกิดคุณสมบัติตามที่คาดหวังไว้

จึงกล่าวโดยสรุปได้ว่าวิธีการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมนั้น ผู้สอนควรเป็นผู้มีคุณสมบัติของการศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ โดยพื้นฐานของความรู้ต้องมาจากหลักสูตร ศึกษาและรู้จักหลักสูตร วิเคราะห์หลักสูตร ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดที่สำคัญจำเป็นออกมาเป็นมาตรฐานในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ให้ได้ โดยคำนึงถึงการเรียนรู้ที่จะสามารถเกิดขึ้นได้จริงกับบริบทผู้เรียนของตนเอง และการวัดผลประเมินผล ควรมีความสัมพันธ์สอดคล้องต่อเนื่องกันไปเช่นกัน

5. ตัวอย่างของแผนการจัดการเรียนรู้

มีนักการศึกษาให้หัวข้อในการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ไว้หลากหลาย ซึ่งสรุปรวมหัวข้อที่สำคัญจำเป็นได้ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่

สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ16101)
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	ใช้สอนเมื่อวันที่.....
หน่วยการเรียนรู้ : Daily routines	เวลา10..... ชั่วโมง
เรื่อง This's the way we do something.	เวลา1.... .. ชั่วโมง
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558	ผู้สอน

1. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยน ข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2. ตัวชี้วัด

ต 1.1 ป.6/1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องและคำแนะนำที่ฟังหรืออ่าน

ต 1.1 ป.6/3 เลือก/ระบุ ประโยคหรือข้อความสั้น ๆ ตรงตามภาพ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมาย

ต 1.3 ป.6/1 พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อนและสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว

ต 4.1 ป.6/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

3. สาระสำคัญ

การเรียนรู้ในเรื่องต่าง ๆ จะต้องเริ่มต้นที่ตนเองก่อน การเรียนรู้เรื่องของตนเองโดยการเรียนรู้เกี่ยวกับกริยาที่เราต้องกระทำในชีวิตประจำวันเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิต ผู้เรียนจึงต้องสามารถบอกคำและความหมายของอาการต่าง ๆ กิจกรรมต่าง ๆ ที่เราแสดงในแต่ละวัน รวมถึงความถี่ที่ทำได้ถูกต้อง

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะ และมีเจตคติการใช้ภาษาอังกฤษในเรื่องต่อไปนี้เป็น

1. นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ที่กริยาอาการที่กระทำในแต่ละวันได้
2. นักเรียนเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับกริยาอาการที่กระทำในแต่ละวันได้

5. ภาระการเรียนรู้

คำศัพท์ : เกี่ยวกับกริยาอาการที่กระทำในแต่ละวัน

Vocabularies: About daily routines:

Wash our face, comb our hair, brush our teeth, put on our clothes

Wash my face, comb my hair, brush my teeth, put on my clothes

This's the way, early in the morning

6. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- 1) ความสามารถในการสื่อสาร
- 2) ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์

7. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- 1) ใฝ่รู้ใฝ่เรียน
- 2) มุมนานะในการทำงาน

8. ภาระงาน / ชิ้นงาน

- 1) ภาระงาน ได้แก่ การอ่านและเขียนสะกดคำ การทำงานกลุ่ม
- 2) ชิ้นงาน ได้แก่ แบบฝึกทักษะ

9. สื่อ / แหล่งการเรียนรู้

- 1) แบบทดสอบก่อนเรียน
- 2) บทเพลง this the way we...
- 3) ใบความรู้เรื่องมาตราแม่กก
- 4) บัตรคำ
- 5) แบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำ

10. การวัดผลและประเมินผล

- 1) วิธีวัด
 - ทดสอบก่อนเรียน
 - สังเกตพฤติกรรมการทำงาน

- ตรวจสอบผลงานแบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำ

2) เครื่องมือวัด

- แบบทดสอบก่อนเรียน
- แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียน
- แบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำ
- แบบบันทึกคะแนนทดสอบ

3) เกณฑ์การวัด

- ทำแบบฝึกทักษะเล่มที่ 1 กิจกรรมที่ 1 - 2 ได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 75

ขึ้นไป

- ผลการประเมินพฤติกรรมการเรียน ได้คะแนน ตั้งแต่ร้อยละ 75 ขึ้นไป

11. กิจกรรมการเรียนรู้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

- 1) สนทนา ซักถามเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน
- 2) นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน
- 3) นักเรียนอ่านบทเพลงที่คิดไว้บนกระดาน (ภาคผนวก)
- 4) นักเรียนและครูร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับคำ จากบทเพลง

2. ขั้นสอน

- 1) แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน โดยคณะกรรมการแต่ละกลุ่มคัดเลือกประธานและเลขานุการ
- 2) แต่ละกลุ่มรับใบความรู้ที่ 1 เรื่อง daily routines จากครูแล้วนำมาให้สมาชิกในกลุ่มร่วมกันศึกษาใบความรู้ (ภาคผนวก) โดยครูอธิบายความรู้เพิ่มเติมและแนะนำหลักในการทำงานกลุ่มร่วมกับผู้อื่น สมาชิกแต่ละคนต้องมีความรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ของตน
- 3) นำบัตรคำ คำเรื่อง daily routines ให้นักเรียนฝึกอ่านร่วมกันในแต่ละกลุ่ม ได้แก่
Wash our face, comb our hair, brush our teeth, put on our clothes
- 4) นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอ่านบัตรคำจนคล่อง ตัวแทนของกลุ่มออกมาอ่านที่หน้าชั้นให้เพื่อน ๆ ฟัง
- 5) ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำในบัตรคำ
- 6) นักเรียนเขียนคำในหัวข้อ daily routines ลงในใบงาน

3. ขั้นสรุป

- 1) นักเรียนร่วมกันอ่านบทเพลง this the way we... เพื่อให้เกิดความรู้
- 2) นักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ทางภาษาของคำในหัวข้อ daily routines ครูอธิบายเพิ่มเติม
- 3) นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมจากแบบฝึกทักษะ เล่มที่ 1 แบบฝึกทักษะที่ 1 - 2 (ถ้าทำไม่เสร็จให้ทำต่อเป็นการบ้าน)

(ลงชื่อ) ผู้สอน

(.....)

...../...../.....

12. ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา

.....

(ลงชื่อ)

ผู้อำนวยการโรงเรียน

(.....)

...../...../.....

14. บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

1) ผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

2) ปัญหา / อุปสรรค

.....

.....

3) ข้อเสนอแนะ / แนวทางการแก้ไข

.....

(ลงชื่อ) ผู้สอน

(นางสาวสุวรรณี ภูลาขขาว)

...../...../.....

ความพึงพอใจ

จากการศึกษาค้นคว้างานเอกสารและแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ และมีผู้วิจัยหลายท่าน ได้ให้ความหมายแนวคิดและทฤษฎี ไว้ดังนี้

ความพึงพอใจหมายถึงความรู้สึกที่ดีเมื่อประสบความสำเร็จ หรือ ได้รับสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นเป็นความรู้สึกที่พอใจ Homby (2000)

ความพึงพอใจ (Gratification) หมายถึง พอใจ ชอบใจ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 775) ความพึงพอใจหมายถึงความรู้สึกที่มีความสุขหรือความพอใจเมื่อได้รับความสำเร็จ หรือ ได้รับสิ่งที่ต้องการ Quirk (1987)

Wolman (1973 : 384) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก (Feeling) มีความสุขเมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมายที่ต้องการหรือตามแรงจูงใจ

ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพ คุณภาพ หรือระดับความพึงพอใจซึ่งเป็นผลมาจาก ความสนใจต่าง ๆ และทัศนคติที่บุคคลมีต่อสิ่งนั้น (Good. 1973 : 320)

Vroom (1964 : 99) ได้กล่าวว่า ทัศนคติและความพึงพอใจในสิ่งหนึ่ง สามารถใช้แทนกันได้ เพราะทั้งสองคำนี้หมายถึง ผลที่ได้จากการที่บุคคลเข้าไปมีส่วนร่วมในสิ่งนั้น ทัศนคติด้านบวกจะแสดงให้เห็นถึงสภาพความพึงพอใจในสิ่งนั้นและทัศนคติด้านลบ จะแสดงให้เห็นถึงสภาพความไม่พึงพอใจรับตามความเป็นจริง สำหรับนักวิจัยทางพฤติกรรม ได้ให้ความหมายของคำว่า ความพึงพอใจในบริการเป็นความรู้สึกหรือความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติของคนที่เกิดจากประสบการณ์ที่ผู้รับบริการเข้าไปใช้บริการในสถานที่ให้บริการ นั้น ๆ และประสบการณ์นั้นได้เป็นไปตามความคาดหวังของผู้รับบริการมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัยที่แตกต่างกันทฤษฎีความต้องการของ Maslow เป็นนักจิตวิทยาชาวอังกฤษ ได้สร้างทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นสมมติฐานอยู่ 2 ประการ คือ

1. มนุษย์มีความต้องการอยู่ตลอดเวลาตราบใดที่ยังมีชีวิตอยู่ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้ว ก็จะไม่เป็นแรงจูงใจสำหรับพฤติกรรมนั้นอีกต่อไป ความต้องการที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองเท่านั้นจึงจะมีอิทธิพลจูงใจต่อไป

2. ความต้องการของมนุษย์มีลักษณะเป็นลำดับขั้นจากต่ำไปหาสูงตามลำดับความสำคัญในเมื่อความต้องการขั้นต่ำได้รับการตอบสนองแล้วความต้องการขั้นสูงก็จะตามมา Maslow ได้แบ่งลำดับความต้องการของมนุษย์ออกเป็น 5 ลำดับ ดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) ความต้องการทางด้านร่างกายเป็นความต้องการเบื้องต้นเพื่อความอยู่รอด เช่น ความต้องการในเรื่องอาหารน้ำ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ความต้องการพักผ่อนและความต้องการทางเพศ ฯลฯ ความต้องการทางด้านร่างกายจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนที่ต่อเมื่อ ความต้องการทางด้านร่างกายยังไม่ได้รับการตอบสนองเลย ในด้านนี้โดยปกติแล้วองค์กรทุกแห่งมักจะตอบสนองความต้องการของแต่ละคนด้วยวิธีการทางอ้อม คือ การจ่ายเงินค่าจ้าง

2. ความต้องการความปลอดภัยหรือความมั่นคง (Security or Safety Needs) ถ้าหากความต้องการทางด้านร่างกายได้รับการตอบสนองตามสมควรแล้ว มนุษย์ก็จะมีความต้องการในขั้นต่อไปที่สูงขึ้น ความต้องการทางด้านความปลอดภัยหรือความมั่นคงต่าง ๆ ความต้องการทางด้านความปลอดภัยจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการป้องกัน เพื่อให้เกิดความปลอดภัยจากอันตรายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับร่างกาย ความสูญเสียทางด้านเศรษฐกิจ ส่วนความมั่นคงนั้นหมายถึง ความต้องการความมั่นคงในการดำรงชีพ เช่น ความมั่นคงในหน้าที่การงานและสถานะทางสังคม

3. ความต้องการทางด้านสังคม (Social or Belongingness Needs) ภายหลังจากที่ได้รับการตอบสนองในสองขั้นดังกล่าวแล้วก็就会有ความต้องการสูงขึ้น คือ ความต้องการทางสังคมจะเริ่มเป็นสิ่งจูงใจที่สำคัญต่อพฤติกรรมของคน ความต้องการทางด้านนี้จะเป็นความต้องการเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกัน และการได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่นและมีความรู้สึกว่าคุณเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มทางสังคมเสมอ

4. ความต้องการที่จะมีฐานะเด่นในสังคม (Esteem or Status Needs) ความต้องการขั้นต่อมาจะเป็นความต้องการที่ประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังนี้คือ ความมั่นใจในตัวเองในเรื่องความสามารถ ความรู้ และความสำคัญในตัวเอง รวมตลอดทั้งความต้องการที่จะมีฐานะเด่นเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น หรือต้องการที่จะให้บุคคลอื่นยกย่องสรรเสริญในความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน การดำรงตำแหน่งที่สำคัญในองค์กร

5. ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จในชีวิต (Self-Actualization or Self-Realization) ลำดับขั้นตอนความต้องการที่สูงสุดของมนุษย์ก็คือ ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตตามความนึกคิด หรือความคาดหวังทะเยอทะยานใฝ่ฝันที่จะได้รับผลสำเร็จในสิ่งอันสูงส่งในทัศนะของตนดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า ทฤษฎีของมาสโลว์ ซึ่งให้เห็นว่ามนุษย์มีความต้องการ 5 ประการเมื่อความต้องการอย่างใดอย่างหนึ่งได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการสิ่งอื่น ๆ ก็จะเกิดขึ้นมาอีกความต้องการทั้ง 5 ชั้น จะมีความสำคัญกับบุคคลมาก

น้อยเพียงใดการตอบสนองตามลำดับขั้นของ Maslow มีข้อสังเกตเกี่ยวกับความต้องการของคนที่มีผลต่อพฤติกรรมที่แสดงออกมาจะประกอบไปด้วย 2 หลักการ คือ

5.1 หลักการแห่งความขาดตกบกพร่อง (The Deficit Principle) ความขาดตกบกพร่องในชีวิตประจำวันของคนที่ได้รับอยู่เสมอ จะทำให้ความต้องการที่เป็นความพอใจของคนไม่เป็นตัวจูงใจให้เกิดพฤติกรรมในด้านอื่น ๆ อีกต่อไป คนเหล่านี้กลับจะเกิดความพอใจในสภาพที่ตนเป็นอยู่ ยอมรับและพอใจความขาดแคลนต่าง ๆ ในชีวิต โดยถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา

5.2 หลักการแห่งความขาดตกบกพร่อง (The Deficit Principle) หลักการแห่งความเจริญก้าวหน้า (The Progression Principle) กล่าวคือลำดับขั้นของความต้องการทั้ง 5 ระดับ จะเป็นไปตามลำดับที่กำหนดไว้จากระดับต่ำไประดับสูงกว่าและความต้องการของคนในแต่ละระดับจะเกิดขึ้นได้ติดต่อเมื่อความต้องการของระดับที่ต่ำกว่าได้รับการตอบสนองจนเกิดความพึงพอใจแล้วนั้น จะเห็นว่า ความต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใดแล้วไม่ได้รับการตอบสนองความรู้สึกละแ่นของมนุษย์ทุกคนก็จะเกิดขึ้นและก็ต้องพยายามแสวงหามาให้ได้ เว้นแต่จะมีอุปสรรคแล้วทำให้เกิดความท้อถอยต่ออุปสรรคนั้น ตัวอย่างเช่น เมื่อคนได้รับการตอบสนองความต้องการอยู่ในระดับหนึ่งแล้วอย่างสมบูรณ์ ก็ต้องการจะได้รับการตอบสนองความต้องการอีกในระดับสูงกว่าแต่มีข้อจำกัดที่เป็นอุปสรรค ไม่ได้รับการตอบสนองอย่างเต็มที่ หรือไม่สำเร็จตามความต้องการ สิ่งนี้จะทำให้คนเราหยุดแสวงหาท้อถอย และจะยอมรับสภาพไม่มีการดิ้นรนอีกต่อไปในทิศทางตรงกันข้ามถ้าความต้องการในระดับต่ำกว่าในแต่ละระดับได้รับการตอบสนองอย่างเต็มที่ คนก็จะเกิดความต้องการในขั้นต่อไปอีกจนกระทั่งบรรลุถึงความต้องการระดับสูงสุด คือ การได้รับความสำเร็จในชีวิต (Self-Actualization) ทฤษฎีความพึงพอใจของ Shelley ซึ่งเป็นทฤษฎีว่าด้วยความรู้สึกลสองแบบของมนุษย์ คือ ความรู้สึกในทางบวก และความรู้สึกในทางลบ ความรู้สึกทุกชนิดของมนุษย์จะตกอยู่ในกลุ่มความรู้สึกสองแบบนี้ ความรู้สึกทางบวก คือ ความรู้สึกที่เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะทำให้เกิดความสุข เป็นความรู้ที่แตกต่างจากความรู้สึกทางบวกอื่น ๆ กล่าวคือ เป็นความรู้สึกที่มีระบบย้อนกลับ ความสุขสามารถทำให้เกิดความสุขหรือความรู้สึกทางบวกเพิ่มขึ้นอีก ดังนั้น จะเห็นได้ว่าความสุขเป็นความรู้สึกที่สลับซับซ้อนและความสุขนี้มีผลต่อบุคคลมากกว่าความรู้สึกทางบวกอื่น ๆ ความรู้สึกทางลบ ความรู้สึกทางบวก และความสุข มีความสัมพันธ์กันอย่างสลับซับซ้อนและระบบความสัมพันธ์ของความรู้สึกทั้งสามนี้ เรียกว่า ระบบความพอใจ โดยความพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อระบบความพึงพอใจมีความรู้สึกทางบวกมากกว่าทางลบ ความพอใจ

สามารถแสดงออกมาในรูปของความรู้สึกทางบวกแบบต่าง ๆ ได้ และความรู้สึกทางบวกนี้ยังเป็นตัวช่วยให้เกิดความพอใจแก่มนุษย์ สิ่งที่ทำให้เกิดความรู้สึกหรือสร้างให้เกิดความพอใจแก่มนุษย์ได้แก่ ทรัพยากร (Resource) หรือสิ่งเร้า (Stimuli) การวิเคราะห์ระบบความพึงพอใจจะเป็นการศึกษาว่า ทรัพยากรหรือสิ่งเร้าแบบใดเป็นที่ต้องการที่จะทำให้เกิดความพอใจและความสุขแก่มนุษย์ ความพอใจจะเกิดได้สภาพแวดล้อมทางกายภาพก็เป็นทรัพยากรของระบบความพึงพอใจอย่างหนึ่ง ดังนั้นการออกแบบสภาพแวดล้อม คือ การตัดสินใจว่าควรจัดการทรัพยากรที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มีอยู่อย่างไรให้เกิดความพึงพอใจได้ ความพึงพอใจในเชิงปฏิสัมพันธ์ทางสังคม โดยเฉพาะในลักษณะงานที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการที่ประกอบไปด้วยบุคคลสองฝ่าย คือ ฝ่ายแรก ได้แก่ ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการบริการ ฝ่ายที่สอง ได้แก่ ผู้รับบริการ การศึกษาความพึงพอใจของผู้รับบริการนั้น Herbert เห็นว่างานใดจะมีประสิทธิภาพสูงสุดนั้น สามารถพิจารณาได้จากความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำเข้า (Input) กับผลผลิต (Output) ที่ได้รับออกมาโดยพิจารณาจากผลผลิตลบด้วยปัจจัยนำเข้า แต่ถ้าเป็นเรื่องการบริหารรัฐกิจก็ต้องบวกความพึงพอใจของผู้รับบริการด้วย

จากผู้วิจัยได้กล่าวมาข้างต้นแม้ว่าจะมีผู้ให้ความหมายของคำว่า “ความพึงพอใจ” ต่างกันไป แต่สรุปได้ร่วมกันว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งในเชิงการประเมินค่า ซึ่งจะเห็นว่าแนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจนี้เกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันที่สนคดิอย่างแยกกันไม่ออก สำหรับแนวความคิดเกี่ยวกับทัศนคตินั้นก่อนข้างจะมีผู้ศึกษากันอย่างกว้างขวางในองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Component) เป็นลักษณะทางความรู้สึก หรืออารมณ์ของบุคคล องค์ประกอบทางความรู้สึกนี้มี 2 ลักษณะ คือ ความรู้สึกทางบวก ได้แก่ ชอบ พอใจ เห็นใจ และความรู้สึกทางลบ ได้แก่ ไม่ชอบ ไม่พอใจ เป็นต้น
2. องค์ประกอบด้านความคิด (Cognitive Component) คือ การที่สมองของบุคคลรับรู้และวินิจฉัยข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รับเกิดความรู้ความคิดเกี่ยวกับวัตถุบุคคลหรือสภาพขึ้น องค์ประกอบทางความคิดเกี่ยวข้องกับการพิจารณาที่มาของทัศนคติออกมาว่าถูกหรือผิดดีหรือไม่ดี
3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavior Component) เป็นความพร้อมที่จะกระทำหรือพร้อมที่จะตอบสนองต่อที่มาของทัศนคติอัลเดอร์เฟอร์ (Alderfer) ได้ขยายทฤษฎีมาสโลว์โดยพิจารณาถึงวิธีการที่บุคคลมีปฏิริยาเมื่อเขาสามารถและไม่สามารถตอบสนองความต้องการของตน โดยพัฒนาหลักความก้าวหน้าในความพึงพอใจ (Satisfaction - Progression

Principle) เพื่ออธิบายถึงวิธีการที่บุคคลมีความก้าวหน้ากับลำดับชั้นความต้องการเมื่อตอบสนองความต้องการในระดับต่ำกว่าได้ และในทางตรงข้ามของการถดถอย – ความตึงเครียด (Frustration – Regression Principle) เพื่ออธิบายว่าเมื่อบุคคลที่ยังมีความตึงเครียดในการพยายามที่จะตอบสนองในระดับต่ำกว่าทฤษฎี ERG ระลึกว่าบุคคลสามารถเปลี่ยนไปในระดับสูงขึ้นและต่ำลงของระดับความต้องการขึ้นกับว่าเขาสามารถตอบสนองความต้องการในระดับต่ำลงหรือความต้องการในระดับสูงขึ้นได้หรือไม่

โดยสรุปแล้วความพึงพอใจ หมายถึง ความพอใจ ชอบใจ และมีความสุข ที่ความต้องการ หรือเป้าหมาย ที่ตั้งใจไว้บรรลุผลหรือสมหวังนั่นเอง

1. การวัดความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นสิ่งที่เป็นามธรรมและมีความซับซ้อน จึงสามารถวัดได้จากความคิดเห็นของบุคคลเท่านั้น ทั้งนี้ความคิดเห็นของบุคคลต้องตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง จึงจะมีผลทำให้การวัดความพึงพอใจมีความคลาดเคลื่อนน้อยที่สุด นักการศึกษาจึงได้ให้วิธีการวัดความพึงพอใจไว้ดังต่อไปนี้

ประดิษฐ์ เอกทัศน์ (2558 : 102) กล่าวถึงความสำคัญของการรับรู้ไว้ว่า การรับรู้มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ เพราะคนเราเกิดการเรียนรู้ก็ต่อเมื่อได้รับประสบการณ์ ประสบการณ์ก็คือสิ่งเร้าสัมผัสกับอินทรีย์ และเกิดการรับรู้เกิดเป็นความจำเก็บไว้เป็นประสบการณ์เดิม ดังนั้นถ้าไม่มีการรับรู้ก็จะไม่เกิดการเรียนรู้ อีกนัยหนึ่งการรับรู้ก็มีความสำคัญต่อเจตคติ อารมณ์และแนวโน้มของพฤติกรรม กล่าวคือ เมื่อรับรู้สิ่งใดก็ย่อมเกิดความรู้สึกต่อสิ่งนั้น พอเกิดอารมณ์ความรู้สึกหลาย ๆ ครั้งก็อาจจะกลายเป็นเจตคติ แล้วทำให้มีแนวโน้มของการเกิดพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้น

ภณิดา ชัยปัญญา (2541) กล่าวไว้ว่า มีวิธีที่สามารถวัดความพึงพอใจดังนี้

1. การใช้แบบสอบถาม โดยผู้ออกแบบสอบถามจัดทำแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบความคิดเห็น สามารถกระทำได้ในลักษณะกำหนดคำตอบให้เลือก หรือตอบคำถามอิสระ ซึ่งคำถามดังกล่าวอาจถามความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีวัดความพึงพอใจโดยตรง ซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดีจึงจะได้ข้อมูลที่เป็นจริง

3. การสังเกต เป็นวิธีวัดความพึงพอใจโดยการสังเกตพฤติกรรมของบุคคล

เป้าหมายไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูดจา กิริยา ท่าทาง วิธีนี้ต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจัง และสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

Day (1997 : 54) นำเสนอวิธีที่สามารถวัดความพึงพอใจไว้ดังนี้

1. การประเมินผลทางจิตวิทยา (Psychological Interpretation of Satisfaction) แนวทางนี้มองความพึงพอใจว่าเป็นการยืนยัน (Confirmation) ของความคาดหวังที่เกิดขึ้น (Prior expectation) ความพึงพอใจขึ้นอยู่กับเปรียบเทียบสิ่งที่ได้รับ ซึ่งก็คือแนวทางของ Disconfirmation process หรือ การยืนยันความหวังหลักแต่หลีกเลี่ยงข้อมูลซึ่งนำไปสู่ความขัดแย้ง

2. การประเมินตามทฤษฎีอรรถประโยชน์ (Utility Theory Interpretation of Satisfaction) เป็นการอ้างอิงทฤษฎีในด้านเศรษฐศาสตร์ โดยมีสมมุติฐานว่าผู้บริโภคที่มีเหตุผล (Rational Consumer) ซึ่งต้องการทำให้ตนบรรลุความพอใจสูงสุดเมื่อเกิดอรรถประโยชน์สูงสุดและทำให้เกิด Ideal point ว่าน้อยกว่า เท่ากับ หรือมากกว่า และระยะห่างมากน้อยเพียงใด โดยการนำมาเปรียบเทียบกับความคาดหวัง (Expectation) และการรับรู้ (Perception)

จึงกล่าวได้ว่าความพึงพอใจไม่สามารถวัดได้โดยตรง เนื่องจากความพึงพอใจเป็นทัศนคติของปัจเจกบุคคล การวัดความพึงพอใจผู้วัดจึงต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจังและมีระบบแบบแผน และมีแบบฟอร์มที่น่าเชื่อถือ สอดคล้องกับ ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์ (2536) ซึ่งได้สร้างและพัฒนาคุณภาพแบบวัดความพึงพอใจมาแล้ว ผู้วิจัยจึงมีความมั่นใจว่าจะนำแบบฟอร์มมาใช้ในงานวิจัยการพัฒนาศาสนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นี้ ด้วยความมั่นใจเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับผลความพึงพอใจที่มีความน่าเชื่อถือต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

นักวิจัยหลายท่านได้ทำการวิจัยโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติไว้ดังต่อไปนี้

สุวัฒน์ชัย ฤณาพรรณ (2555) ทำวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนท่าขอนยางพิทยาคม องค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม” กลุ่ม

ตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง ได้มาโดยการเลือกมาแบบเจาะจง จำนวน 40 คน คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ แบบทดสอบทักษะการพูด และแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ มีความสามารถด้านการพูดหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.45

พิชญ์ภวิศ ภูมิณี และสมบูรณ์ พินธุรักษ์ (2555) ศึกษาวิจัยเรื่อง "การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทบาทสมมติ" การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทบาทสมมติ ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ 3) ศึกษาเจตคติต่อการพูดภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านโคกลาด อำเภอมือง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้บทบาทสมมติ จำนวน 6 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แบบวัดเจตคติต่อการพูดภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผล ผลการศึกษาปรากฏดังนี้ คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทบาทสมมติ มีประสิทธิภาพ 83.83/84.85 2) ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทบาทสมมติ มีค่าเท่ากับ 0.7415 3) เจตคติต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการใช้บทบาทสมมติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.52

ฤทัยพัฒน์ พุคลา (2553) ทำวิจัยเรื่อง "การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม" กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการทดลอง ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 22 คน คือนักศึกษาชั้นปีที่ 4 โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 4 แผน แบบสัมภาษณ์ และแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ การวิจัยครั้งนี้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบด้วยค่าที่ ผลการทดลอง พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติ มีทักษะการพูด ภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และ นักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ อยู่ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยที่ 4.84

มาลีรัตน์ บุ่งทอง (2553) ทำวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน นานาวิทยา อําเภอลําปาง จังหวัดมหาสารคาม” กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนานาวิทยา ปีการศึกษา 2553 จำนวน 40 คน ได้มา โดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการสอนกิจกรรมการแสดง บทบาทสมมติ แบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และแบบวัดเจตคติต่อการเรียน การสอน ทำการทดลองเป็นเวลา 16 คาบ ๆ ละ 50 นาที ผลการทดลองพบว่า การสอนโดยใช้ กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติทำให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น กว่า ก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 และมีเจตคติต่อการเรียนการสอนหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 จากข้อมูลข้างต้นครูจึงควรจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรม การแสดงบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการ เรียนการสอนของนักเรียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของรายวิชา ต่อไป

ศุภนิษฐ์ ตรีประทุม (2555) ทำวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยกิจกรรมแบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับแบบฝึกทักษะ การอ่าน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนา แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจแบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับแบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีประสิทธิภาพตาม เกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับแบบฝึก และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับแบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่

3/1 โรงเรียนนาฏพิทยาคม จำนวน 30 คน ผลการวิจัย พบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจแบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับแบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 88.90/88.78 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับแบบฝึก เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.67$, S.D.=0.45)

สุรภา สีลารัตน์ (2557) ได้ทำวิจัยเรื่อง “การประเมินความแตกต่าง ประสิทธิภาพการเรียนรู้เรื่อง คำและหน้าที่ของคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD กับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีปกติ” การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ประเมินความแตกต่างประสิทธิภาพการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เรื่อง คำและหน้าที่ของคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD กับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีปกติ 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการคิดวิเคราะห์ เรื่อง คำและหน้าที่ของคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD กับการจัดการเรียนรู้ปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัยในครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนอนุบาลเมืองเสลภูมิ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 3 จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 60 คน จากการสุ่มแบบยกกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ผลวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำและหน้าที่ของคำ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD มีประสิทธิภาพการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำและหน้าที่ของคำ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการคิดวิเคราะห์หลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จิรนนท์ ฤกษ์ชะ โมรินทร์ (2559) ทำวิจัยเรื่อง “การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพ E1/E2 ตามกำหนด 80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์

ทางการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม ก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม ก่อนเรียนและหลังเรียน 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้านการอ่านและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพินิจราษฎร์บำรุง อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 33 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD จำนวน 16 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ ประกอบด้วยการอ่านออกเสียงคำศัพท์ จำนวน 20 ข้อ การเขียนคำศัพท์ จำนวน 10 ข้อ และการเติมคำ จำนวน 10 ข้อ 3) แบบวัดทักษะการอ่านออกเสียงและทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นการทดสอบภาคปฏิบัติ และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD โดยใช้เกมประกอบการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบมาตราส่วนประมาณค่า สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t - test Dependant Samples ผลการวิจัย พบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 85.74/84.71 2) ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ของนักเรียน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม มีค่าเท่ากับ 0.7246 หรือคิดเป็นร้อยละ 72.46 3) นักเรียนที่เรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Attamimi (2014) ได้ทำวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการพูดและเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ วัตถุประสงค์ของการศึกษาในครั้งนี้ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดและเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวเยเมน ในมหาวิทยาลัยฮาดรามัท Hadhramout University โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ที่เรียนใน

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบบสอบถาม ความพึงพอใจ โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่า mean ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏว่าการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือนั้น สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและสร้างเจตคติให้แก่ผู้เรียนเป็นอย่างดี หากแต่ยังไม่สามารถกล่าวได้ว่าการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือใดสมบูรณ์แบบที่สุด หากแต่ เป็นเพียงเครื่องมือในการพัฒนาทักษะการพูดและสร้างเจตคติที่ดีเท่านั้น

Zuheer (2008) ทำการวิจัยเรื่อง "ผลของการใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเป็นฐาน ในการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักศึกษาสาขาวิชา ภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ชานะ" การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาควิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ชานะ โดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเป็นฐาน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ชานะ จำนวน 30 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แบบทดสอบทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังเรียน และ แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเป็นฐาน จำนวน 5 แบบฝึก 6 สัปดาห์ ผลการทดลอง ปรากฏว่า การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเป็นฐานสามารถพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาได้ดี เป็นผลมาจากกิจกรรมที่หลากหลาย การเสริมแรงให้แสดงออกอย่างมีอิสระ และ สื่อสาร โดยใช้ภาษาเป้าหมายเป็นสำคัญ

Lynn and etal. (2007) ทำการศึกษาวิจัยนักเรียนชั้นประถมศึกษาจำนวน 20 คน โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ตัวอย่างจากครู ในการพัฒนาการมีส่วนร่วมและสนับสนุน และ ทักษะเครื่องมือในกิจกรรมด้านการสื่อสารของนักเรียน ผลการศึกษาทำให้ทราบว่า กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ตัวอย่างจากครู และเครื่องมือกิจกรรมเพื่อการสื่อสารนั้น ทำให้ นักเรียนมีพัฒนาการในการร่วมมือกันดียิ่งขึ้น และมีความเต็มใจในการทำกิจกรรม อีกทั้งยัง พัฒนาทักษะด้านการสื่อสารทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนอีกด้วย

Robinson (2000) ทำวิจัยเรื่อง “การหาประสิทธิภาพของสภาพแวดล้อมที่ ใช้การแสดงบทบาทสมมติในการเตรียมกิจกรรมสำหรับการเขียนเนื้อเรื่อง” โรบินสันใช้การ แสดงบทบาทสมมติในห้องเรียนเพื่อเตรียมความพร้อมในการเขียนเนื้อเรื่อง โดยให้นักเรียน 2 คนแสดงการแสดงบทบาทสมมติผ่านการเล่นเกมทางคอมพิวเตอร์นอกจากนักเรียนจะได้รับ ความสนุกสนานแล้ว นักเรียนยังเข้าถึงอารมณ์และความรู้สึกของตัวละครทางคอมพิวเตอร์ด้วย

เสมือนตัวเองเป็นตัวละครนั้นจริงๆ เป็นการเตรียมความพร้อมก่อนจะเขียนเนื้อเรื่อง เพราะนักเรียนจะมีจินตนาการในการเขียนอย่างมีความสุข มีความคิดสร้างสรรค์ มีอิสระในการเขียนอย่างต่อเนื่องจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศนี้

Saadat and Afifi (1997) ทำวิจัยเรื่อง “การใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติกับนักเรียนชาวซาอุดีอาระเบียที่กลัวการสื่อสารกับบิดา” เนื่องจากประเทศในซาอุดีอาระเบีย บิดาจะเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในบ้าน ภรรยาและลูกต้องปฏิบัติตามคำสั่งของบิดา และผู้ใหญ่มากกว่าจะมีอำนาจเหนือผู้ที่อายุน้อยกว่า ซึ่งนักเรียนจะถูกจำกัด การแสดงความคิดเห็น ทำให้นักเรียนไม่กล้าแสดงความคิดเห็น เก็บกด ทำให้การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่เป็นผลที่น่าพอใจ และทักษะการสื่อสารของนักเรียนก็ยังไม่ได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น อัลซาดิส พยายามใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติกับนักเรียนกลุ่มดังกล่าว ผลจากการวิจัยพบว่า กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนเกิดความต้องการในการสื่อสารกระตุ้นความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในเหตุที่ไม่มีเตรียมตัวล่วงหน้า และนักเรียนมีความมั่นใจในตนเองในการเรียนวิชาอื่น ๆ เพิ่มขึ้น นอกจากนี้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติช่วยสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียนในสถานการณ์จริงในอนาคต เมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักเรียนคุ้นเคยกับการคิดแก้ปัญหาด้วยตนเองด้วยกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติแล้ว

Khan (2011) ทำการศึกษาผลกระทบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือ เทคนิค STAD กับนักเรียนที่เรียนแบบดั้งเดิม คือ วิธีการบรรยาย ประชากรของการศึกษาคั้งนี้ คือ นักเรียนที่เรียนวิชาเคมี ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียน Khyber Pukhtunkhwa (ประเทศปากีสถาน) จำนวน 30 คน โดยการศึกษา ได้แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกเรียนแบบดั้งเดิม และกลุ่มทดลอง เรียนแบบร่วมมือ เทคนิค STAD เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ แบบทดสอบแบบสั้น 16 ข้อ และแบบยาว 24 ข้อ แต่ผลการวิจัย พบว่า ผลที่ปรากฏจากการศึกษายังไม่ชัดเจนว่าการเรียนแบบใดมีประสิทธิภาพมากกว่ากัน จะต้องทำการวิเคราะห์รายละเอียดต่อไป

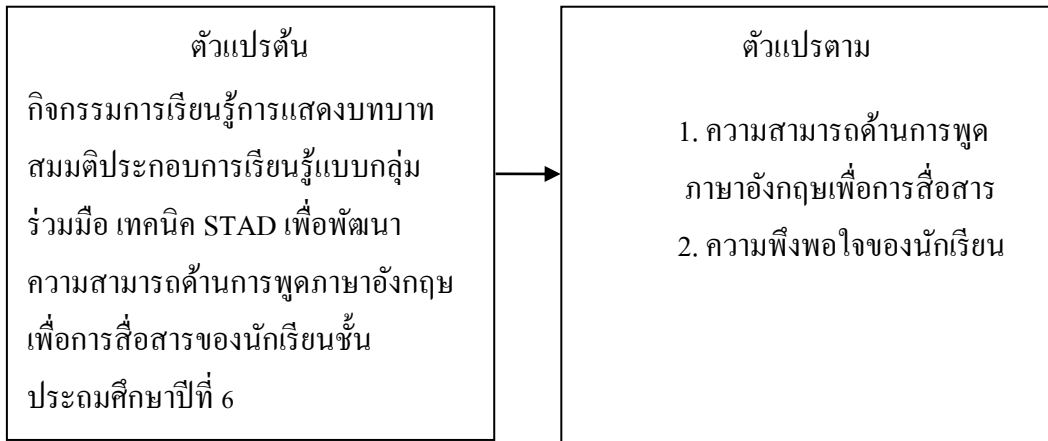
Majoka (2011) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามทฤษฎีแบบกลุ่มร่วมมือ โดยกลวิธีการเรียนรู้โดยใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ในชั้นเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่า $N = 28$ และกลุ่มควบคุม มีค่า $N = 25$ ซึ่งมีความใกล้เคียงกัน ในพื้นฐานทางคณิตศาสตร์มาก หากแต่ในตอนท้าย การเรียนแบบร่วมมือมีประสิทธิภาพมากกว่าการเรียนแบบเดิม เนื่องจากการเรียนที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากกว่าการเรียนแบบดั้งเดิมนั่นเอง

Balfakih (2003) ได้ทำการศึกษาผู้เรียนที่เรียนรายวิชาวิทยาศาสตร์ ในระดับมัธยมศึกษา ว่าควรมีการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ยกกระดบเจตคติที่มีต่อการเรียนวิทยาศาสตร์ และสร้างโอกาสในการพัฒนาทักษะในการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ซึ่งประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ด้วย STAD นั้นได้ผลตามที่คาดหวัง การศึกษาครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างมาจากสองภูมิภาค คือภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียง ทั้งสองภาคมีนักเรียนที่อยู่ในเขตเมืองและเขตชนบทรวมอยู่ด้วย เป็นนักเรียนที่เรียนวิชาเคมี จำนวน 3 หลักสูตร ทั้งหมดนี้เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือจัดการเรียนรู้กับกลุ่ม, เพศ, พื้นที่ที่น่าจะได้ผลมากที่สุด

สรุปได้ว่า จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ พบว่า การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD เป็นการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยแบ่งนักเรียนตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ และทำกิจกรรมร่วมกันภายในกลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มประกอบไปด้วย นักเรียนเก่ง ปานกลาง อ่อน มีการส่งเสริมให้นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน สร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ในการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD จะช่วยพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน นักเรียนจะได้แสดงออกทางการพูดในสถานการณ์ต่าง ๆ นักเรียนเกิดความสนุกสนานขณะเรียนและเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งยังมีการแก้ปัญหาร่วมกัน รวมถึงแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อกัน ส่งผลให้นักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนและมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดีขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ไปทดลองใช้กับนักเรียน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ดังแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมายการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 32 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนคงบังวิทยา ตำบลหัวนาคำ อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 เรื่อง ใช้เวลา 16 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 30 ข้อ
3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

ประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษ)

1.2 ศึกษาหลักสูตร จุดประสงค์ เนื้อหารายวิชาภาษาอังกฤษ ในลักษณะจุดประสงค์ปลายทาง

1.3 วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อกำหนดหน่วยการเรียนรู้และรายละเอียดของแต่ละหัวข้อของแผนการจัดการเรียนรู้

1.4 วิเคราะห์จุดประสงค์รายวิชาและมาตรฐานการเรียนรู้ระดับชั้นประถมศึกษาเพื่อนำมาเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยให้สอดคล้องกับมาตรฐานที่กำหนดไว้

1.5 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

1.6 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้จากแนวทางการจัดการเรียนรู้ของกรมวิชาการ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษา ตรวจสอบความถูกต้องของขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ และแก้ไขตามคำแนะนำ ดังนี้

1.7.1 ขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนการสอน

1.7.2 ความเหมาะสมของเนื้อหาและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

1.7.3 ความถูกต้องของการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่แก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน ประเมินความเหมาะสม 5 ผู้เชี่ยวชาญ ประกอบด้วย

1.8.1 คุณครูประสงค์ สกุกซึ้ง ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนพินิจราษฎร์บำรุง อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

1.8.2 คุณครูรักชนก โพธิ์สก ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนพินิจราษฎร์บำรุง อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

1.8.3 คุณครูสุรสีห์ จันทร์แสงสี ครูวิทยฐานะชำนาญการ โรงเรียนคลองขาม

วิทยาการ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาฬสินธุ์ กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ภาษา

1.8.4 คุณครูสุธาทิพย์ ภูอ่อน ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนคลองขาม วิทยาการ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาฬสินธุ์ กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน ผู้เชี่ยวชาญด้านสถิติ การวิจัย

1.8.5 อาจารย์ ดร.ศรีมาลา จตุพร ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนอนุกุล นารี อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ภาษา

จากการนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาประเมินความเหมาะสมซึ่งมีเกณฑ์ ดังนี้ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 69) กล่าวถึงข้อความที่กล่าวเชิงนิมิต (Positive Statements) สำหรับข้อความในเชิงนิมิต (ทางบวก) ใช้เกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีความเหมาะสมระดับมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความเหมาะสมระดับมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความเหมาะสมระดับปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความเหมาะสมระดับน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความเหมาะสมระดับน้อยที่สุด

ผลสังเกตควรผ่านค่าเฉลี่ย 3.57 ขึ้นไป ผลประเมิน พบว่า อยู่ในระดับ 4.00-5.00

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในการสร้างแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับวิธีการสร้างแบบทดสอบทักษะการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.2 ศึกษาเนื้อหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรและ โครงสร้างแบบทดสอบ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.3 ศึกษากิจกรรมการวัดและแบบประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารของนักวิชาการ และศึกษาแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารจากหนังสือ แนวการสร้างข้อสอบ ของ อัจฉรา วงษ์โสธร (2538 : 124 - 125) แล้ว สร้างแบบทดสอบหรือกิจกรรมในการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อน

และหลังเรียน (Pre - Posttest) จากนั้นปรับวิธีการดำเนินการสอบ โดยให้นักเรียนจับคู่สนทนา แล้วเลื่อกบทบาทและสถานการณ์ ตามเงื่อนไขบทบาทที่ได้รับ

2.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเกณฑ์การให้คะแนนที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน ประกอบด้วย

2.4.1 คุณครูประสงค์ สกุลซึ้ง ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ ครูผู้สอนวิชา ภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นประถมศึกษาโรงเรียนพินิจราษฎร์บำรุง อำเภอขามเฒ่า จังหวัด กาฬสินธุ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

2.4.2 คุณครูสุรสีห์ จันทร์แสงสี ครูวิทยฐานะชำนาญการ โรงเรียนคลอง ขามวิทยาคาร สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาฬสินธุ์ กรมส่งเสริมการปกครองส่วน ท้องถิ่น ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ภาษา

2.4.3 อาจารย์ ดร.ศรีมาลา จตุพร ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียน อนุคุณนารี อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ภาษา

โดยตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงสำหรับแบบทดสอบจะเป็นการพิจารณา ความสอดคล้องของสถานการณ์ที่กำหนดให้กับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้เกณฑ์ การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้

1 แน่ใจว่าบทบาทสมมติมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้
0 ไม่แน่ใจว่าบทบาทสมมติมีความสอดคล้องกับ เนื้อหาและจุดประสงค์การ เรียนรู้

-1 แน่ใจว่าบทบาทสมมติไม่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้
จากนั้นจึงคัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67 – 1.00 ซึ่งแสดงว่า บทบาทสมมติมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

2.4.4 นำแบบทดสอบที่ได้ไปทำการทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย

3. แบบสอบถามความพึงพอใจ

แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามความ คิดเห็นของนักเรียนที่ผ่านการสอนมาแล้ว ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการ เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติ มีดังต่อไปนี้

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ การวัดและประเมินผล การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

3.2 ผู้วิจัยกำหนดเป้าหมายในการสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน

3.3 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตามเป้าหมายที่กำหนด โดยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2535 : 69)

ระดับคะแนนเฉลี่ย	4.51-5.00	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
ระดับคะแนนเฉลี่ย	3.51-4.50	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
ระดับคะแนนเฉลี่ย	2.50-3.50	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
ระดับคะแนนเฉลี่ย	1.51-2.50	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
ระดับคะแนนเฉลี่ย	1.00-1.50	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม พิจารณาเพื่อตรวจสอบลักษณะข้อความ ความสอดคล้องของพฤติกรรมที่ต้องการวัด ว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่ และความเหมาะสมในการใช้ภาษาแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และอาจารย์ที่ปรึกษา

3.5 ให้ผู้เชี่ยวชาญที่กล่าวถึงในข้างต้นประเมินความสอดคล้อง (Index of Item – Objective Congruence : IOC)

3.6 ผลประเมิน พบว่า แต่ละข้อมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67 - 1.00

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi - Experimental Research) ซึ่งผู้วิจัยจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ทำการทดสอบก่อนเรียน Pre - Test จำนวน 10 ข้อ ซึ่งเป็นข้อทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนการทดลองด้วยการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลอง โดยให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผน จำนวน 8 แผน รวม 16 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเอง

3. ทำการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนหลังการทดลองด้วยการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลอง ซึ่งเป็นคนละชุดแต่มีลักษณะคู่ขนานกับแบบทดสอบวัดความสามารถด้าน การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลอง
4. สอบถามความพึงพอใจของนักเรียนด้วยแบบสอบถามจำนวน 10 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E1/E2) กำหนดเกณฑ์ 75/75
2. วิเคราะห์การเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากกิจกรรมการจัดการเรียนรู้การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนกับหลังเรียน
3. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยหาค่าเฉลี่ยอัตราส่วนและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยถือเกณฑ์ประเมิน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 96)

ค่าเฉลี่ย	การแปลผล
4.51-5.00	มีความพึงพอใจมากที่สุด
3.51-4.50	มีความพึงพอใจมาก
2.51-3.50	มีความพึงพอใจปานกลาง
1.51-2.50	มีความพึงพอใจน้อย
1.00-1.50	มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 1.1 การหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงพินิจ และความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้

ความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญของแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และแบบสอบถามความพึงพอใจ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543 : 248 - 249)

1.2 การหาความสอดคล้อง (Index of Item – Objective Congruence : IOC) โดยมีสูตรการคำนวณดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ

IOC คือ ความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับแบบทดสอบ

$\sum R$ คือ ผลรวมของคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบข้อคำถาม เพื่อพิจารณาด้านภาษาที่ใช้ในข้อคำถาม จำนวนผู้เชี่ยวชาญ 3 คน พิจารณาใน 3 ประเด็น คือ เหมาะสม ไม่เหมาะสม และไม่แน่ใจโดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้

บทบาทสมมติมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

0 ไม่แน่ใจว่าบทบาทสมมติมีความสอดคล้องกับ เนื้อหาและ

จุดประสงค์การเรียนรู้

-1 บทบาทสมมติไม่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

1.3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) หรือสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ เป็นค่าความเชื่อมั่นที่คำนวณได้จากสูตร Cronbach การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยแบบทดสอบค่าคะแนนที่ได้ อาจจะเป็นค่าอะไรก็ได้ที่มีค่ามากกว่า 1 (สมนึก กัททิษฺณิ. 2546 : 225) สูตรที่ใช้ในการคำนวณมีดังนี้

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ

α คือ ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

n คือ จำนวนข้อของแบบทดสอบ

s_i^2 คือ ความแปรปรวนของแบบทดสอบรายข้อ

s_t^2 คือ ความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

1.4 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายระหว่างคะแนนของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการสอน แต่ละข้อกับคะแนนรวม (Item – Ttotal Correlation) (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 107) สูตรที่ใช้ในการคำนวณมีดังนี้

$$D = \frac{R_u - R_l}{\frac{N}{2}} \quad \text{หรือ} \quad \frac{R_u - R_l}{N_u \text{ หรือ } N_l}$$

เมื่อ

D คือ ค่าอำนาจจำแนก

R_u คือ จำนวนผู้เรียนที่ตอบในกลุ่มเก่ง

R_l คือ จำนวนผู้เรียนที่ตอบถูกในกลุ่มอ่อน

N คือ จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

N_u คือ จำนวนผู้เรียนในกลุ่มเก่ง

N_l คือ จำนวนผู้เรียนในกลุ่มอ่อน

2. ค่าเฉลี่ย μ (Mean) ของคะแนนการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างการทดลอง และของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อน การทดลองและหลังการทดลอง

3. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน σ (Standard Deviation) ของคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลองและหลังการทดลองการคำนวณค่าสถิติดังกล่าวข้างต้นใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์

4. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน t - test ค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยกลุ่มเดียวกันระหว่างทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยสูตร t - test Dependent Samples (บุญชม ศรีสะอาด. 2547 : 84) สูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ

t แทน ค่า t

D แทน ผลต่างระหว่างข้อมูลแต่ละคู่

	$\sum D$	แทน	ผลรวมของผลต่างระหว่างข้อมูลแต่ละคู่
	$(\sum D)^2$	แทน	ผลรวมของผลต่างระหว่างข้อมูลแต่ละคู่แล้วนำมา
ยกกำลังสอง			
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของผลต่างระหว่างข้อมูลแต่ละคู่ ยกกำลัง
สอง			
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
	N	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมายและเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลให้ถูกต้อง ตลอดจนสื่อความหมายของข้อมูลที่ตรงกัน ดังนี้

μ	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ย
N	หมายถึง	จำนวนนักเรียนในกลุ่มเป้าหมาย
σ	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	หมายถึง	ค่าสถิติทดสอบที (T - Test)
E_1	หมายถึง	ประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้
E_2	หมายถึง	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
**	หมายถึง	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นลำดับขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ก่อนเรียนกับหลังเรียน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนนทดสอบย่อยระหว่างเรียน
ของนักเรียนรวมทุกแผน

เลข ที่	แผนการสอนที่								รวม	เฉลี่ย	ร้อยละ	สอบ หลัง เรียน
	1	2	3	4	5	6	7	8				
เต็ม	10	10	10	10	10	10	10	10	80	10	100	30
1	7	6	9	10	8	10	9	10	69	8.63	86.25	24
2	7	8	9	8	9	10	10	10	71	8.88	88.75	27
3	6	9	9	9	9	10	9	10	71	8.88	88.75	27
4	6	8	9	9	10	8	10	10	70	8.75	87.50	22
5	6	9	8	9	8	9	10	10	69	8.63	86.25	29
6	5	9	9	10	9	10	8	10	70	8.75	87.5	27
7	7	9	9	9	10	9	10	10	73	9.13	91.25	27
8	6	9	9	9	9	8	10	10	70	8.75	87.5	27
9	6	9	9	9	9	8	10	10	70	8.75	87.50	26
10	7	9	9	9	9	10	9	10	72	9.00	90.00	25
11	6	9	9	7	9	9	10	9	68	8.50	85.00	25
12	7	9	9	9	9	9	10	10	72	9.00	90.00	27
13	6	9	9	7	9	10	8	10	68	8.50	85.00	25
14	6	9	9	8	9	10	9	10	70	8.75	87.50	28
15	8	9	9	9	9	10	9	10	73	9.13	91.25	27
16	6	9	9	8	9	9	0	10	70	8.75	87.50	28

เลข ที่	แผนการสอนที่								รวม	เฉลี่ย	ร้อยละ	สอบ หลัง เรียน
	1	2	3	4	5	6	7	8				
17	7	9	9	9	9	10	9	10	72	9.00	90.00	28
18	5	9	9	9	9	10	8	10	69	8.63	86.25	26
19	9	9	9	8	9	8	10	10	72	9.00	90.00	26
20	6	9	9	8	9	10	9	10	70	8.75	87.50	26
21	8	9	9	9	10	7	10	10	72	9.00	90.00	28
22	6	9	9	10	9	9	10	10	72	9.00	90.00	28
23	7	9	9	7	9	8	10	10	69	8.63	86.25	26
24	7	9	9	9	10	9	10	10	73	9.13	91.25	28
25	8	9	9	9	9	7	10	9	70	8.75	87.50	26
26	6	9	9	9	10	9	10	10	72	9.00	90.00	26
27	8	9	9	10	9	9	10	10	74	9.25	92.50	27
28	8	9	9	9	9	10	9	10	73	9.13	91.25	26
29	8	9	9	10	9	10	10	10	75	9.38	93.75	27
30	6	9	9	9	10	9	10	10	72	9.00	90.00	28
31	7	9	9	10	9	10	9	10	73	9.13	91.25	27
32	8	9	9	8	9	10	9	10	72	9.00	90.00	28
รวม	216	283	287	282	292	294	304	318	2276	284.5	2845	852.3
μ	6.75	8.84	8.97	8.81	9.13	9.19	9.5	9.94	71.1	8.891	88.90	26.63
σ	0.98	0.57	0.18	0.86	0.49	0.93	0.67	0.25	1.76	0.22	2.19	1.41
P	67.5	88.4	89.6	88.1	91.2	91.8	95.0	99.38	88.90	88.90	88.90	88.78

จากตารางที่ 1 พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทำแบบทดสอบระหว่างเรียน
จำนวน 8 ชุด ได้คะแนนรวมทั้งสิ้น 2276 คะแนน หรือคิดเป็นร้อยละ 88.90 (E1)

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนนทดสอบ

คนที่	ผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD	
	ก่อนเรียน	หลังเรียน
1	15	24
2	13	27
3	18	27
4	14	22
5	17	29
6	15	27
7	17	27
8	18	27
9	16	26
10	16	25
11	17	25
12	15	27
13	17	25
14	13	28
15	14	27
16	18	28
17	14	28
18	19	26
19	15	26
20	13	26
21	14	28
22	17	26
23	13	28
24	15	26
25	16	28
26	18	26
27	17	27
28	15	26
29	16	27
30	15	28
31	14	27
32	15	28

คนที่	ผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD	
	ก่อนเรียน	หลังเรียน
รวม	502	852.30
μ	15.70	26.63
σ	2.49	1.41
ร้อยละ	52.31	88.78

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนทดสอบก่อนเรียนรวม 502 คะแนน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 15.70 คิดเป็นร้อยละ 52.31 และคะแนนหลังเรียนรวม 852.30 คะแนน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 26.63 คิดเป็นร้อยละ 88.78 (E2)

หลังจากทำการทดลองเสร็จสิ้น ผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบย่อย ในแผนการจัดการเรียนรู้กับคะแนนการทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มาหาประสิทธิภาพ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าประสิทธิภาพโดยใช้แผนการจัดการกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบ กลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คะแนน	คะแนนเต็ม	μ	ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย
-คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบย่อย ของแผนการจัดการเรียนรู้ระหว่างเรียน	80	71.1	88.90
-คะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบวัด ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารหลังเรียน	30	26.63	88.78
คะแนน	คะแนนเต็ม	μ	ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย
ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ 88.90/88.78 (E1/E2)			

จากตารางที่ 3 คะแนนจากการทำแบบทดสอบย่อยของแผนการจัดการเรียนรู้ระหว่างเรียนทั้ง 8 แผน มีค่าเฉลี่ย คือ 71.10 จากคะแนนเต็ม 80 คิดเป็นร้อยละ 88.90 และคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียน มีค่าเฉลี่ย คือ 26.63 จากคะแนนเต็ม 30 คิดเป็นร้อยละ 88.78

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ก่อนเรียนกับหลังเรียน ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ก่อนเรียนกับหลังเรียน

กลุ่มเป้าหมาย	N	μ	σ	T
ก่อนเรียน	32	15.70	2.49	**40.80
หลังเรียน	32	26.63	1.41	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 40.80$)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

ข้อ	รายการประเมิน	μ	σ	แปลผล
1	เนื้อหาที่เรียนเป็นเรื่องที่ไม่ยากเกินไป	4.47	0.50	มาก
2	เนื้อหาที่เรียนเป็นเรื่องที่นักเรียนสนใจ และชื่นชอบ	4.75	0.44	มากที่สุด
3	เนื้อหาที่เรียนเป็นเรื่องที่สามารถใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.44	0.50	มาก
4	จริง	4.84	0.35	มากที่สุด
5	กิจกรรมเหมาะสมกับความรู้ความสามารถของนักเรียน	4.75	0.44	มากที่สุด
6	นักเรียนได้รับความรู้ตามที่คาดหวัง	4.72	0.43	มากที่สุด
7	นักเรียนพอใจที่ได้ค้นคว้าหาคำตอบด้วยตนเอง			
	นักเรียนได้ฝึกความสามารถด้านการพูด ทำให้เกิดความ	4.78	0.41	มากที่สุด
8	มั่นใจและกล้าแสดงออก	4.59	0.67	มากที่สุด
9	กิจกรรมการเรียนรู้เป็นกลุ่มทำให้นักเรียนเป็นคนมีเหตุผล	4.50	0.67	มาก
10	การทำงานเป็นกลุ่มทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบ			
	นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและตัดสินใจ	4.81	0.59	มากที่สุด
	กิจกรรม			
	เฉลี่ยโดยรวม	4.67	0.45	มากที่สุด

จากตารางที่ 5 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.67$, $\sigma = 0.45$) เมื่อพิจารณารายข้อจากมากไปน้อย 3 ลำดับ ดังนี้ (1) กิจกรรมเหมาะสมกับความรู้ความสามารถของนักเรียน ($\mu = 4.84$, $\sigma = 0.35$) (2) นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและตัดสินใจกิจกรรม ($\mu = 4.81$, $\sigma = 0.59$) (3) นักเรียนได้ฝึกความสามารถด้านการพูด ทำให้เกิดความมั่นใจและกล้าแสดงออก ($\mu = 4.78$, $\sigma = 0.41$)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาในครั้งนี้ เป็นพัฒนากิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้ วัตถุประสงค์การวิจัย 1) เพื่อพัฒนากิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ก่อนเรียนกับหลังเรียน และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

สรุปผล

1. กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 88.90/88.78
2. นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้วยกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.67, \sigma = 0.45$)

อภิปรายผล

1. การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ (E1/ E2) เท่ากับ 88.90/88.78 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ 75/75 ผลการศึกษาปรากฏเช่นนี้ อาจเนื่องมาจาก แผนการจัดการเรียนรู้ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นอย่างเป็นขั้นตอน และผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ประกอบด้วยการวิเคราะห์สาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ศึกษาคู่มือการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ศึกษาเอกสารการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผล แล้วจึงนำข้อมูลที่ได้มาสังเคราะห์ วิเคราะห์ รวบรวมออกแบบสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีองค์ประกอบครบถ้วน นอกจากนี้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์สมมติที่หลากหลาย ทำให้เกิดความสนุกสนานในการเรียน ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เพื่อที่จะปฏิบัติตนในห้องเรียนได้อย่างเหมาะสม ฝึกการแก้ปัญหา และช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการตัดสินใจ อีกทั้งเข้าใจในความรู้สึกของผู้อื่น ตลอดจนสามารถปฏิบัติตนต่อผู้อื่นได้อย่างเหมาะสมทำให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกัน เมื่อประกอบกับการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ จึงทำให้การจัดการเรียนรู้ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี สอดคล้องกับ มยุรีสิรินทร์ ศิริวรรณ (2012 : 371) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เป็น กระบวนการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนที่มีผู้เรียนที่มีความหลากหลาย ทั้งระดับความสามารถ, เพศ และคุณธรรมจริยธรรมในการเรียนและทำงานร่วมกันในกลุ่มเล็ก มุ่งเน้นการทำงานร่วมกัน การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ในกิจกรรมกลุ่มเล็ก การประสบความสำเร็จของกลุ่มคือเป้าหมายของการเรียนรู้ สอดคล้องกับผลวิจัยของ สุวัฒน์ชัย ภูนาพรรณ (2555 : 90) ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 83.68/81.54 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พิชญ์ภวิศ ภูมิมณี และสมบุรณ์ พินธุรักษ์ (2555 : 94) ได้สร้างแผนพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า แผนพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ 83.83/84.85 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฤทัยพัฒน์ พุดลา (2553 : 125) ได้วิจัยการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้บทบาทสมมติ ผลการวิจัยพบว่า มีประสิทธิภาพ 80.75/84.20 ศกุนิชญ์ ตรีประทุม (2555 : 68 - 70) ที่มีผลวิจัยพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจแบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับแบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 88.90/88.78 สอดคล้องกับ จิรนนท์ กุญชะ โมรินทร์ (2559 : 134) ได้วิจัยการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 85.74/84.17 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD มีความสามารถด้านการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากการคำนึงถึง การใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์สมมติที่หลากหลาย ทำให้เกิดความสุขสนุกสนานในการเรียน ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เพื่อที่จะปฏิบัติตนในห้องเรียนได้อย่างเหมาะสม ฝึกการแก้ปัญหา และช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการตัดสินใจ อีกทั้งเข้าใจในความรู้สึกของผู้อื่น ตลอดจนสามารถปฏิบัติตนต่อผู้อื่น ได้อย่างเหมาะสมทำให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกัน เมื่อประกอบกับการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ จึงทำให้การจัดการเรียนรู้ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี สอดคล้องกับ มยุรีสิรินทร์ ศิริวรรณ (2012 : 371) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เป็น กระบวนการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนที่มีผู้เรียนที่มีความหลากหลาย ทั้งระดับความสามารถ, เพศ และคุณธรรมจริยธรรมในการเรียนและทำงานร่วมกันในกลุ่มเล็ก มุ่งเน้นการทำงานร่วมกัน การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ในกิจกรรมกลุ่มเล็ก การประสบความสำเร็จของกลุ่มคือเป้าหมายของการเรียนรู้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุวัฒน์ชัย ภูนาพรรณ (2555 : 91) ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 สอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ ฤทัยพันธ์ พุดลา (2553 : 125 - 127) ได้วิจัยการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้บทบาทสมมติ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความสามารถด้านการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.05 สอดคล้องกับ ศกุนิษฐ์ ตรีประทุม (2555) ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยกิจกรรมแบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับแบบฝึกทักษะ การอ่าน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลวิจัย พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับ สุรภา สีลารัตน์ (2557) ได้ทำวิจัยเรื่อง การประเมินความแตกต่างประสพการณ์การเรียนรู้เรื่อง คำและหน้าที่ ของคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD กับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีปกติ นักเรียนมีประสพการณ์การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็น สำคัญสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ สอดคล้องกับ จิรนนท์ กฤษชะ โมรินทร์ (2559 : 136) ได้วิจัยการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ ทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค STAD ประกอบเกม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูง กว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการ แสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.67$, $\sigma = 0.45$) ทั้งนี้เป็นผลมาจาก กิจกรรมการแสดงบทบาท สมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้น ผู้เรียนเป็นสำคัญ กระบวนการเรียนการสอนสนองความแตกต่างของแต่ละการใช้ภาษาในการ สื่อสารในสถานการณ์สมมติที่หลากหลาย ทำให้เกิดความสนุกสนานในการเรียน ช่วยส่งเสริม ให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เพื่อที่จะปฏิบัติตนในห้องเรียน ได้อย่างเหมาะสม ฝึกการแก้ปัญหา และ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการตัดสินใจ อีกทั้งเข้าใจในความรู้สึกของผู้อื่น ตลอดจน สามารถปฏิบัติตนต่อผู้อื่น ได้อย่างเหมาะสมทำให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกัน เมื่อประกอบกับ การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ จึงทำให้การจัดการเรียนรู้ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี สอดคล้อง กับ มยุรีสิรินทร์ ศิริวรรณ (2012 : 371) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เป็น กระบวนการ จัดการเรียนการสอนในห้องเรียนที่มีผู้เรียนที่มีความหลากหลาย ทั้งระดับความสามารถ, เพศ และคุณธรรมจริยธรรมในการเรียนและทำงานร่วมกันในกลุ่มเล็ก มุ่งเน้นการทำงานร่วมกัน การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ในกิจกรรมกลุ่มเล็ก การประสบความสำเร็จของกลุ่มคือเป้าหมาย ของการเรียนรู้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุวัฒน์ชัย ภูนาพรรณ (2555 : 92) ศึกษาการ พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความ

พึงพอใจอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฤทัยพันธ์ พุดลา (2553 : 125 - 127) ได้
 วิจัยการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักศึกษาชั้นปีที่ 4
 โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้บทบาทสมมติ
 ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาท
 สมมติโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับ จิรนนท์ กุญชะโมรินทร์ (2559 : 136)
 ได้วิจัยการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมี
 ความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการจัด
 กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม โดยรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ควรนำรูปแบบการสอนแบบร่วมมือไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอน
 ควรปรับให้สอดคล้องกับสถานการณ์ เช่น จำนวนนักเรียนต่อกลุ่มอาจมีการเพิ่มขึ้นหรือลดลง
 ได้ การกำหนดบทบาทของนักเรียนอาจปรับเปลี่ยนตามความเหมาะสม

1.2 ในช่วงแรก ๆ ของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD ผู้เรียน
 อาจยังไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติกิจกรรม ดังนั้นครูผู้สอนควรเริ่มจากการชี้แจง
 วัตถุประสงค์ วิธีการดำเนินการ การปฏิบัติตน การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตลอดจนเกณฑ์การ
 ให้คะแนนเป็นรายบุคคลและรายกลุ่มให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจนก่อนดำเนินกิจกรรม

2. ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ
 เทคนิค STAD ไปใช้ร่วมกับการจัดการเรียนรู้การสอนเทคนิคอื่น เช่น การใช้แผนผังความคิด
 เป็นต้น เพื่อให้การจัดกิจกรรมมีความหลากหลาย

2.2 ควรนำกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ
 เทคนิค STAD ไปใช้กับการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ในระดับช่วงชั้น
 เดียวกันหรือต่างช่วงชั้น

2.3 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ที่ส่งผลต่อตัวแปรอื่น ๆ เช่น เจตคติต่อการเรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ ความคงทนในการเรียนรู้ เป็นต้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2546). การจัดการเรียนหลักสูตรศึกษาศาสตราและวัฒนธรรม กลุ่มสาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กรรณิกา สร้อยบุศดา. (2553). การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2543). รายงานผลสำรวจเรื่องสภาพการมีและการใช้สื่อการเรียน การสอน ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และปีที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา. _____ . (2545). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว. _____ . (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- _____. (2553). [ออนไลน์]. การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. [สืบค้นเมื่อ 15 กันยายน 2558]. จาก <http://www.moe.go.th/moe/th/blog/view-blog.php?memberid=1640>
- _____. (2553). การจัดการเรียนรู้อุบัติการณ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. (2545). กรุงเทพฯ ฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์. _____ . (2552). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กฤษดา บุญหมื่น. (2555). [ออนไลน์]. ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้. [สืบค้นเมื่อ 10 ตุลาคม 2558]. http://xn-12c2c0ada3bv5b3ao7h2d.blogspot.com/2012/06/blog-post_9489.html
- กลุ่มบริหารงานวิชาการ โรงเรียนดงบังวิทยา. (2558). ข้อมูลสารสนเทศโรงเรียนดงบังวิทยา 2558. กภาพสินธุ์ : โรงเรียนดงบังวิทยา.
- กองวิจัยทางการศึกษา. (2542). วิจัยเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้. กรุงเทพฯ ฯ : การศาสนา กรมศาสนา.

- กาญจนา จันทะดวง. (2542). **หลักการสอน**. สกนนคร : คณะครุศาสตร์ สกนนคร.
- กุศยา แสงเดช. (2545). **ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ สำหรับครูประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : แม็ค.
_____. (2545). **ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : วิ.เจพรีนติ้ง.
- เจียน วันทนียตระกูล. (2552). [ออนไลน์]. **การเขียนแผนการสอน คือภารกิจของครู**, [สืบค้นเมื่อ 12 ตุลาคม 2558]. จาก http://www.lanna.mbu.ac.th/artilces/PlanBU_Khean.asp
_____. **หลักการและวิธีการสอน**. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขต
ล้านนา
- คณิต ดวงหัตถ์. (2537). **สุขภาพจิตกับความพึงพอใจในงานของข้าราชการตำรวจชั้น ประทวน
ในเขต เมืองและเขตชนบท ของจังหวัดขอนแก่น**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- โฆษิต จัตุรัสวัฒนากุล. (2543). **การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการสอนเป็นกลุ่มที่
ช่วยเหลือเป็นรายบุคคลที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการถ่ายโยง
ความรู้ในวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร.
- จิรนนท์ กุญชะ โมรินทร์. (2559). **การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียง
และเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD
ประกอบเกม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- จิราพร วีระหงส์. (2548). **ความพึงพอใจของประชาชนต่อระบบและกระบวนการ
ให้บริการของ กรุงเทพมหานคร เขตราชบุรีบูรณะ**. ภาคนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต.
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- เจนจิรา ชัยปาน และคณะ. (2556). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ
ของ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4**.
ภาคนิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- ชลิดา ไชยเอีย. (2554). [ออนไลน์]. **การใช้การแสดงบทบาทสมมติ**. [สืบค้นเมื่อ 12 ตุลาคม
2558]. จาก http://chalida003.blogspot.com/p/blog-page_2164.html
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2532) **การวางแผนการสอน**. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
_____. (2532). **การวางแผนการสอนและเขียนแผนการสอน**. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- ชาติรี เกิดธรรม. (2545). **เทคนิคการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- จิตชล ขานารมณ. (2556). **การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โดยใช้ภาพยนตร์ต่างประเทศ**. วิจัยในชั้นเรียน สงขลา : โรงเรียนเตรียมบัณฑิตพิชชาลัย.
- ญาดาพนิต พิณกุล. (2539). **หลักการสอน**. กรุงเทพฯ : วีระวิทยานิพนธ์.
- ณัฐจันรี ฤทธิรัตน์ และธัญญา ชีระมณี. (2558). [ออนไลน์]. **ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย-Graduation Research Conference 2014**. [สืบค้นเมื่อ 12 ตุลาคม 2558]. จาก <https://gsbooks.gs.kku.ac.th/57>
- ดวงเดือน แสงชัย. (2533). **การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : โอ เอส พริ้นติ้งเฮ้าส์.
- เดือนดารา ศรีอนุรักษ์. (2554). [ออนไลน์]. **การจัดการเรียนรู้**. [สืบค้นเมื่อ 12 ตุลาคม 2558]. จาก <https://www.l3nr.org/posts/511711>
- ทศนา แวมณี. (2545). **14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ**. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2545). **รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2544). **14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2546). **รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2557). **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 18 กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2547). **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2551). **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนสอน** กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธิดิมา ชินพันธ์. (2555). **การสร้างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- นาคยา ปิลันธนานนท์. (2543) **การเรียนแบบร่วมมือ**. กรุงเทพฯ : จันพลับซ์ซิ่ง.

- นิติพร เชื้อสุวรรณ. (2550). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการฟัง-พูดแลเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบการแสดงบทบาทสมมติกับวิธีสอนแบบปกติ. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- นิลมณี พิทักษ์. (2554). [ออนไลน์]. แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการสอนกฎหมาย. [สืบค้นเมื่อ 9 ตุลาคม 2558]. จาก edoffice.kku.ac.th/research/files/101306-6-3-101306-6-3-lessonplanlow.doc
- บัญญัติ ชำนาญกิจ. (2553). [ออนไลน์]. 24 เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ. [สืบค้นเมื่อ 1 พฤศจิกายน 2558]. จาก <http://www.sahavicha.com>
- บัลลังก์ โลहितเสถียร. (2558). [ออนไลน์]. ศษ.ยกระดับภาษาอังกฤษเด็กไทย. [สืบค้นเมื่อ 11 พฤศจิกายน 2558]. จาก <http://www.moe.go.th/websm/2015/nov/404.html>
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยสำหรับครู. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2528). พัฒนาหลักสูตรและการสอน. ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- _____. (2541). การพัฒนาการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2540). การวัดเชาว์ปัญญาและความถนัด. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- _____. (2556). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 9 (ฉบับปรับปรุงใหม่). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ประดิษฐ์ เอกทัศน์. (2558). จิตวิทยาสำหรับครู. มหาสารคาม. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ประภัสรา โคตะขุน. (2553). [ออนไลน์]. วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing). [สืบค้น เมื่อ 11 กันยายน 2558]. จาก <https://sites.google.com/site/prapasara/f4-1>
- ปรีชา เศรษฐีธร. (2524). หลักการสอนและการฝึกประสบการณ์วิชาชีพภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : กรมการฝึกหัดครู.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2544). เทคนิคและการสอนอาชีพศึกษา. กรุงเทพฯ : พิมพ์ดี.
- เผชิญ กิจระการ. (2546). เอกสารประกอบการสอน. มหาสารคาม : ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- พรพิมล ริยาย และธนากร จำศรี. (2555). การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาชั้นปี ที่ 1 โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัย
นอร์ท-เชียงใหม่.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). สอดคล้องวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่.
พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- พิชญ์ภวิศ ภูมิฉนิ และสมบุรณ์ พินธุรัชย์ (2555). [ออนไลน์]. การพัฒนาความสามารถด้าน
การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทบาทสมมติ. [สืบค้น
เมื่อ 12 มีนาคม 2559]. จาก http://journal-edu.com/home/pdf_journal/186.pdf
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และเพยาว์ ยินดีสุข (2550). กระบวนการออกแบบย้อนกลับ การพัฒนา
หลักสูตรและออกแบบการสอนอิงมาตรฐาน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2544). การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : แนวคิดวิธีและ
เทคนิคการสอน 2. กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2524). หลักและวิธีสอนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช.
- พิน เหมทานนท์. (2528). การสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต. ภาควิชาหลักสูตรและ
การสอนวิทยาลัยครูนครราชสีมา.
- ภณิดา ชัยปัญญา. (2541). ความพึงพอใจของเกษตรกรต่อกิจกรรมไร่นาสวนผสมภายใต้
โครงการและ ระบบการผลิตการเกษตรของจังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ เกษตร
ศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มนัสนันท์ หัตถศักดิ์. (2556). [ออนไลน์]. บทบาทสมมติ สำคัญอย่างไรต่อเด็ก. [สืบค้นเมื่อ 10
กันยายน 2558]. จาก <http://www.manager.co.th/Family>
- มาลีรัตน์ บุ่งทอง. (2553). การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรม
บทบาทสมมติของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาข่าวิทยาคม อำเภอวาปีปทุม
จังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม.
- ยุทธพงษ์ ไกยวรรณ. (2541). เทคนิคและวิธีการสอน. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมพิมพ์ดี.
- ยุทธ(นพพร) พัทฒวิเชียร. (2542). จริตวิทยา : เส้นทางสู่ความเป็นเลิศของนักบริหารศิลปะ
การถ่ายทอด. กรุงเทพฯ : มติชน.

- รวีวรรณ ศรีศรีรามครัน. (2543). **เทคนิคการสอน**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- รวีวัฒน์ สิริบาล. (2551). [ออนไลน์]. **แนวทางการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ**. [สืบค้นเมื่อ 18 กันยายน 2558]. จาก www.myfirstbrain.com/teacher_view.aspx?id=74423
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). **ความพึงพอใจ**. ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์.
- รุจิรี ภู่อาระ. (2545). **การเขียนแผนการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ : บั๊คพอยท์.
- ฤทัยพัฒน์ พุดลา. (2553). **การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม**. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ละเอียด จุฑานันท์. (2543). **แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2545). **เทคนิคและกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พริกหวานกราฟฟิค.
- _____. (2542). **แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : ม.ป.ท.
- _____. (2534). **แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง**. กรุงเทพฯ : คอมพิวเตอร์กราฟฟิค,
- วารี ธีระจิตร. (2542). **การพัฒนาการสอนสังคมศึกษาระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วารุณี ชะปาน. (2555). [ออนไลน์]. **ความสามารถด้านการฟัง-พูดและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนบ้านบ่อ ด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เพลงและเกม**. [สืบค้นเมื่อ 18 กันยายน 2558]. จาก www.journal.msu.ac.th/upload/articles/article689_6066.pdf
- วาสนา เหล่าดวงดี. (2554). **กระบวนการเรียนรู้เพื่อการพัฒนาสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วย การพูดและการเขียนด้วยกิจกรรมสวนพฤกษศาสตร์โรงเรียน**. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- วิชาการ. (2556). [ออนไลน์]. **ทฤษฎีความพึงพอใจ**. [สืบค้นเมื่อ 12 กรกฎาคม พ.ศ. 2556]. จาก <http://thongkred99.blogspot.com/2013/07>
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2549). **เอกสารประกอบการสอนนวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้**. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะศึกษาศาสตร์.

_____. (2549). เอกสารประกอบการสอนวิชา การพัฒนาการเรียนการสอน. มหาสารคาม :
ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

_____. (2544). นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ช้างทอง.

วิมลรัตน์ ชัยสิทธิ์. (2522). การแสดงบทบาทสมมติในการสอนกลุ่มบูรณาการสำหรับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
กรุงเทพฯ.

วิโรจน์ สัตย์สันต์สกุล. (2548). ความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการของสถานี
ตำรวจภายหลังจากปรับโครงสร้างองค์กรใหม่:ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดฉะเชิงเทรา.
(ภาคนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ฉะเชิงเทรา.

วิวรรณ เสรีรัตน์. (2539). องค์การและการจัดการ. กรุงเทพฯ : บริษัทวิสิทธิ์พัฒนาจำกัด.

ศกุนิชญ์ ตรีประทุม. (2555). การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วย
กิจกรรมแบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับแบบฝึกทักษะการอ่าน สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม.

สงบ ลักษณ์. (2533). แนวการทำแผนการสอน. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

สมนึก กัททิษณิ และคณะ. (2537). การวัดผลการศึกษา. มหาสารคาม : ภาควิชาหลักสูตร
และการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.

_____. (2546). เทคนิคการสอนและรูปแบบการเขียนข้อสอบแบบเลือกตอบ วิชา
คณิตศาสตร์ เบื้องต้น. ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สมศิริ ปลื้มจิตต์. (2544). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเหตุผลเชิง
จริยธรรมในการสอนจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการสอนโดยใช้
บทบาทสมมติกับการสอนตามคู่มือ. ปริญญาโทมหาบัณฑิต การศึกษามหาบัณฑิต การ
มัธยมศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. (2555). [ออนไลน์]. รายงานผลการ
วิเคราะห์ความพึงพอใจการให้บริการด้านอุปกรณ์การศึกษาและสภาพแวดล้อมการ
เรียนรู้ ประจำปีการศึกษา 2555. [สืบค้นเมื่อ 12 กรกฎาคม พ.ศ. 2556].

จาก <http://www/cmru.ac.th>

- สุกัญญา ชารีวรรณ. (2521). **หลักการสอนและเตรียมประสบการณ์ภาคปฏิบัติ**.
กรุงเทพฯ : ภาควิชา หลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครูสวนสุนันทา.
- สุคนธ์ สินธพานนท์. (2552). **นวัตกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน**.
พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด 9119 เทคนิคพรีนติ้ง.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). **การสอนทักษะภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). **วิธีสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- _____. **วิธีสอนภาษาอังกฤษ**. (2539). พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สุรเชษฐ ปิตะวาสนา. (2544). **ความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการของเทศบาลศรี
ดอนไผ่**. ภาคนิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษิต. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
กรุงเทพฯ.
- สุรภา สีลารัตน์. (2557). **การประเมินความแตกต่างประสบการณ์การเรียนรู้ เรื่อง คำและหน้าที่
ของคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วย
เทคนิค STAD กับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีปกติ**. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สุรวาท ทองบุ. (2555). **การวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 8. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สุรศักดิ์ ปาเฮ. (2554). **การสอนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ เอกสารประกอบการอบรมเชิง
ปฏิบัติการ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สพท.แพร่ เขต 2. แพร่. สพท.
แพร่ เขต 2.**
- สุลัดดา ลอยฟ้า และคณะ. (2540). **หลักสูตรเทคนิคและกลวิธีสอนคณิตศาสตร์**. เอกสาร
ประกอบโครงการพัฒนาการเรียนการสอนระดับประถมศึกษา ภาควิชาการ
ประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุวรรณณี ชะกร. (2553). [ออนไลน์]. **การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ (Cooperative-
Based Learning)**. [สืบค้นเมื่อ 5 มีนาคม 2559]. จาก www.slideideas.com > General

- สุวัฒน์ชัย ภูนาพรรณ. (2555). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนท่าขอนยางพิทยาคม องค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2549). กลยุทธ์การสอนคิดสังเคราะห์. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- _____. (2545). 19 วิธี การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ, อรทัย มูลคำ. (2545). 19 วิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- _____. (2545). เรียนรู้สู่ครูมืออาชีพ. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ทีพีพรินท์.
- สุวิมล ว่องวานิช. (2548). การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อดิศา เบญจรัตนานนท์ และคณะ. (2552). “กิจกรรมและสื่อเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ” วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. 5(2) กรกฎาคม-ธันวาคม.
- อรุณี วิริยจิตร. (2532). การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์,
- อ้อม ประนอม. (2540). วิทยาการสำหรับวิทยากร. กรุงเทพฯ : ช่างฟ้า.
- อัจฉรา วงษ์โสธร. (2544). การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2538). แนวการสร้างข้อสอบทางภาษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2546). หลักการสอน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- _____. (2540). หลักการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- _____. (2546). หลักการสอน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- อิทธิพล เหล็กกล้า. (2545). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. รายงานการศึกษา ค้นคว้าอิสระ การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อินทิรา ศรีประสิทธิ์. (2552). [ออนไลน์]. 7 ขั้นตอนที่จะทำให้คนไทยเก่งภาษาอังกฤษอย่างถาวรและแท้จริง. [สืบค้นเมื่อ 12 ตุลาคม 2558]. จาก <http://www.oknation>

- เอกรินทร์ สีมหาศาล และคณะ. (2557). **ศิลปะ ป.3**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์. _____ . (2545). **กระบวนการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา แนวคิดสู่ปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ : บั๊คพอยท์.
- Al-Saadat, A., and Afifi, E. (1997). [online]. **“Role-Playing for Inhibited Students in Paternal Communities,**” Forum. 35(3) : 43. [cited 2016 March. 5]. Available from : URL : <http://eric.ed.gov/?id=EJ593331>
- Balfakih, N. (2003). [online]. **The effectiveness of student team achievement division (STAD) for teaching high school chemistry in the United Arab Emirates.** [cited 8 September 2016]. Available from : URL : <http://www.researchgate.net/publication/228359600>
- Bartz, W.H. (1979). [online]. Language in Education : Theory and Practice. **Virginia : The Center for Applied Linguistic.** [cited 5 March 2016]. Available from : URL : <http://files.eric.ed.gov/fulltext/ED233589.pdf>
- Bowen, J. Donald, Madsen, H., and Hilferty, A. (1985). [online]. **TESOL Technique and Procedure.** Massachusetts : Heinle & Heinle. [cited 5 March 2016]. Available from : URL : <http://trove.nla.gov.au/work624144?q&versionId=21863932>
- Boyd, S Lynn and etal. (2007). [online]. **Increasing students participation and advocacy of primary students through role-play, teacher modeling and direct instruction of communication skills.** [cited 12 March 2016]. Available from : URL : <http://eric.ed.gov/?id=ED498927>
- Brown, D. (2001). [online]. **Teaching by Principles.** 2nd ed. San Francisco : San Francisco State University. [cited 12 March 2016]. Available from : URL : <https://pedufopenglish.files.wordpress.com>
- Bygate, M. and Porter, Don. (1991). [online]. **Dimension in the Acquisition of Oral Language Learning.** Oxford : Oxford University Press. [cited 12 March 2016] Available from : URL : <http://eric.ed.gov/?id=ED367164>
- Bygate, M. (1995). [online]. **“Speaking” in Language Teaching.** Oxford : Oxford University Press. [cited 12 March 2016]. Available from : URL : <https://books.google.co.th/books>

- Byrne, L.S.R. (1986). [online]. **A Comprehensive Grammar**. Oxford : Blackwell. [cited 12 March 2016]. Available from : URL : <http://wals.info/refdb/record/Byrne-et-al-1986>
- Carroll, Brendan J. (1980). [online]. **Testing Communicative Performance**. London : Cambridge University Press. [cited 12 March 2016]. Available from : URL : <https://books.google.co.th/books>
- Day, E.A. (1997). **Knowledge structure and the acquisition of complex skills**. Journal of Apply Psychology.
- Eckard, R.D., & Kearny, M.A. (1981). [online]. **“Teaching conversation skills,” in Language in Education : Theory and Practice**. Retrieved on Apr, 20 2001. Available from : URL : www.eric.ed.gov/ERICWebPortal/search/basic.jsp (ERIC Database)
- Good, C. V. (Ed.). (1973). **Dictionary of education**. 3rd ed. New York : McGraw-Hill.
- Harris, D. (1988). **Testing English as a Second Language**. New York : McGraw Hill.
- Hornby, A. F. (2000). **Advance learner's dictionary**. 6th ed. London, England : Oxford University.
- Johnson, D.W., and Johnson, R.T. (1998). **An overview of cooperative learning**. In J.S. Thousand, RR.A. Villa & A.I. Nevin (Eds.) **Creative and collaborative learning**. Baltimore, Maryland : Paul H. Brooks.
- Kagan, S. (1995). **Cooperative Learning & Wee Science**. San Clemente : Kagan Cooperative Learning.
- _____. (1996). **Cooperative Learning and Mathematics**. San Juan Capistrano : Kagan Cooperative Learning.
- Khaled, M.M.Z. (2008). [online]. **The Effect of Using a Program Based on Cooperative Learning Strategy on Developing some Oral Communication Skills of Students**, at English Department, Faculty of Education Sana'a University. [cited 12 March 2016]. Available from : URL : <http://files.eric.ed.gov/fulltext/>

- Khan, G. (2011). [online]. **Effect of Student's Team Achievement Division (STAD) on Academic Achievement of Students**. 7(12) : 1911 - 2017 ; December. Retrieved on September, 8 2016. Available from : URL : <http://www.ccsenet.org/journal>
- Harmer, J. (1991). **The Practice of English Language Teaching**. New York : Longman.
- Hymes, D.H. (1979). [online]. **The communicative approach to language teaching**. London : Oxford University. [cited 12 March 2016]. Available from : URL : <http://www2.vobs.at/ludescher>
- Ladousse, G.P. (1987). [online]. **Role play**. Oxford : Oxford University Press. [cited 12 March 2016] Available from : URL : <http://www.dailynterpreter.com/archives/1018>
- Lynch, Tony. (1996). [online]. **Communication in the Language Classroom**. Oxford : Oxford University Press. [cited 12 March 2016] Available from : URL : <http://fdslive.oup.com/www.oup.com/pdf/elt/>
- Maslow, A. (1943). [online]. **A theory of human motivation Psychological Review** 50. N.Y. : McGraw – Hill. [cited 12 March 2016] Available from : URL : <http://psychclassics.yorku.ca/Maslow/motivation.htm>
- Ments, Van M. (1986). [online]. **The Effective Use of Role Play : Practical Techniques for Improving Learning**. [cited 12 March 2016]. Available from : URL : <https://books.google.co.th/books>
- Quirk. (1987) . [online]. **Americans prefer U.S. goods, unknowingly buy foreign ones**. [cited 12 March 2016]. Available from : URL : <http://www.quirks.com/articles/>
- Rais, A. A. (2014). [online]. **Effectiveness of Cooperative Learning in Enhancing Speaking Skills and Attitudes towards Learning English**. [cited 12 March 2016]. Available from : URL : <file:///C:/Users/TEMP.com4-PC.041/Downloads/6114-21977-1-PB.pdf>
- Richard and Rodgers. (2002). [online]. **Theodore S. Approaches and Methods in Language Teaching**. Cambridge Cambridge University Press. [cited 12 March 2016]. Available from : URL : <https://www.academia.edu/5666615/>

- Searle, J.R. (1974). **Speech Acts : An Essay in the Philosophy of Language**. (5th Reprint).
London : Cambridge University Press.
- Shaftel, F. and Shaftel G. (1967). **Role playing for social values: Decision making in the social studies**. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall.
- Siriwan, M. (2012). **Understanding the cooperative learning dimension**. In the Proceedings on ICSSS 2012, July 19 - 20, 2012 at Rajabhat Maha Sarakham University, Maha Sarakham, pp. 371 - 378).
- Underhill. (2000). [online]. **Human Genetic Diversity in a Global Context**. [cited 12 March 2016]. Available from : URL : <https://books.google.co.th/books>
- Vijit, C. (2008). [online]. **Role - Play method: An innovative training technique**. [cited 12 March 2016]. Available from : URL : <http://www.indianmba.com/>
- Vroom, V. (1964). [online]. **Motivation at a Glance**. [cited 12 March 2016]. Available from : URL : <https://sites.google.com/site/motivationataglanceischool/vroom-s-expectancy-theory>
- Wolman. (1973). [online]. **Definition Of Life Satisfaction Psychology Essay**. [cited 12 March 2016]. Available from : URL : <https://www.ukessays.com/essays/psychology/definition-of-life-satisfaction->

ภาคผนวก ก

แผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อ
การสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้

แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

**แผนการจัดกิจกรรมการแสดงผลงาน
ประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4**

สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	รายวิชาภาษาอังกฤษ (อ16101)
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	ใช้สอนเมื่อ.....
หน่วยการเรียนรู้เรื่อง Activities	เวลา2..... ชั่วโมง
เรื่อง Direction	เวลา1..... ชั่วโมง
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558	ผู้สอน นางสาวสุวรรณี ภูลายขาว

1. สาระสำคัญ

การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำเป็นอย่างยิ่งต่อการนำไปใช้ในอนาคตของนักเรียน โดยเฉพาะเรื่อง Direction (ทิศทาง) จะสามารถทำให้นักเรียนสนทนาในสถานการณ์จริง และใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม

2. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

- ต 1.1 ป.6/1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องและคำแนะนำที่ฟังหรืออ่าน
- ต 1.1 ป.6/3 เลือก/ระบุ ประโยคหรือข้อความสั้น ๆ ตรงตามภาพ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายที่อ่าน
- ต 1.2 ป.6/1 พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะ และมีเจตคติการใช้ภาษาอังกฤษในเรื่องต่อไปนี้ คือ

- 1) นักเรียนออกเสียงคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับ Direction (ทิศทาง) ได้
- 2) นักเรียนเขียนคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับ Direction (ทิศทาง) ได้
- 3) นักเรียนถามตอบเกี่ยวกับคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับ Direction (ทิศทาง) ได้
- 4) นักเรียนสนทนาแสดงผลงานเกี่ยวกับ Direction (ทิศทาง) ได้

4. สาระการเรียนรู้

คำศัพท์: เกี่ยวกับบทสนทนา การบอกทิศทาง

-School, classroom, playground, swing, slide, seesaw, canteen, library, computer room, rest room

-straight ahead, go up, go across, turn right, and turn left

โครงสร้างประโยค

A: Excuse me, where's the canteen? (Where is = where's)

B: Turn right/ left at the corner/ Go up this street and turn right/ left

A: Excuse me, can you tell me, where is the playground?

B: Oh sorry, I don't know.

A: It's alright, thank you very much.

B: You're welcome. (You're = You are)

5. สื่อ / แหล่งเรียนรู้

บัตรภาพ (Pictures cards)

บัตรคำ (Flash cards)

แถบประโยค (example sentences)

Power point

6. การวัดผลและประเมินผล

6.1. สิ่งที่ต้องการวัด

1) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

2) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดง

บทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

3) พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

4) คะแนนพัฒนาของกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

6.2. วิธีการวัด

1) ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่อง Direction จำนวน 10 ข้อ

2) ประเมินการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

3) บันทึกและตรวจแบบประเมินคุณลักษณะการทำงานกลุ่ม

4) บันทึกและตรวจแบบประเมินคะแนนพัฒนาของกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

6.3. เครื่องมือที่ใช้วัด

- 1) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่อง Direction จำนวน 10 ข้อ
- 2) แบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD
- 3) แบบประเมินคุณลักษณะการทำงานกลุ่ม
- 4) แบบประเมินคะแนนพัฒนาของกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

6.4. เกณฑ์การประเมิน

- 1) นักเรียนต้องทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้ คะแนนมากกว่าก่อนเรียน และไม่ต่ำกว่า 7 ข้อ
- 2) นักเรียนต้องพูดออกเสียงคำศัพท์ เรื่อง Direction ได้ 10 คำขึ้นไป รวมถึงอ่านออกเสียงประโยคที่กำหนดได้ และนักเรียนต้องสามารถแสดงบทบาทสมมติที่สอดคล้องกับความหมายของคำศัพท์และประโยคที่กำหนดได้
- 3) กลุ่มนักเรียนต้องได้คะแนนรวมพัฒนาระดับ ดีขึ้นไป (91 - 120 คะแนน)
- 4) นักเรียนต้องได้คะแนนรวมพฤติกรรมด้านคุณลักษณะฯ ตั้งแต่ 15 คะแนนขึ้นไป

7. กิจกรรมการเรียนรู้การแสดงผลบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

7.1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน

7.1.1 ครูทักทายนักเรียน และสนทนาเกี่ยวกับการไปห้องต่าง ๆ ของโรงเรียน

7.2. การเตรียมความพร้อม

7.2.1 ครูแนะนำวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค STAD และแจ้งวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนรู้

7.2.2 ครูจัดทีมให้นักเรียนให้ละความสามารถ ทีมละ 4 คน โดยแต่ละทีมจะประกอบด้วยคนเก่งอย่างน้อย 1 คน ปานกลาง 2 คน และคนเรียนอ่อน 1 คน เพื่อให้ให้นักเรียนได้ช่วยเหลือกันในกลุ่ม แต่ละกลุ่มวางแผนการจัดการเรียนรู้ โดยแบ่งภาระหน้าที่กัน เช่น ผู้อ่าน คำสั่ง ผู้หาคำตอบ ผู้นำเสนอและแสดงผลบทบาทสมมติ ผู้สนับสนุน ผู้จับบันทึก ผู้ประเมินผล เป็นต้น

7.2.3 ครูสอนคำศัพท์ทีละคำโดยใช้ Power Point และบัตรคำ ให้นักเรียนออกเสียง

คำศัพท์ตามครู และจดจำรูปภาพประกอบ จากนั้น ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม จำ คำศัพท์ให้มากที่สุด ในเวลา 5 นาที แล้วฝึกฝนพร้อมทดสอบกันเอง ด้วยการแสดงบทบาท สมมติที่สอดคล้องกับคำศัพท์นั้น ๆ จากนั้นให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมา และให้แต่ละกลุ่ม ตอบ

7.2.4 จัดให้นักเรียน 2 กลุ่มแรกออกมาทำกิจกรรม ให้กลุ่มแรกชูบัตรภาพ, บัตรคำ , แถบประโยคให้อีกฝ่ายหนึ่งออกเสียงพร้อมทำท่าประกอบที่ถูกต้อง หากอ่านออกเสียงถูกและ แสดงท่าทางประกอบถูกต้อง จะได้ 1 คะแนน ตอบไม่ได้ 0 คะแนน (ทั้งนี้อาจให้นักเรียน ออกมาเพียง 2 หรือ 4 กลุ่มก็ได้ เพื่อให้ใช้เวลาไม่เกิน 15 นาที)

7.3 ชั้นฝึก

7.3.1 นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ และอ่านประโยค ตามครู 2 - 3 รอบ เพื่อทบทวน ความถูกต้องของการออกเสียงที่ถูกต้อง

7.3.2 นักเรียนดูภาพประกอบกับอ่านประโยค 2 - 3 รอบ ครูแนะนำให้นักเรียนออก เสียงให้ถูกต้อง

7.3.3 ครูนำเสนอ Power Point นำเสนอบทบาทสมมติในสถานการณ์ต่าง ๆ พร้อม แสดงบทบาทสมมติให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง

7.3.4 ครูแจกแถบประโยคให้แต่ละกลุ่ม ได้ฝึกบทบาทสมมติตามที่เรียนใน Power Point

7.3.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกบทบาทสมมติตามแถบประโยคที่กลุ่มตนได้รับ โดยให้ เวลาประมาณ 10 นาทีในการเตรียมตัวออกมานำเสนอ ขณะเดียวกันครูสำรวจตามกลุ่มต่าง ๆ และให้คำแนะนำเมื่อนักเรียนมีปัญหา (และอาจให้นักเรียนออกมาอธิบายถึงปัญหาเป็นบาง กลุ่ม)

7.3.6 เมื่อครบกำหนดเวลาการออกมาแสดงบทบาทสมมติ ให้นักเรียนกลุ่มแรก ออกมาแสดง ครูพยายามให้เพื่อนกลุ่มที่เหลือมีส่วนร่วม และทำความเข้าใจถึงสถานการณ์และ บทบาทนั้น ๆ ว่ามีความสมจริงหรือไม่ การใช้ภาษาเป็นอย่างไร สอดคล้องกับบทสนทนาใน บทบาทสมมติที่มีหรือไม่ (ขณะเดียวกัน ครูคอยสังเกตการณ์มีส่วนร่วมของแต่ละกลุ่ม)

7.3.7 เมื่อกลุ่มนักเรียนที่แสดงบทบาทสมมติแสดงเสร็จแล้ว ครูเปิดโอกาสให้ เพื่อน ๆ กลุ่มที่เหลือ ได้แสดงความคิดเห็นถึงการแสดงร่วมกัน เช่น การสนทนาในบทบาท สมมติตรงกับบทบาทที่กำหนดไว้หรือไม่ สีหน้า ท่าทาง การแสดงสมจริง สนุกสนานเพียงใด เป็นต้น

7.3.8 นักเรียนได้ร่วมกันให้คะแนนกลุ่มที่ทำได้ดี พร้อมกับครูได้ชมเชย และให้รางวัล ในขณะที่เดียวกัน ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เสนอความคิดเห็นว่า กลุ่มแสดงบทบาทสมมติอื่น ๆ ควรมีข้อแก้ไขส่วนใด

7.3.9 ครูสรุปรวมความรู้ที่นักเรียนได้รับ และความคิดเห็นต่าง ๆ ลงในชาร์ตเพื่อให้นักเรียนเข้าใจภาพรวมของการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ต่อไป

7. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

- 1) สังเกตจากการร่วมกิจกรรม ความสนใจในการแสดงบทบาทสมมติ การตอบคำถาม
- 2) ตรวจใบงาน
- 3) นักเรียนทำแบบทดสอบย่อย 10 ข้อ

8. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้บริหาร

.....
.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้อำนวยการ โรงเรียนดงบังวิทยา

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

9. บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

- 1. ผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน

.....
.....
.....

- 2. ปัญหา/อุปสรรค

.....
.....
.....

3. ข้อเสนอแนะ/วิธีการแก้ไข

.....
.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นางสาวสุวรรณี ภูลายขาว)

นักศึกษาปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

คำศัพท์ vocabularies

school

classroom

playground

swing

slide

seesaw

canteen

library

computer room

rest room

straight ahead

go up

go across

turn right

turn left

แบบประโยค sentences

A: Excuse me, where's the canteen?

B: Turn right/left at the corner.

B: Go up this street and turn right/ left.

Practice with your partner: (ฝึกกับคู่ของตนเอง)

A: Excuse me, can you tell me, where is the playground?

B: Oh sorry, I don't know.

A: It's alright, thank you very much.

B: You're welcome. (You're=You are)

คะแนนการพัฒนาของกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

ชื่อกลุ่ม.....

ที่	ชื่อสมาชิก	คะแนนทดสอบ ย่อย	คะแนนฐาน	คะแนนการ พัฒนา
1				
2				
รวม				

เกณฑ์การให้คะแนนพัฒนา

คะแนนทดสอบย่อย	คะแนนการพัฒนา
- ต่ำกว่าคะแนนมาตรฐาน มากกว่า 10 คะแนน	0
- ต่ำกว่าคะแนนมาตรฐาน ไม่เกิน 10 คะแนน	10
- เท่ากับคะแนนมาตรฐานหรือมากกว่าคะแนนมาตรฐาน ไม่เกิน 10 คะแนน	20
- มากกว่าคะแนนมาตรฐาน 10 คะแนนขึ้นไป	30

ให้แต่ละกลุ่มนำคะแนนการพัฒนาของกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของทีมไปเทียบกับเกณฑ์
เพื่อหาระดับคุณภาพ กำหนดดังนี้

คะแนนรวมการพัฒนา	ระดับคุณภาพ
0-30	ต้องปรับปรุง
31-60	ควรปรับปรุง
61-90	พอใช้
91-120	ดี
121-150	ดีมาก

การรับรองผลงานและเผยแพร่ชื่อเสียงของทีม

ประกาศผลงานของทีมที่อยู่ในระดับคุณภาพดีมาก เพื่อรับรองยกย่อง ชมเชย โดยมอบ
รางวัล ปิดประกาศป้ายนิเทศ หรือประกาศเสียงตามสาย เป็นต้น

ชี้แจงแบบประเมินคุณลักษณะการทำงานกลุ่ม
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2558

คำชี้แจง

1. เกณฑ์การประเมิน

ปฏิบัติอยู่ในระดับดีมาก	ให้	4	คะแนน
ปฏิบัติอยู่ในระดับดี	ให้	3	คะแนน
ปฏิบัติอยู่ในระดับพอใช้	ให้	2	คะแนน
ปฏิบัติอยู่ในระดับต้องปรับปรุง	ให้	1	คะแนน

2. กรุณาเขียนเครื่องหมาย ในช่อง เพื่อแสดงฐานะของผู้ประเมิน

☐ ตนเอง	☐ เพื่อน	☐ ผู้ปกครอง	☒ ผู้สอน
--------------------------------	---------------------------------	------------------------------------	--

การสรุปผลการประเมิน

16 – 20	คะแนน	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับดีมาก
11 – 15	คะแนน	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับดี
6 – 10	คะแนน	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
0 – 5	คะแนน	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง
- การผ่านเกณฑ์ ได้คะแนนระดับดีขึ้นไปผ่านการประเมิน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาวสุวรรณี ภูลาขาว)

...../...../.....

คำชี้แจงแบบสังเกตพฤติกรรมการปฏิบัติงานรายบุคคล
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2558

คำชี้แจง

1. เกณฑ์การประเมิน

ปฏิบัติอยู่ในระดับดีมาก	หมายถึง	ได้ 4 คะแนน
ปฏิบัติอยู่ในระดับดี	หมายถึง	ได้ 3 คะแนน
ปฏิบัติอยู่ในระดับพอใช้	หมายถึง	ได้ 2 คะแนน
ปฏิบัติอยู่ในระดับปรับปรุง	หมายถึง	ได้ 1 คะแนน

2. กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ในช่อง เพื่อแสดงฐานะของผู้ประเมิน
- ตนเอง เพื่อน ผู้ปกครอง ผู้สอน

การสรุปผลการประเมิน

16 – 20	คะแนน	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับดีมาก
11 – 15	คะแนน	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับดี
6 – 10	คะแนน	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
0 – 5	คะแนน	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง

การผ่านเกณฑ์ ได้คะแนนระดับดีขึ้นไปผ่านการประเมิน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาวสุวรรณี ภูลาชาว)

...../...../.....

Pre-test

Direction : Please circle the correct answer.

1. 1. Playground 2. Canteen 3. Classroom

2. 1. Go straight 2. Turn around 3. Turn left

3. 1. Work in pair 2. Work in group 3. jump

4. 1. Library 2. Classroom 3. School

5. 1. Go straight 2. Turn right 3. Turn left

6. 1. Classroom 2. Playground 3. Slide

7. 1. Crying 2. Ask and answer 3. Playing

8. A: Excuse me, where is the playground?

B:

1. Go straight this way 2. I am ok 3. Good morning

9. A: Sorry, could you tell me, is the playground?

B:

1. What 2. When 3. Where

10. A: Excuse me, can you tell me, where is the playground?

B: Oh sorry, I don't know.

A:

1. Bye 2. Thank you 3. It's alright, thanks

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

เฉลย Pre-test

Direction : Please circle the correct answer.

1. Playground 2. Canteen 3. classroom

1. Go straight 2. Turn around 3. Turn left

1. Work in pair 2. Work in group 3. jump

1. Library 2. Classroom 3. School

1. Go straight 2. Turn right 3. Turn left

1. Classroom 2. Playground 3. Slide

1. Crying 2. Ask and answer 3. Playing

8. A: Excuse me, where is the playground?

B:

1. Go straight this way 2. I am ok 3. Good morning

9. A: Sorry, could you tell me, is the playground?

B:

1. What 2. When 3. Where

10. A: Excuse me, can you tell me, where is the playground?

B: Oh sorry, I don't know.

A:

1. Bye 2. Thank you 3. It's alright, thanks

ภาคผนวก ข

แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการแสดง
บทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

**แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการแสดงบทบาท
สมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โดยผู้เชี่ยวชาญ**

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคิดเห็นที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน
ระดับความคิดเห็นมี 5 ระดับ คือ

- 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด
4 หมายถึง เหมาะสมมาก
3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง
2 หมายถึง เหมาะสมน้อย
1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

ลำดับ ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง					
1	สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นของหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน					
2	ครอบคลุมด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการ					
3	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้					
4	ตอบสนองผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง					
5	มีความหลากหลายเหมาะสมกับผู้เรียน					
6	ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนมีความสามารถด้านการพูดเพื่อ การสื่อสาร					
7	กระตุ้นให้ผู้เรียน ได้ฝึกคิดฝึกปฏิบัติ					
8	ส่งเสริมและกระตุ้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับครูและ เพื่อนภายในห้องเรียน					
9	สอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ และสร้างจิตสำนึกในการทำประโยชน์เพื่อสังคม					
10	กระตุ้นให้ผู้เรียน เรียนรู้และปฏิบัติอย่างมีขั้นตอนหรือ เป็นกระบวนการ					

ลำดับ ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
11	กิจกรรมต่าง ๆ ไม่ยากเกินไป นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ ด้านสื่อการเรียนรู้					
12	สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและสาระการเรียนรู้					
13	เนื้อหาและภาษาในสื่อที่ใช้มีความเหมาะสมกับระดับของ ผู้เรียน					
14	ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น					
15	มีความเหมาะสม ประหยัดค่าใช้จ่ายและเวลา ด้านการวัดประเมินผล					
16	มีความครอบคลุมด้านความรู้ ทักษะ ความรู้สึกลงและการ แสดงออกทุกด้าน					
17	มีการประเมิน ไปพร้อมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
18	มีการวัดและประเมินความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรูปแบบที่หลากหลาย					
19	มีการเก็บข้อมูลระหว่างปฏิบัติและใช้เครื่องมือได้อย่าง เหมาะสม					
20	ผู้เรียน เพื่อน และครู มีส่วนร่วมในการประเมิน					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้ประเมิน

ตารางภาคผนวกที่ 1 ผลแบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการแสดง
บทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					คะแนนเฉลี่ย	ระดับความเหมาะสม
		1	2	3	4	5		
	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง							
1	สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน	5	5	4	4	5	4.60	มากที่สุด
2	ครอบคลุมด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการ	5	4	5	4	5	4.60	มากที่สุด
3	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
	ด้านกิจกรรมการเรียนรู้							
4	ตอบสนองผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	4	4	5	4	5	4.40	มาก
5	มีความหลากหลายเหมาะสมกับผู้เรียน	5	4	4	5	5	4.60	มากที่สุด
6	ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนมีความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
7	กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกคิดฝึกปฏิบัติ	5	4	5	4	4	4.40	มาก
8	ส่งเสริมและกระตุ้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับครูและเพื่อนภายในห้องเรียน	5	5	5	4	4	4.80	มากที่สุด
9	สอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์	4	5	5	5	4	4.60	มากที่สุด
10	ให้ผู้เรียน เรียนรู้และปฏิบัติเป็นขั้นตอน	4	4	4	4	4	4.00	มาก
11	กิจกรรมต่าง ๆ ไม่ยากเกินไป นักเรียนสามารถปฏิบัติได้	5	4	5	4	4	4.40	มาก
	ด้านสื่อการเรียนรู้							
12	สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและสาระการเรียนรู้	5	5	5	4	5	4.80	มากที่สุด
13	เนื้อหาและภาษาในสื่อที่ใช้มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	4	4	5	4	5	4.40	มาก
14	ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น	5	5	5	4	5	4.80	มากที่สุด
15	มีความเหมาะสม ประหยัดค่าใช้จ่ายและเวลา	4	4	5	4	4	4.20	มาก
	ด้านการวัดประเมินผล							

ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					คะแนนเฉลี่ย	ระดับความเหมาะสม
		1	2	3	4	5		
	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง							
16	มีความครอบคลุมด้านความรู้ ทักษะ ความรู้ลึกและการแสดงออกทุกด้าน	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
17	มีการประเมินไปพร้อมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	5	4	4	5	4	4.40	มาก
18	มีการวัดและประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรูปแบบที่หลากหลาย	5	5	4	5	5	4.80	มากที่สุด
19	มีการเก็บข้อมูลระหว่างปฏิบัติและใช้เครื่องมือได้อย่างเหมาะสม	5	4	5	4	4	4.40	มาก
20	ผู้เรียน เพื่อน และครู มีส่วนร่วมในการประเมิน	4	4	4	5	4	4.20	มาก
	ค่าเฉลี่ยรวมอยู่ระหว่าง						4.0-5.0	มากที่สุด

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้ประเมิน

ภาคผนวก ค

-แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดย
ใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ
เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรม
 การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD
 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 30 ข้อ 30 คะแนน

คำชี้แจง : ข้อ 1 - 25 ให้นักเรียนเลือก คำตอบที่ถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

Direction: Please read the following texts and choose the most appropriate

1. A: Hello.	2. Fine, thanks.
B:	3. Nice to meet you.
1. Fine, thanks	4. I am happy.
2. What's your name?	5. A: Nice to meet you.
3. Glad to meet you	B:, too.
4. Hello	1. What's your name?
2. A: Good morning. How are you?	2. How old are you?
B:	3. Fine, thanks
1. I'm ok.	4. Nice to meet you.
2. Good morning, I'm ok, and
you?	6. Jane: How are you, Don?
Done: Fine. Thanks. ...A...
3. See you later.	A. 1. What do you do?
4. I'm going.	2. What are you doing?
3. A: What is your name?	3. And you?
B:	4. Are you?
1. I am 5 years old.	7. Jane: How are you, Don?
Done: Fine. Thanks. ...A...
2. I am hungry.	Jane: ..B...
3. My name is Suda.	
4. I'm ok.	
4. A: How old are you?	B. 1. Very well, thank you.
B:	2. That's good.
1. I am 8 years old.	3. It is very nice.

4. I'm sorry to hear that.
8. Sam: Hello,
- Jane: Hey, I'm Jane.
- Sam: Nice to meet you.
- Jane: Nice to meet you, too.
1. My name is Sam.
 2. My name is Jane.
 3. Where are you going?
 4. Hey, I'm Sam.
9. A: Where are you from?
- B:.....
1. I'm Thai.
 2. I'm from Thai.
 3. I'm from Thailand.
 4. I don't know.
10. A:.....?
- B: I'm a student.
1. What is this
 2. What is you
 3. What is your name
 4. What do you do
11. A: What do you like?
- B: I like cats.
1. fruit
 2. animal
 3. food
 4. sport
12. A: What kind of fruit do you like?
- B: I like.....
1. doll
 2. sandwich
 3. banana
 4. it
13. A: Do you like bananas?
- B: No, I like apples.
1. I do.
 2. I like
 3. I am
 4. I don't
14. A: Do you like Thai food?
- B: Yes,
1. I am
 2. I do
 3. I don't
 4. I like Thai food
15. A: What is your favorite
- B: My favorite sport is football.
1. football
 2. food
 3. color
 4. sport
16. A: What sport do you like?
- B:
1. My favorite sport is football.
 2. I like football.
 3. I don't like football.
 4. It is football.
17. A: How are you?

B:

1. I like pink.
2. I don't like pink.
3. I am ok.
4. Thank you, and you?

18. What's the weather like?

1. It's windy.
2. It's cloudy.
3. It's snowy.
4. It's rainy.

19. What is this? It's a

1. kangaroo
2. elephant
3. fish
4. lion

20.

1. No parking
2. No fish
3. No fishing
4. No pets

21. A: What.....?

B: It's 10 o'clock.

1. is it
2. is that

3. time

4. time is it

22. Who is he?

1. She is Santa Claus.
2. He is Santa Claus.
3. He is fat.
4. He is smiling.

23. A: What are you doing?

B:

1. I am good.
2. I am happy.
3. I am reading book.
4. I are standing.

24. Tourist : Hi, do you speak English?

Pranee : Yes , I.....

Tourist : Where is Wat Pra Kaew?

1. Can
2. Speak
3. Am
4. do

25. When is your birthday?

1. It's in January.
2. Happy birthday.
3. I like January.
4. I like cake.

คำชี้แจง : ข้อที่ 26 - 30 ให้นักเรียนสนทนาตอบคำถามต่อไปนี้กับคุณครูให้ถูกต้อง

26. How do you go to school?
27. How tall are you?
28. What kind of music do you like?
29. Can you sing?
30. What kind of food do you like?

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

เฉลยแบบทดสอบ

ข้อที่	คำตอบ	ข้อที่	คำตอบ	ข้อที่	คำตอบ
1	4	11	2	21	4
2	2	12	3	22	2
3	3	13	4	23	3
4	1	14	2	24	4
5	4	15	4	25	1
6	3	16	2		
7	1	17	3		
8	1	18	4		
9	3	19	4		
10	4	20	3		

26. How do you go to school?

I go to school by (bus, car, train, taxi, walk and etc.)

27. How tall are you?

I'm 165 centimeters tall.

28. What kind of music do you like?

I like (pop, rock and etc.) music.

29. Can you sing?

Yes, I can., No, I can't.

30. What kind of food do you like?

I like (chicken, pork, beef and etc.)

ภาคผนวก ง

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้
ผลประเมินความสอดคล้อง (IOC) แบบสอบถามความพึงพอใจ
โดยผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

**แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการ
เรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**

คำชี้แจง

1. แบบวัดความพึงพอใจนี้ สร้างขึ้นเพื่อสอบถามความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. แบบวัดความพึงพอใจฉบับนี้มีทั้งหมด 10 ข้อ ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วเลือกตอบในข้อที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียน
3. โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความพึงพอใจที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียน ระดับความคิดเห็นมี 5 ระดับ คือ
 - 5 หมายถึงพึงพอใจมากที่สุด
 - 4 หมายถึงพึงพอใจมาก
 - 3 หมายถึงพึงพอใจปานกลาง
 - 2 หมายถึง พึงพอใจน้อย
 - 1 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

ข้อ ที่	ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการ เรียนรู้	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	เนื้อหาที่เรียนเป็นเรื่องที่นักเรียนชอบ					
2	เนื้อหาที่เรียนไม่ยากเกินไป					
3	เนื้อหาที่เรียนเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน					
4	นักเรียนมี โอกาสศึกษาเรื่องที่เรียนมาตามที่ต้องการ					
5	กิจกรรมสนุกสนาน เพลิดเพลิน					
6	นักเรียนได้ฝึกพูด และแสดงบทบาทสมมติจนเกิด ความมั่นใจในตนเอง และกล้าแสดงออก					
7	นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและ การตัดสินใจ					

ข้อ ที่	ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการ เรียนรู้	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
8	นักเรียนนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ใน ชีวิตประจำวันได้					
9	นักเรียนพอใจที่ได้รับการประเมินหลายๆ ด้าน					
10	แบบทดสอบเหมาะสมกับความรู้นักเรียน					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....
(.....)

ผู้ประเมิน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางภาคผนวกที่ 2 ผลประเมินความสอดคล้อง (IOC) แบบสอบถามความพึงพอใจของ
นักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบ
กลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดย
ผู้เชี่ยวชาญ

ข้อ ที่	ผลพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	ค่า IOC	ความ สอดคล้อง
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	สอดคล้อง
2	0	+1	0	+1	+1	3	0.6	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
4	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	สอดคล้อง
5	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	สอดคล้อง
6	0	+1	0	+1	+1	3	0.6	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	สอดคล้อง
8	0	+1	0	+1	+1	3	0.6	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
10	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	สอดคล้อง

ภาคผนวก จ

ค่าอำนาจจำแนก (r_{xy}) และค่าความเชื่อมั่น (α) ของแบบทดสอบวัด
ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการ
แสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางภาคผนวกที่ 3 ค่าความยาก (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (r_{xy}) ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ข้อที่	P	r	ผลการประเมิน	ข้อที่	P	r	ผลการประเมิน
1	0.44	0.56	ใช้ได้	16	0.80	0.67	ใช้ได้
2	0.72	0.56	ใช้ได้	17	0.80	0.67	ใช้ได้
3	0.40	0.56	ใช้ได้	18	0.84	0.78	ใช้ได้
4	0.56	0.44	ใช้ได้	19	0.80	0.67	ใช้ได้
5	0.56	0.44	ใช้ได้	20	0.48	0.67	ใช้ได้
6	0.68	0.56	ใช้ได้	21	0.36	0.33	ใช้ได้
7	0.40	0.33	ใช้ได้	22	0.44	0.56	ใช้ได้
8	0.72	0.78	ใช้ได้	23	0.64	0.67	ใช้ได้
9	0.80	0.33	ใช้ได้	24	0.88	0.56	ใช้ได้
10	0.88	0.44	ใช้ได้	25	0.60	0.44	ใช้ได้
11	0.68	0.44	ใช้ได้	26	0.44	0.44	ใช้ได้
12	0.92	0.67	ใช้ได้	27	0.44	0.44	ใช้ได้
13	0.88	0.67	ใช้ได้	28	0.44	0.44	ใช้ได้
14	0.68	0.33	ใช้ได้	29	0.44	0.67	ใช้ได้
15	0.72	0.44	ใช้ได้	30	0.44	0.67	ใช้ได้

จาก ตารางภาคผนวกที่ 7 ค่าความเชื่อมั่น (r_{XY}) ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ทั้งฉบับ มีค่าเท่ากับ 0.97

สูตรคำนวณ หาค่าความแปรปรวนของแบบสอบถามความพึงพอใจทั้งฉบับ

$$s_i^2 = \frac{N(\sum X^2) - (\sum X)^2}{N^2}$$

$$s_i^2 = \frac{30(14104) - (588)(588)}{30(30)}$$

$$s_i^2 = 85.97$$

สูตรคำนวณ หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

$$\alpha = \frac{30}{30-1} \left\{ 1 - \frac{4.98}{85.97} \right\}$$

$$\alpha = \frac{30}{29} \{1 - 0.05\}$$

$$\alpha = 1.03(0.95)$$

$$\alpha = 0.97$$

ภาคผนวก ฉ

ผลวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางภาคผนวกที่ 4 ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจโดยผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญ	แบบสอบถามความพึงพอใจ																				X	x^2
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20		
1	4	5	5	4	4	5	4	5	4	4	4	4	4	5	4	4	5	4	5	5	89	7921
2	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	100	10000
3	4	5	5	4	4	5	4	5	4	4	4	4	4	5	4	4	5	4	5	5	89	7921
4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	100	10000
5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	100	10000
Σx	23	25	25	23	23	25	23	25	23	23	23	23	23	25	23	23	25	23	25	25	Σx	Σx^2
Σx^2	107	125	125	107	107	125	107	125	107	107	107	107	107	125	107	107	125	107	125	125	478	45842
Si^2	0.3	0	0	0.3	0.3	0	0.3	0	0.3	0.3	0.3	0.3	0.3	0	0.3	0.3	0	0.3	0	0	3.3	

สูตรคำนวณ หาค่าความแปรปรวนขอแบบสอบถามความพึงพอใจทั้งฉบับ

$$s_i^2 = \frac{N(\sum X^2) - (\sum X)^2}{N^2}$$

$$s_i^2 = \frac{5(45842) - (478)(478)}{5(5)}$$

$$s_i^2 = 29.04$$

สูตรคำนวณ หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

$$\alpha = \frac{20}{20-1} \left\{ 1 - \frac{3.3}{29.04} \right\}$$

$$\alpha = \frac{20}{19} \{1 - 0.11\}$$

$$\alpha = 1.05(1-0.11)$$

$$\alpha = 1.04(0.89)$$

$$\alpha = 0.93$$

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ข

หนังสือเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๑๐๐๓

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน คุณครูประสงค์ สกุลขัง

ด้วย นางสาวสุวรรณี ภูลายขาว รหัสประจำตัว ๕๗๘๒๓๐๕๒๐๑๓๙ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
 มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ)

รองคณบดี ศึกษาราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐ - ๔๓๗๑-๓๒๐๖ ต่อ ๑๘๒
www.edu.@rmu.ac.th

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

โทร.๓๘๒

ที่ ศศ พิเศษ/๒๕๕๔

วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.ศรีมาลา จตุพร

ด้วย นางสาวสุวรรณี ภูลายาขว รหัสประจำตัว ๕๗๘๒๓๐๕๒๐๓๑๔ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรม การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ
- ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 - ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 - ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 - อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ)

รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๓๐๐๑

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๕๐๐๐

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน คุณรักชนก โพธิ์สก

ด้วย นางสาวสุวรรณี ภูลายาว รหัสประจำตัว ๕๗๘๒๑๐๕๒๐๑๑๙ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ)

รองคณบดี วิชาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐ - ๔๓๗๓-๓๒๐๖ ต่อ ๑๘๒
www.edu.@rmu.ac.th

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๑๐๐๓

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน คุณสุรสีห์ จันทร์แสงสี

ด้วย นางสาวสุวรรณี ภูสายขาว รหัสประจำตัว ๕๗๘๒๑๐๕๒๐๑๓๙ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ
- ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 - ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 - ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 - อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โพทาล วรคำ)

รองคณบดี รักษาราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐ - ๔๓๗๓-๓๒๐๖ ต่อ ๓๘๒
www.edu@rmu.ac.th

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๑๐๐๑

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย
เรียน คุณสุรชาติพย์ ภู่ออน

ด้วย นางสาวสุวรรณี ภูลายาขาว รหัสประจำตัว ๕๗๘๒๑๐๕๒๐๑๑๙ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ)

รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐ - ๔๓๗๑-๓๒๐๖ ต่อ ๑๘๒
www.edu.@rmu.ac.th

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ สกุล	นางสาวสุวรรณี ภูลาขาว
วัน เดือน ปีเกิด	24 เมษายน 2523
ที่อยู่ปัจจุบัน	278 หมู่ที่ 9 ตำบลห้วยน้ำคำ อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนดงบังวิทยา ตำบลห้วยน้ำคำ อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์
ตำแหน่ง	ครูอัตราจ้าง
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2545	ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
พ.ศ. 2559	ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน สอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY